

ÅRGÅNG 128 • NUMMER 3 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MARS 2004

Liahona

Att bli ett tempelmotiverat folk, s 40

Undrat över patriarkalisk välsignelse? s 18

Vårstädning i livet, s LS2

Liahona

PÅ OMSLAGET

Framsida: Foto Jerry Garns.
Baksida: Templet i Mesa, Arizona, foto Welden C Andersen; Templet i Hongkong, foto Craig Dimond; Templet i Mexico City; Templet i Nuku'alofa, Tonga, foto Floyd Holdman.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Illustration Jewel Hodson

SE "BREV FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET", S 47

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: Att finna frid
Thomas S Monson
- 25 Besökslärarnas budskap: Att känna Herrens kärlek genom lydnad
- 26 Vi behöver verkligen varandra! *Bonnie D Parkin*
- 31 Tröst i bedrövelsen *Colleen M Pate*
- 34 Det var ingen uppoffring *Cassandra Lin Tsai*
- 36 Sista dagars heliga berättar
"Hitta missionärerna åt mig" *Luis Roberto Ramos de Sá Filho*
Ett lån ur Ständiga utbildningsfonden förändrade vårt liv
Kim Citlalpilli Sánchez Aldana Camacho
Ensam i mörkret *Trisa Martin*
- 40 Liahonaklassiker: Ett tempelmotiverat folk *Howard W Hunter*
- 47 Brev från första presidentskapet

FÖR UNGDOMAR

- 8 Moronis fötter *Adam C Olson*
- 12 Bli en av de bästa
- 18 Om patriarkaliska välsignelser
- 22 Värdig min välsignelse? *Rachel Murdock*
- 48 Visste du det här?

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- L2 Kom lyssna till en profets röst: Vårrengöring
Gordon B Hinckley
- L4 Samlingsstunden: Ren igen *Sheila E Wilson*
- L6 En vildblomma och en bön *Gayle M Clegg*
- L8 Affischen: Omvändelse och försoningen
- L10 Vänner emellan: Början till ett vittnesbörd
Steven E Snow
- L12 Från president Heber J Grants liv: Att uppnå ett mål
- L14 Mary Jane lyssnar *Mary Ann Snowball*

SE "BLI EN AV DE BÄSTA", S 12

SE "VISSTE DU DET HÄR?" S 48

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson,
Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin,
Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland,
Henry B Eyring

Chefredaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: E Ray Bateman, Monte J Brough,
Jay E Jensen, Stephen A West

Verkställande direktör: David Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Layborg

Redigeringschef för tidskrifter: Richard M Romney
Redaktionschef: Marvin K Gardner

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune, Susan
Barrett, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter
Gaunt, Shanna Ghaznavi, Jennifer L Greenwood, Lisa Ann
Jackson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J Odekirk,
Adam C Olson, Judith M Paller, Rebecca M Taylor, Roger
Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell,
Kimberly Webb, Monica Weeks

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Kelli Allen-Pratt, Fay P
Andrus, C Kimball Bott, Howard G Brown, Thomas S Child,
Reginald J Christensen, Brent Christison, Kerry Lynn C
Herrin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Todd R Peterson,
Randall J Pixton, Mark W Robison, Brad Teare, Kari A Todd,
Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Kärlof

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 0726

E-post: hunden618@telia.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden
Service Center, Ulfadagatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en helår-
sprenumeration är SEK 150:00 och betalas till pg 260353-
8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-mail till cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji,
finska, franska, haitiska, holländska, indonesiska,
isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska,
kiribatiska, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy,
marshalliska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska,
och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för
olika språk.)

© 2004 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Liahona finns på Internet på www.lds.org. Klicka på
"Gospel Library" och välj sedan svenska i menyn i övre
högra hörnet på sidan.

For Readers in the United States and Canada:

March 2004 Vol. 128 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is
\$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at
additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Hemaftonsförslag

"Bli en av de bästa", s 12:

Äldsterna Richard G Scott
och Charles Didier ger råd
till ungdomar som förbereder sig att
vara med i "den bästa generationen
missionärer". Diskutera de här tan-
karna med barnen. Fråga vad de kan
göra just nu, oavsett ålder, för att
bereda sig att undervisa med Anden
när de blir gamla nog att gå ut som
missionär.

"Det var ingen uppoffring", s 34:

Berätta om någon gång i livet då
du fått oväntade välsignelser av att
uppföra något du verkligen ville ha.
Förklara hur Herren ibland har andra
planer för oss än vi kan föreställa oss.

"Ett tempelmotiverat folk", s 40:

Berätta om dina känslor för templet.
Använd president Howard W Hunters
artikel och förklara något om förord-
ningarna i templet, utan att nämna
detaljer. Be var och en sätta upp som
personligt mål att alltid vara värdig att
besöka templet och, om ni bor till-
räckligt nära, besöka det ofta.

**"Om patriarkaliska välsignel-
ser", s 18:** Fråga barnen om de har
frågor om patriarkaliska välsignelser.
Använd artikelns innehåll för att
besvara frågorna.

"Visste du det här?" s 48: Läs om
Jesu dop (se Matt 3:13-17; Mark
1:3-11; Luk 3:21-22; Joh 1:19-37).

Betona att alla behöver döpas.

Jesus och hans profeter har
gått före. Använd artikeln för

att göra en frågesport om profeter-
nas dop. Du kan ställa frågor som till
exempel: "Vilken profet döptes i en
simbassäng?"

"En vildblomma och en bön",

s LS6: Läs tillsammans syster Gayle M
Cleggs berättelse. Fråga barnen om de
någonsin känt sig ensamma. Påminn
dem om att vår himmelske Fader alltid
är nära och att något så enkelt som en
vildblomma kan hjälpa dem minnas
sina föräldrar, älska dem och be för
dem.

ÄMNEN I DETTA NUMMER

LS = <i>Lilla stjärnan</i>	Målsättningar, LS12
Besöksverksamheten, 25	Omvändelse, 22, 36, LS2,
Bön, 31, 36, LS6	LS4, LS8, LS14
Dopet 48, LS14	Patriarkaliska välsignelser,
Exempel, 8	18, 22
Familjens hemafton, 1, 31	Primär, LS4, LS10
Familjerelationer, 31, LS6	Profeter, 48, LS12
Frid, 2	Prästadömsvälsignelser,
Förberedelse, 8, 12, 18	36, LS14
Försoningen, LS8	Renhet, 22, LS2
Hemundervisning, 7	Skriftstudier, 31
Hjälpföreningen, 26	Släktforskning, 40
Jesus Kristus, 2, LS4, LS8	Ständiga
Kyrkans historia, 48	utbildningsfonden, 36
Kärlek 25, LS6	Tempel, 40, 47
Ledarskap, 48	Tro, 34, 36
Lydnad, 25, 34	Uppoffringar, 34
Missionsarbete, 8, 12,	Uppståndelsen, 2
LS14	Vittnesbörd, LS10
Motgångar, 31, 36, LS6	Världsomfattande kyrka,
Musik, 31	8, LS10

Att finna frid

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Ien värld där strävan efter frid är så allmänt utbredd, undrar vi ibland varför våld härskar på våra gator, rapporter om mord och besinningslöst dödande fyller tidningssidorna och familjegräl och dispyter stör hemmets helgd och förstör lugnet i mångas liv.

Vi kanske har irrat oss bort ifrån den väg som leder till frid och behöver stanna upp, begrunda och betänka Fridsfurstens lärdomar och besluta oss för att införliva dem i våra tankar och handlingar och leva efter en högre lag, vandra en mer upphöjd stig och bli en bättre Kristi lärjunge.

Fridens fiender

Hungerns härjningar i Afrika, det brutala hatet i Mellanöstern och de etniska stridigheterna över hela jorden påminner oss om att den frid vi söker, inte kommer utan arbete och beslutsamhet. Vrede, hat och strid är motståndare som inte är lätta att besegra. Dessa fiender lämnar oundvikligen efter sig tårar av sorg, smärtan av konflikter och krossade förhoppningar om hur det kunde ha varit. Deras inflytande är inte begränsat till krigets slagfält, utan kan alltför ofta ses i hemmet, kring härden och i hjärtat. Så snabbt glömmes många och så sent minns de Herrens råd: "Det skall icke förekomma några ordstrider ibland eder ...

Ty sannerligen, sannerligen säger jag eder, att den som är stridslysten är icke av mig utan av djävulen, som är fader till oenighet och som uppeggar människornas hjärtan, så att den ene tvistar med den andre i vrede.

Se, det är icke min lära att uppegga människors hjärtan till vrede mot varandra, utan min lära är att sådant skall upphöra."¹

Om vi vrider tidens klocka tillbaka, minns vi att man för sextiofem år sedan desperat sammankallade till en fredskonferens i den bayerska staden München. Ledare för de europeiska makterna samlades medan världen stod på krigets rand. Deras uttalade avsikt var att följa en kurs som de trodde kunde förhindra kriget och bibehålla freden. Misstro, intriger och strävan efter makt gjorde att denna konferens på förhand var dömd att misslyckas. Resultatet blev inte "fred i vår tid", utan snarare krig och förödelse i en aldrig tidigare skådad omfattning. Glömd eller åtminstone förbisedd var den oförglömliga, rörande vädjan från en man som fallit i ett tidigare krig. Han tycktes skriva på miljontals kamraters vägnar – vän som fiende:

*På Flanderns vidder vallmo växer
emellan korsen, rad på rad,*

Vi kanske har förrirat oss från den väg som leder till frid och behöver stanna upp, begrunda och betänka Fridsfurstens lärdomar och besluta oss för att införliva dem med våra tankar och handlingar.

*som märker ut vår plats, och högt i skyn
sig lärkan svingar, på lätta vingslag.
Kanonens dånn hennes sånger dränker.*

*Vi är de döda, ej länge sedan
vi levde, kände, såg dagen gry.
Vi älskade och älskades, men nu vår grav
är Flanderns fält.*

*Där slutar striden mot vår fiende.
Till er med svaga händer vi kastar facklan
Er sak är att hålla den högt.
Om ni oss sviker, vi som dött
så skall vi ej sova, trots att vallmo växer på
Flanderns vida fält.²*

Är vi dömda att upprepa det förflutnas misstag? Den berömde statsmannen William Gladstone beskrev formeln för fred när han sade: "Vi ser framåt mot den tid då kärlekens makt ersätter kärleken till makt. Då kommer vår värld att uppleva fredens välsignelser."

Guds frid

Fred i världen är ett högt mål, men det är ändå bara en produkt av den personliga frid som var och en försöker erhålla. Jag talar inte om den fred som människor stiftar, utan om en frid som Gud utlovat. Jag talar om frid i våra hem, frid i våra hjärtan, ja, frid i våra liv. Fred på människors sätt är förgänglig. Frid på Guds sätt kommer att segra.

Vi påminns om att "vreden inte löser några problem. Den bygger ingenting, men kan förstöra allting."³ Följderna av konflikter är så ödeläggande att vi längtar efter ledning – ja, ett sätt att försäkra oss om framgång i vårt sökande efter frid. Hur kan man få en sådan universell välsignelse? Finns det några krav? Låt oss minnas att för att erhålla Guds välsignelser, måste man göra som Gud befäller. Får jag föreslå tre sätt att främja våra tankar och leda våra steg:

1. Sök inåt,
2. sträck dig utåt och
3. se uppåt mot himlen.

För det första: Sök inåt. Självvrannsakan är alltid en svår procedur. Vi är så ofta frestade att släta över sådant som behöver förbättras och ägnar oändlig uppmärksamhet åt våra starka sidor. President Ezra Taft Benson (1899–1994) sade: "Priset på frid är rättfärdighet. Människor och nationer må högt ropa: 'Frid, frid', men det blir ingen frid förrän den enskilda människan i sin själ hyser sådana principer som personlig renhet, redbarhet och karaktär som främjar utvecklandet av frid. Frid kan inte påtvingas. Den måste komma från människors liv och hjärtan. Det finns inget annat sätt."⁴

Äldste Richard L Evans (1906–1971) i de tolv apostlarnas kvorum påpekade: "För att finna frid – den inre friden, den frid som övergår allt förstånd – måste människor leva i ärlighet, hedra varandra, uppfylla förpliktelser, arbeta villigt, älska och vårda sina nära och kära, tjäna och respektera andra människor med tålmod, med dygd, med tro och overseende, med förvissning om att livet är till för att lära, tjäna, omvända och bättra sig. Och Gud vare tack för omvändelsens och bättringens välsignade principer, vilka utgör en väg som är öppen för oss alla."⁵

Föräldrarnas plats i hemmet och familjen är av vital betydelse då vi granskar vårt personliga ansvar i detta avseende. Nyligen samlades en grupp framstående personer till en konferens för att studera hur våldet bland enskilda har ökat, särskilt bland de unga. Vissa iakttagelser från deras överläggningar är till nytta för oss då vi ser över våra prioriteringar:

"Ett samhälle som betraktar livfullt åskådliggjort våld som underhållning ... bör inte förvånas då besinningslöst våld krossar de yngstas och de mest begåvades drömmar ...

Arbetslöshet och förtvivlan kan leda till desperation. Men de flesta människor begår inte desperata handlingar om de fått lära sig att värdighet, ärlighet och redbarhet är viktigare än hämnd och raseri. Om de förstår att respekt och vänlighet till sist ger bättre möjlighet till framgång ...

Kvinnorna på detta toppmöte mot våld har kommit på lösningen – det enda som kan vända på den nedåtgående spiralen av destruktivt beteende och sanslös

smärta. En återgång till gammaldags familjevårdning skulle göra underverk.”⁶

Så ofta tror vi felaktigt att våra barn behöver mer saker, när deras tysta vädjan i själva verket bara gäller att få mer av vår tid. Samlandet på rikedom eller mångfaldigandet av tillgångar strider mot Frälsarens lärdom:

”Samla inte skatter på jorden, där rost och mal förstör och där tjuvar bryter sig in och stjälar.

Samla er skatter i himlen, där varken rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjälar.

Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.”⁷

Häromkvällen såg jag stora skaror föräldrar och barn gå över en gata i Salt Lake City på väg till en stor arena för att se en uppsättning av *Skönheten och odjuret*. Jag körde faktiskt bilen till trottoarkanten för att se på den glattiga skaran. Fäder, som jag är säker på hade övertalats att följa med, höll hårt om sina dyrbara barns små ivriga händer. Här fanns kärlek i handling. Här fanns en outtalad predikan om att bry sig om. Här handlade det om att prioritera sin tid på Guds sätt.

Friden kommer sannerligen att regera i triumf då vi bättrat oss enligt det mönster Herren undervisade om. Då inser vi den djupa andligheten bakom de enkla orden i en välbekant sång: ”Frid och glädje finns på jord i ett älskat hem.”⁸

För det andra: Sträck dig utåt. Fastän upphöjelse är en personlig sak, och fastän människor inte blir frälsta i grupp utan individuellt, så lever vi ändå inte i ett vakuum. Medlemskapet i kyrkan framkallar en beslutsamhet att tjäna. En ansvarsställning kanske inte ges offentligt erkännande, och belöningen kanske inte heller blir vida känd.

Tjänande måste, för att tas emot av Frälsaren, komma av ett villigt sinne, beredvilliga händer och förpliktade hjärtan.

Ibland kan nedstämdhet förmörka vår stig. Besvikelse kan vara en ständig följeslagare. Satans list kanske ljuder i våra öron då han viskar: ”Du kan inte rädda världen. Dina små ansträngningar är meningslösa. Du har inte tid att bry dig om andra.” Låt oss lita på Herren och vända oss bort från sådana lögner och se till att våra fötter står stadigt på tjänandets stig och att våra hjärtan och själar är beslutna att följa Frälsarens föredöme. I ögonblick då beslutsamheten mattas och då hjärtat ängslas, kan vi få tröst av hans löfte: ”Bliven ... icke trötta av att göra gott ... av det ringa kommer det som är stort. Se, Herren fordrar hjärtat och ett villigt sinne.”⁹

Under det gångna året har Primärföreningen ansträngt sig att låta barnen bli bättre bekanta med Guds heliga tempel. Detta har ofta inneburit ett besök på tempelplatsen. Skratt från små barn, lössläppt ungdomsglädje och överskottsenergi har glatt denne betraktares hjärta. Då en kärleksfull lärare visade fram en pojke eller flicka till den stora ingången till templet i Salt Lake City, och barnet sträckte ut handen och vidrörde templet,

Fred i världen är ett högt mål, men det är ändå bara en produkt av den personliga frid som var och en försöker erbjuda. Jag talar inte om den fred som människor stiftar, utan om en frid som Gud utlovat. Jag talar om frid i våra hem, frid i våra hjärtan, ja, frid i våra liv.

När vi ser
mot himlen,
känns det
lugnande och till-
fredsställande att
samtala med vår
himmelske Fader
i bön, denna väg till
andlig kraft – ett
passerkort till friden.

kunde jag nästan se Mästaren
välkomna dem till sin sida och höra hans
tröstande ord: "Låt barnen komma till mig
och hindra dem inte! Ty Guds rike tillhör
sådana."¹⁰

För det tredje: Se uppåt mot himlen. När
vi gör så känns det lugnande och tillfreds-
ställande att samtala med vår himmelske
Fader i bön, denna väg till andlig kraft – ett
passerkort till friden. Vi påminns om hans
älskade Son, Fridsfursten, denne pionjär
som bokstavligen visade oss vägen. Hans
gudomliga plan kan rädda oss från syndens,
likgiltighetens och villfarelsens Babylon.
Hans föredöme visar vägen. Då han stod
inför frestelsen, skydde han den. Då han
erbjöds världen, avböjde han. Då hans liv
begärdes, gav han det.

Vid en viktig händelse citerade Jesus en
text från Jesaja: "Herrens, HERRENS Ande är
över mig, ty Herren har smort mig till att
predika glädjens budskap för de ödmjuka.
Han har sänt mig att förbinda dem som har
ett förkrossat hjärta, att ropa ut frihet för de
fångna och befrielse för de bundna"¹¹ – en
klar förkunnelse om den frid som övergår
allt förstånd.

Ofta kommer döden som en inkräktare.

Den är en fiende som plötsligt dyker upp mitt
i livets fest och släcker dess ljus och glädje.
Döden lägger sin tunga hand på våra nära
och kära och lämnar oss ibland förvirrade
och undrande. I vissa situationer, som i stort
lidande och sjukdom, kommer döden som en
barmhärtighetens ängel. Men för de sörjande
är Mästarens löfte om frid den tröstande bal-
sam som helar: "Frid lämnar jag efter mig åt
er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan
frid som världen ger. Låt inte era hjärtan
oroas och var inte modlösa."¹² "Jag går bort
för att bereda plats åt er ... för att ni skall vara
där jag är."¹³

Jag ber innerligt att alla som älskat någon
och sedan förlorat honom eller henne må
känna uppståndelsens verklighet och få
den orubbliga kunskapen att familjer kan
bestå för evigt. En som gjorde detta var
major Sullivan Ballou, som under ameri-
kanska inbördeskriget skrev ett rörande
brev till sin hustru – en vecka innan han
stupade i slaget vid Bull Run. Upplev till-
sammans med mig hans själs kärlek, hans
förlitan på Gud, hans mod, hans tro.

"Den 14 juli 1861

Camp Clark, Washington

Min älskade Sarah!

Allt tyder på att vi blir förflyttade om några
dagar – kanske i morgon. För den händelse
jag inte får tillfälle att skriva igen, känner jag
mig manad att nedteckna några rader som
kanske kommer inför din blick, när jag inte
längre finns ...

Jag har inga tvivel på och saknar inte för-
troende för den sak jag kämpar för, och mitt
mod varken sviker eller vacklar ... Jag är fullt
villig att offra all min glädje i detta liv för att
hjälpa till att stödja denna regering ...

Sarah, min kärlek till dig är odödlig. Den
tycks binda mig med mäktiga kättingar som

inget utom den Allsmäktige kan slita av. Dock kommer kärleken till mitt land över mig som en stark vind och för mig fogligt med alla dessa kedjor till slagfältet.

Minnena av de ljuva stunder jag tillbringat med dig smyger sig in på, och jag känner tacksamhet till Gud och till dig för att jag fått njuta av dem så länge. Det är svårt för mig att ge upp dem och förvandla hoppet om framtida år till aska, då vi med Guds vilja ännu skulle kunnat leva tillsammans, älska varandra och se våra söner växa upp till hedervärda män. Jag har, det vet jag, blott få och små anspråk på den gudomliga Försynen, men något viskar till mig – måhända är det lille Edgars böner – att jag skall återvända till mina kära oskadd. Om jag inte gör det, min kära Sarah, glöm aldrig hur mycket jag älskar dig. Och när jag drar mitt sista andetag på slagfältet, skall jag viska ditt namn. Förlåt mig mina fel och all den smärta jag orsakat dig. Så tanklös och dåraktig jag ofta varit! Med glädje skulle jag med mina tårar skölja bort allt som fläckar din lycka ...

Men ack, Sarah, om de döda kan komma tillbaka till denna jord och osedda få vistas kring dem de älskat, så skall jag alltid vara dig när – de gladaste dagar och de mörkaste nätter ... *alltid, alltid*. Om du känner en mjuk bris på din kind, så är det min andedräkt, då den svala luften fläktar din dunkande tinning, är det min ande som går förbi. Sarah, sörj icke att jag är död. Tänk att jag gått före och väntar på dig. Ty vi skall mötas igen.”¹⁴

Vårt fridsbudskap

Dödens mörker kan alltid förjagas av ljuset från uppenbarad sanning. ”Jag är uppståndelsen och livet”, sade Mästaren. Den som tror på mig skall leva om han än dör; och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö.”¹⁵

Till hans egna ord läggs de som ängeln yttrade till den gråtande Maria från Magdala och den andra Maria, då dessa närmade sig graven för att ta hand om sin Herres kropp: ”Varför söker ni den levande bland de döda? Han är inte här, han har uppstått.”¹⁶

Detta är vårt budskap. Han lever! Och eftersom han lever skall alla i sanning leva igen. Denna kunskap ger

frid till deras nära och kära vilkas gravar är helgade viloplatsar på Flanderns fält, där vallmon växer om våren, och till dem som vilar på oräkneliga andra platser, även i havets djup. ”Han lever, min Förlossare. Vad glädje för mig syndare!”¹⁷ ■

SLUTNOTER

1. 3 Nephi 11:28–30.
2. John McCrae, ”In Flanders Fields”, ur *The Best Loved Poems of the American People*, i urval av Hazel Felleman (1936), s 429.
3. L. Douglas Wilder, citerad i ”Early Hardships Shaped Candidates”, *Deseret News*, 1 dec 1991, s A2.
4. ”Purposeful Living”, *Listen, A Journal of Better Living*, jan–mar 1955, s 19.
5. Conference Report, okt 1959, s 128.
6. ”Family Values in a Violent Society”, *Deseret News*, 16 jan 1994, s A12.
7. Matteus 6:19–21.
8. ”Frid och glädje finns på jord”, *Psalmer*, nr 191.
9. L&F 64:33–34.
10. Markus 10:14.
11. Jesaja 61:1; se Lukas 4:17–20.
12. Johannes 14:27.
13. Johannes 14:2–3.
14. Citerad i Geoffrey C Ward, *The Civil War* (1990), s 82–83.
15. Johannes 11:25–26.
16. Lukas 24:5–6.
17. ”Han lever min Förlossare”, *Psalmer*, nr 83.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

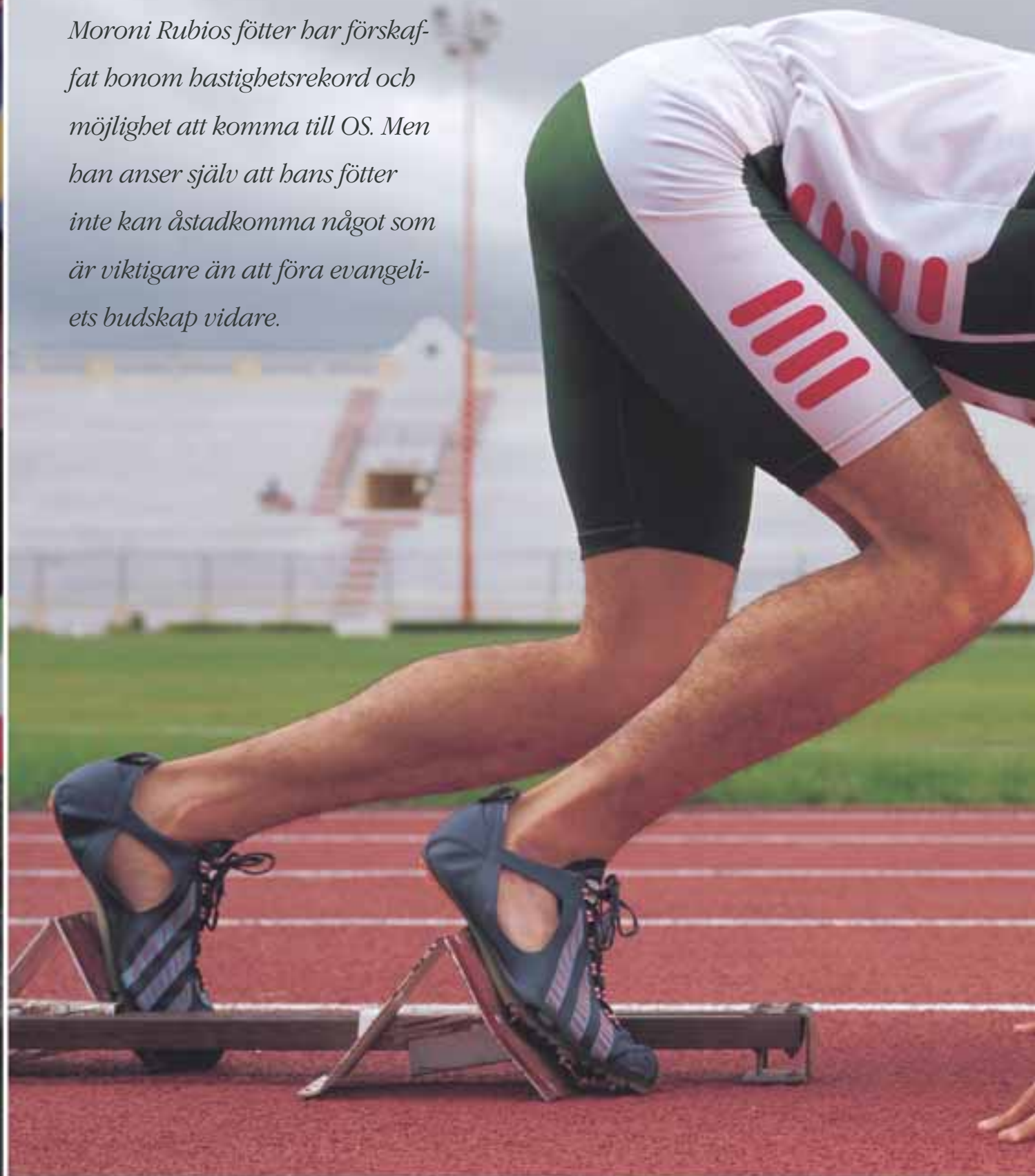
Efter att ha förberett er under bön återger ni detta budskap med hjälp av någon metod som uppmuntrar till medverkan hos dem ni undervisar. Här följer några exempel:

1. Visa en tidning med aktuella rubriker om problem i världen och fråga familjen om de någonsin känt sig rädda på grund av dessa problem. Tala om olika sätt på vilka Frälsaren kan hjälpa oss finna frid och övervinna rädslan trots problemen i världen.

2. Fråga ett barn eller en ungdom i familjen om han eller hon någon gång behövt hjälp för att någon varit ovänlig eller för att det gått dåligt i skolan. Be familjemedlemmar nämna olika sätt för Frälsaren att hjälpa.

3. Har någon du undervisar förlorat någon kär vän genom döden? Bär ditt vittnesbörd om Frälsarens uppståndelse och dess inverkan på oss alla eller låt, om det är lämpligt, den personen bära sitt vittnesbörd för de andra i familjen.

Moroni Rubios fötter har förskaffat honom hastighetsrekord och möjlighet att komma till OS. Men han anser själv att hans fötter inte kan åstadkomma något som är viktigare än att föra evangeliets budskap vidare.

ADAM C OLSON
Kyrkans tidningar

Moroni Rubio var bara 16 år när han blev nummer ett bland sprinters i Mexico, efter att ha slagit rekord på 100 och 200 meter. Samma år, 2002, vann han 100-metersloppet vid

Centralamerikanska juniormästerskapet och utnämndes till årets idrottsman i staten Yucatán.

Hans drömmar vilar på hans fötter, som förväntas föra honom hela vägen till sommarolympiaden 2008 i Peking. Men även om hans fötter av någon orsak inte skulle ta honom till OS, så har de redan utfört stora ting.

Sedan han slagit rekord på 100 och 200 meter i sin åldersklass, ställs höga förväntningar på Moroni Rubio inom idrotten.

MORONIS FÖTTER

FOTO CRAIG DIMOND DÄR EJ
ANNAT ANGES; BAKGRUNDSFOTO
ADAM C OLSON

Trots ett pressat schema med skolan, kyrkan, träningen och annat, tycker Moroni om att spela gitarr och vara med sin familj.

Hans fötter har placerat hans ovanliga namn i rampljuset och medfört många missionärstillfällen. Tack vare sina framgångar har han synts i TV ett antal gånger – varje gång med namnet Moroni i bildrutan.

”Det är många som frågar mig om mitt namn”, säger Moroni som är präst i Mérida Lakin stav, Mexico. ”Det ger goda tillfällen att tala om evangeliet. Och när jag tävlar, så vet alla medlemmar som ser på att jag också är medlem – tack vare namnet. Jag tror att de är stolta över det.”

Hans tränare har alltid sagt åt honom att han har ett vackert löpsteg. Men för Moroni är ”ljuvliga fotsteg” lika viktigt, med tanke på Jesajas ord om missionärerna: ”Hur ljuvliga är inte glädjebudbärarens fotsteg när han kommer över bergen och förkunnar frid.” (Jes 52:7)

Uppoffringar

Att komma dit där han nu är har inte varit lätt. Han är en sprinter, med rena maratonsschemat. Moroni går till skolan tidigt. Efter skolan har han nätt och jämt tid att få i sig ett mellanmål innan

han ger sig av till träningen. När han kommit hem, omkring 20:00, hinner han nätt och jämnt äta middag och göra läxorna. Sedan ska han i säng. Att hålla jämna steg med Moroni är svårt, inte bara på löparbanan.

”Det är en uppoffring”, säger Moroni. ”Ofta skulle jag vilja göra annat, som att vara med kompisar eller spela gitarr. Men det finns ingen tid till det.”

Den jonglerande löparen

Medan Moroni försöker trolla med schemat för läxor, familjen, kyrkan och vänner får skriftstället om den människa som ”löper fortare än hon förmår” en djupare innebörd för honom.

Liksom många sista dagars heliga i tonåren har Moroni tvingats vara försiktig så att han inte tar på sig för mycket. Genom sin erfarenhet som löpare vet Moroni att man kan skada sig om man anstränger sig för mycket. Som kung Benjamin sade till sitt folk: ”ingen ford- rar, att en människa skall löpa fortare än hon förmår.” (Mosiah 4:27)

Men för Moroni är det skriftstället ingen ursäkt att anstränga sig mindre. Det är en

uppfordran att öka sin styrka. När han började tävla på 100 meter vid 14 års ålder, var hans toptid 11,9 sekunder. Medan han vuxit och tränat hårt, har han ökat sin styrka och förbättrat sin tid. Moronis personliga rekord är nu 10,46 – mexikanskt juniorrekord.

”Det gäller att träna envist”, säger han, ”varje dag utan att lägga av. Jag vet att jag har gränser, men de kan förändras. På banan finns det tillfällen när jag tror att jag inte ska klara det, men att tänja mig ytterligare är en del av uppoffringen för att bli bättre.”

Eller med kung Benjamins ord: ”Och återigen, det höves henne att vara flitig, så att hon därigenom kan vinna belöning.” (Mosiah 4:27) Den lärdomen har Moroni

tagit till sig, även utanför banan.

”Prövningar som en gång tycktes omöjliga behöver inte vara det”, säger Moroni. ”Herren ger oss aldrig utmaningar som vi inte kan klara av. Vi kan klara av dem även om vi först inte tror det. Att aldrig ge upp är ett sätt att bli bättre och bättre. Till sist är uppoffringarna värda sitt pris.”

Fan-club i familjen

Moroni säger att bland hans bästa stöd i uppoffringar och prövningar – på banan och utanför – är hans familj. Han uppskattar deras stöd. De märker att han inte tycker sig vara

bättre än de på grund av den uppmärksamhet han får. De har ju, när allt kommer omkring, egna talanger.

Hans syster Joycy, 20, har alltid varit bäst i klassen i skolan. Álvaro Jr, 19, är en begåvad artist och sångare. Steven, 14, är energisk och är också en duktig löpare. Och Marianna, 10, ”kommer att lyckas i affärer”, säger hennes far, Álvaro. ”Även om de inte är bäst i landet på något, kan de ändå ha tillfredsställelsen att ha gjort sitt bästa.”

I själva verket säger Moroni att *han* ser upp till *dem*, och särskilt sin äldre bror Álvaro Jr, som nu är missionär i Mexicomissionen Puebla.

”Jag har alltid vetat att utan Guds hjälp är jag ingenting. Han gav mig gåvan”, säger Moroni. ”Jag ber alltid om hans hjälp. Mitt liv skulle vara så mycket svårare utan evangeliets lärdomar.”

Fötter med fridens evangelium som skor

När Moronis fötter hjälpt honom sprida evangeliet via tävlingsbanan, hoppas han de ska hjälpa honom sprida evangeliet på missionsfältet.

”Jag tror att det jag gör som löpare är viktigt för Herren”, säger Moroni. ”Men att gå ut som missionär är viktigare än att löpa. ”Att bli missionär är ett av mina mål, vad som än händer i övrigt i min idrottskarriär.”

Sprintern Moroni ska alltså bli missionären Moroni – då han har ”såsom skor på fötterna den förberedelse som fridens evangelium skänker”. (L&F 27:16)

Och när det är dags kommer Moroni att byta ut sina löparskor mot ”skriftarskor”. ■

Moronis prestationer på löparbanan (nedan t v) har gjort honom till kändis i unga år (ovan) och gett tillfällen att sprida evangeliet redan innan han bytt ut löparskorna mot ”skriftarskorna”.

Bli en av de bästa

Vad kan ungdomar göra i dag för att bli det slags missionärer som vår himmelske Fader förväntar sig i morgon?

ett samtal med en representant för kyrkans tidskrifter förklarar äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kворum och äldste Charles Didier i presidentskapet för de sjuttio att det finns mycket som kan hjälpa dig bli en del av "den bästa generationen missionärer".¹ En del av de sakerna gör du troligen redan.

Följ Andens maningar

"Om I icke mottagen Anden, skolen I icke undervisa." (L&F 42:14)

Det är väsentligt att den bästa generationen missionärer har den Helige Andens ledning. Att ha Anden är absolut nödvändigt för missionärsarbetet. Vi kan berätta om vår tro eller förklara läran, men det är Anden som vidrör hjärtan och omvänder människor.

"En missionär måste leva så att Anden kan mana honom eller henne", säger äldste Richard G Scott till *Liabonas* reporter.

Men att känna igen och följa den Helige

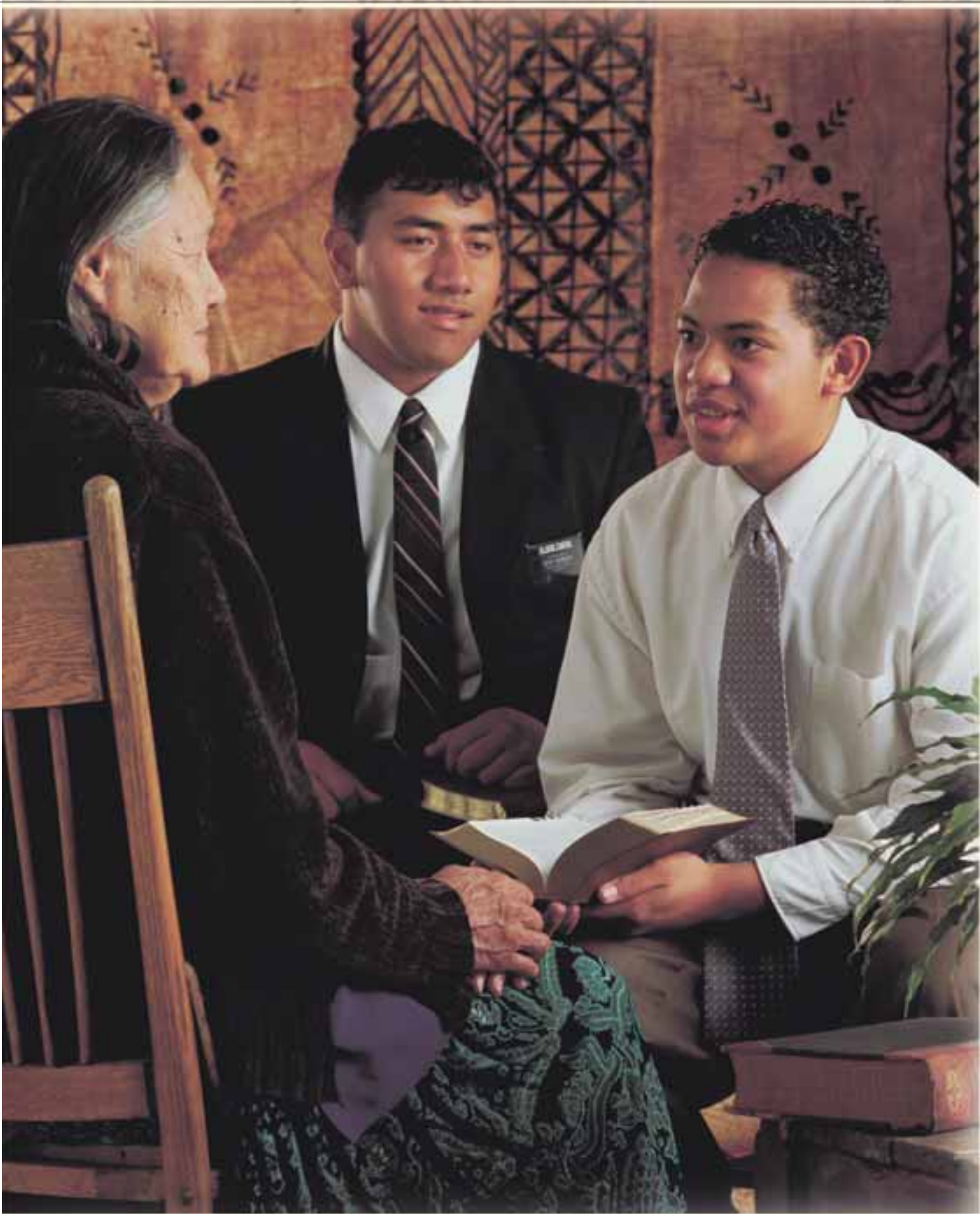
Andens maningar är inte något som missionärerna lär sig automatiskt vid missionärsskolan (MTC). Detta måste läras genom erfarenhet, med början så tidigt som möjligt.

Vi måste också tidigt lära oss att om vi inte följer den Helige Andens maningar så syndar vi, och vår förmåga att få ledning av den Helige Anden minskar. (Se Mosiah 2:36; Helaman 4:24.)

"Ungdomar som förbereder sig för mission måste hålla sig så långt borta från syndens gränser som de kan", säger äldste Scott. "Då får de den största glädjen medan de förbereder sig. Detta tillförsäkrar dem största möjliga förmåga att ledas av Anden."

När vi gör fel, behövs uppriktig omvändelse om vi ska kunna åtnjuta den Helige Andens sällskap igen. Olyckligtvis finns det syndar som kan hindra er från att inta er plats i den bästa generationen missionärer.

"Det finns vissa handlingar som utesluter ungdomar från förmånen att bli missionärer",

säger äldste Scott. "De kanske har omvänt sig, men om de gjort vissa saker, så ombes de att helt enkelt gå vidare i livet."

Erhåll ordet

"Sök icke efter att förkunna mitt ord utan sök först att erhålla mitt ord och sedan skall din tunga lossas. Då skall du få min Ande och mitt ord, ja, Guds kraft att övertyga människorna, om du önskar det." (L&F 11:21)

Har du någonsin hört uttrycket "man kan inte pumpa vatten ur en tom brunn"? Nej, en brunn är ju inte till någon större nytta utan vatten i.

Detsamma gäller missionärer. Vad är det för glädje med en missionär som inte har något att säga? Den Helige Anden kan inte ta fram i ditt sinne ett skriftställe som berör någons hjärta, om du inte har studerat skrifterna själv. Och du kan inte vittna om de välsignelser som kommer av att

helga sabbatsdagen om du inte levt efter det budet.

"Undervisning genom Anden kräver att man investerar tid och arbete", säger äldste Scott. "Man kan inte säga: 'Tja, jag får väl gå ut på fältet och vänta på att Anden ska säga åt mig vad jag ska göra.' Man måste lagra evangeliet – särskilt återställelsens budskap – i sitt sinne och hjärta."

Innan missionärerna kommer till MTC bör de ha läst och fått ett vittnesbörd om Bibeln, Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan. De blivande missionärerna bör förstå betydelsen av försoningen, evangeliets fullhets återställelse, prästadömetts myndighet, levande profeter och förmåga att ta emot uppenbarelse. De bör ha utvecklat ett gott förhållande till Gud genom bön.

"Innan vi kan förkunna ordet, måste vi erhålla ordet" (se L&F 11:21), förklarar äldste Didier för *Liabona*. "En del tror att man erhåller ordet på missionsfältet. Det är mycket svårt att skaffa sig en andlig grundval baserad på skrifterna på

UNDERVISA MED ANDEN

"Sättet att få Guds kraft i er undervisning är att först söka erhålla Guds ord, därefter kommer insikt genom Anden, och slutligen förmågan att övertyga.

Hur får man del av Anden? 'Genom trons bön', säger Herren. Därför måste ni be med uppriktighet och verkligt uppsåt. Be om större tro. Be att Anden ska åtfölja er undervisning. Be Herren om förlåtelse. Era

böner måste uppsändas i samma anda och med samma intensitet som Enos böner i Mormons bok ...

För att få del av Anden måste ni dagligen *utforska skrifterna*. Mormons bok berättar för oss om några av de mest framgångsrika missionärer som gått ut för att predika om evangeliet – Ammon, Aron, Omner och Himni – Mosiahs fyra söner. De var gudsmän som berett sig för att genomföra verket."

President Ezra Taft Benson (1899–1994), "Hur man lyckas som medlemsmissionär", Nordstjärnan, apr 1991, s 2–9.

missionsfältet, för en mission är så krävande.”

Det slagets andliga bakgrund kommer genom personliga böner och skriftstudier, lydnad mot evangeliets principer och närvaro vid kyrkans möten och ungdomsaktiviteter. Seminariet och nyckelskriftställena är också ovärderliga hjälpmedel när det gäller att förstå evangeliet.

”Vi önskar och ber verkligen att missionärerna ska komma med en sådan förberedelse”, säger äldste Didier, ”så att vi kan lägga till och komplettera i stället för att skapa kunskap som inte finns där.”

Börja i dag

”Se, jag sände ut eder för att vittna för och varna folket, och det tillkommer var

och en som blivit varnad att varna sin nästa.” (L&F 88:81)

Ett av de bästa sätten att lära sig sprida evangeliet är att sprida det i dag.

”Alla kan göra någonting”, säger äldste Didier. ”Det finns så många olika sätt att göra missionärsarbete. Skriv ett brev, ge bort en kyrkans video, dela ut information till vänner. Ungdomar kan bli vänskapskontakter eller hjälpa till med aktivering. Om de unga kan börja tänka på missionärsarbete nu, så har de när de kommer ut på missionsfältet en stor fördel, för de har gjort det förut.”

”Att gå ut och arbeta med heltidsmissionärerna är ett annat sätt på vilket ungdomar kan förbereda sig och lära sig att följa Anden”,

Närvaro vid kyrkans möten och ungdomsaktiviteter är ovärderliga när det gäller att bygga den evangeliegrund du behöver som missionär.

Du kan förbereda dig för att bli missionär genom att sprida evangeliet till dina vänner. Skriv ett brev, ge bort en kyrkans video, dela ut information till vänner.

säger äldste Scott. "Att undervisa och vittna tillsammans med missionärerna, under kvoorummöten eller för sina vänner hjälper dem känna Andens ledning. Allt detta är underbara förberedande upplevelser."

En varning, dock: När man en gång börjat, kanske man inte kan sluta.

"När man en gång börjat, är missionärsarbetet en glädje", säger äldste Scott. "Det är stimulerande. Det är ingen börda. Det är en spännande upplevelse."

Vad man har att se fram emot

"I skolen ej beller sörja i förväg för vad I skolen säga, utan samlen alltid livets ord i edra hjärtan, så skall det givas eder i samma stund efter var och ens mått." (1&F 84:85)

Kyrkan förändrar nu sin syn på missionärsarbetet och betonar undervisning med Anden och med fokus på personliga behov.

"Studiekursen har inte ändrats", säger äldste Didier. "Missionärerna har fortfarande samma sex diskussioner. Vad vi ber om är att

DEN BÄSTA GENERATIONEN MISSIONÄRER

"Detta är farofyllda tider. Vi utkämpar bokstavligen ett slag om människors själar. Fienden är oförsonlig och obeveklig. Han tar

eviga fångar i en oroväckande takt. Och han visar inga tecken på att vilja sluta.

Liksom Ammons folk räknade med sönerna som förstärkningar i kriget mot lamaniterna, räknar vi med er, mina unga bröder i aronska prästadömet. Vi behöver er. I likhet med Helamans 2 000 unga krigare är även ni Guds andebarn och ni kan också förlänas kraft att bygga och försvara hans rike. Vi vill att ni ingår heliga förbund, precis

som de gjorde. Vi vill att ni är skrupulöst lydiga och trofasta, precis som de var.

Vad vi nu behöver är den bästa generationen missionärer i kyrkans historia. Vi behöver värdiga, kvalificerade och andligt stärkta missionärer...

Vi behöver inte andligt svaga och halvt hängivna unga män. Vi behöver er inte bara för att besätta ett ämbete – vi behöver hela ert hjärta och er själ. Vi behöver entusiastiska, tänkande missionärer som kan lyssna till och följa den Helige Andens viskningar."

Se äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum, "Den bästa generationen missionärer", *Liahona*, nov 2002, s 46–47.

missionärerna gör ett lektionsutkast under de enskilda och gemensamma studierna som är anpassat efter den som ska undervisas den dagen."

"De ska undervisa undersökarna alltefter undersökarnas behov", säger äldste Scott. "Och alla undersökare är olika."

Missionärerna uppmuntras numera att förklara evangeliet med egna ord, och de kan anpassa den ordning i vilken de lägger fram evangeliets principer under diskussionerna.

"Missionärerna lär sig inte bara ett budskap utantill som ges likadant varje gång, som en bandspelare", säger äldste Scott. "De ska fylla sinne och hjärta med den grundläggande läran, de stödjande skriftställena och hur detta hänger samman med egna upplevelser som de kan använda. Vi har nu missionärer som är mycket bättre rustade att presentera återställelsens storslagna budskap för dem de möter."

På missionärsskolan lär sig missionärerna på sitt eget språk hur de ska göra lektionsutkast, hur de ska undervisa med egna ord och undervisa med Anden. De som måste lära sig ett nytt språk använder en stor del av tiden till att lära sig diskussionernas innehåll på sitt eget språk.

"Det betyder att när missionärerna kommer ut på missionsfältet, får deras kamrat mycket större betydelse i

att hjälpa dem med fortsatta studier i språket och att börja anpassa det de lärt sig så att de kan lära ut delar av budskapet", säger äldste Scott.

Ni kan klara av det

Ni kan inta er plats i den bästa generationen missionärer denna kyrka någonsin haft. Det krävs arbete och hängivenhet. Det krävs tro och uppoffringar. Att bli den bästa generationen missionärer i morgon börjar med att vara den bästa generationen ungdomar i dag. Detta är gott och väl inom räckhåll.

"De flesta av dagens tonåringar har utomordentlig förmåga och andlig skärpa", säger äldste Scott. "Världen blir allt värre, men vår förmåga att undervisa om evangeliet blir bättre. Och dessa ungdomar ska ingå i den väl förberedda grupp som går ut och upplever en spännande tid på missionsfältet och formar en stig som blir dem till hjälp från nu och till evig tid, då de bringar familjer och enskilda till tryggheten i Guds rike på jorden." ■

FOTNOT

1. Se M Russell Ballard, "Den bästa generationen missionärer", *Liahona*, nov 2002, s 46–49. Se även Gordon B Hinckley, "Till prästadömet's män", *Liahona*, nov 2002, s 56–59.

Om patriarkaliska välsignelser

För att få en patriarkalisk välsignelse måste du (1) förbereda dig för den genom att hålla dig närmare din himmelske Fader genom bön, omvändelse, skriftstudier och närvaro i kyrkan, (2) träffa biskopen för att avgöra din värdighet samt (3) av din biskop få en rekommendation för patriarkalisk välsignelse.

Vad är det? Hur kan jag få en? Varför är det viktigt? Här är svar på några av de vanligaste frågorna om patriarkaliska välsignelser.

Många medlemmar börjar fundera på att få en patriarkalisk välsignelse i tonåren. Följande information kan hjälpa dig förstå och förbereda dig för att få en patriarkalisk välsignelse.

Vad är en patriarkalisk välsignelse?

En patriarkalisk välsignelse har två huvudsyften. För det första inspireras patriarken att tillkännage din släktlinje – vilken av Israels stammar du tillhör. För det andra uttalar patriarken, ledd av profetians ande, välsignelser och kan också ge löften, varningar eller uppmaningar som gäller just dig. Din patriarkaliska välsignelse kan påpeka sådant som du har förmåga att

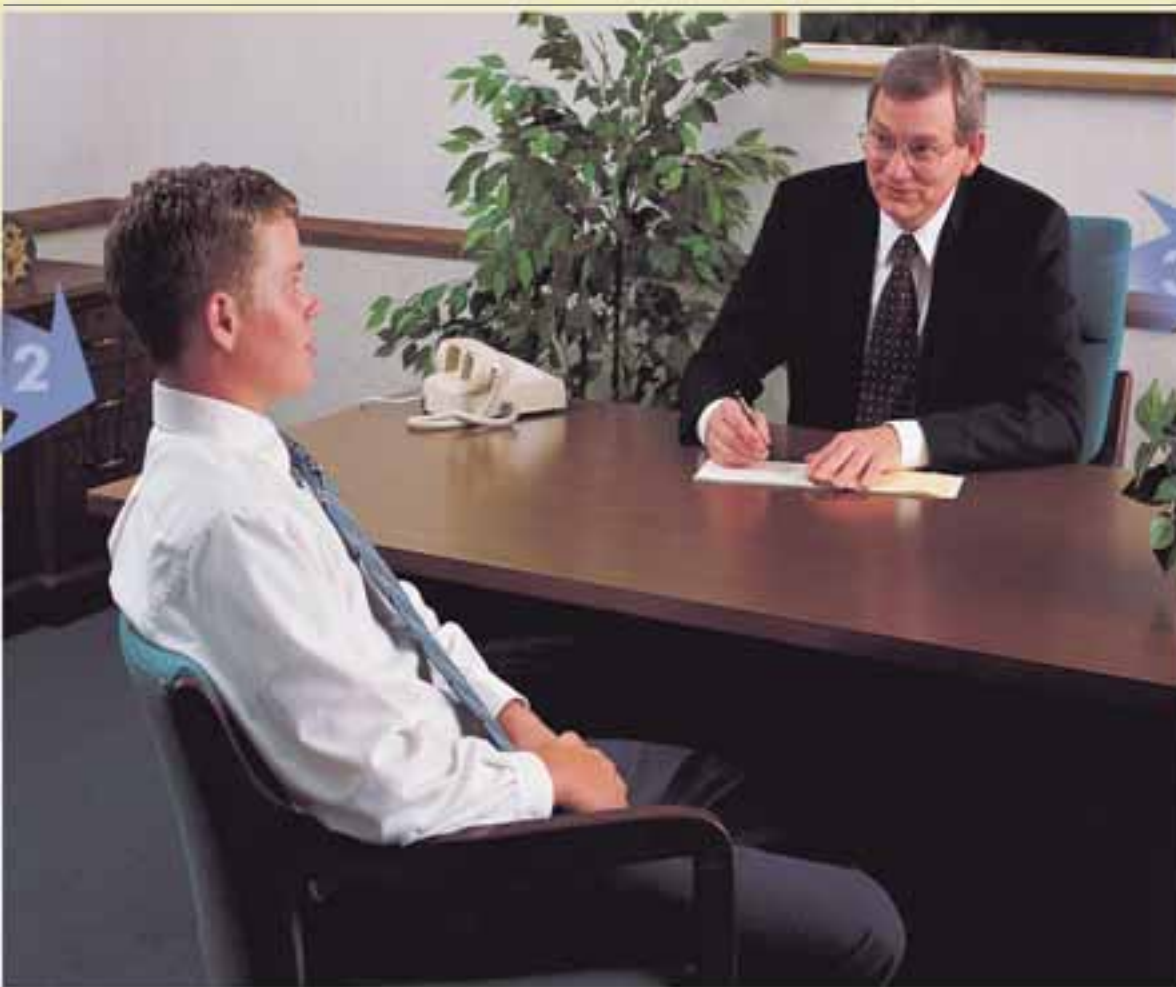
uppnå och välsignelser som du kan få om du utövar tro och lever rättfärdigt.

Varför är släktlinjen viktig?

Varje medlem av kyrkan tillhör en av Israels tolv stammar. De som inte är bokstavliga avkomlingar "adopterar" in i Israels hus genom dopet. Kännedom om din släktlinje kan leda dig i livet, eftersom anknytningen till en av de tolv stammarna medför de välsignelser och de uppdrag som gäller just den stammen. De välsignelser Jakob gav sina söner (varje stams huvudman) återfinns i Första Moseboken 49.

Vem kan ge en patriarkalisk välsignelse?

Patriark är faktiskt ett ämbete inom melkisedekska prästadömet liksom äldste eller högpräst, och en patriark kallas och ordinerar just för att ge patriarkaliska välsignelser. Du får din välsignelse av patriarken i din stav eller en närliggande stav om din stav

EN STJÄRNA ATT FÖLJA

"En patriarkalisk välsignelse från en ordinerad patriark kan ge oss en stjärna att följa som är en personlig uppenbarelse från Gud till var och en. Om vi följer den stjärnan, är det mindre troligt att vi snubblar och går vilse. Vår patriarkaliska välsignelse blir ett ankare för själen, och om vi är värdiga kan varken döden eller djävulen beröva oss de välsignelser som utlovas. Det är välsignelser som vi kan njuta av nu och för evigt."

Se president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, "Prästadömsvälsignelser", Nordstjärnan, jan 1996, s 62.

inte har en patriark. Om du bor någonstans där det inte finns någon stavspatriark, så kan din biskop eller grenspresident hjälpa dig ordna så att du kan få en välsignelse. Om du är ättling till någon som är patriark (till exempel din farfar), så kan du få din välsignelse av honom även om han inte bor i din stav.

Vem kan få en patriarkalisk välsignelse?

Alla värdiga medlemmar i kyrkan har rätt till och bör få en patriarkalisk välsignelse, oavsett hur länge de varit medlemmar.

Hur gammal måste jag vara för att få en välsignelse?

Det finns ingen bestämd ålder. Du ska vara gammal nog att kunna förstå välsignelsens heliga natur.

Hur ges välsignelsen?

Patriarken lägger händerna på ditt huvud och ger välsignelsen genom inspiration. Den är uppenbarad ledning till dig. Välsignelsen skrivs sedan ut så att du kan ha ett exemplar att studera under hela livet. Kyrkan förvarar också en kopia av din välsignelse, ifall din egen skulle förkomma.

Hur får jag en patriarkalisk välsignelse?

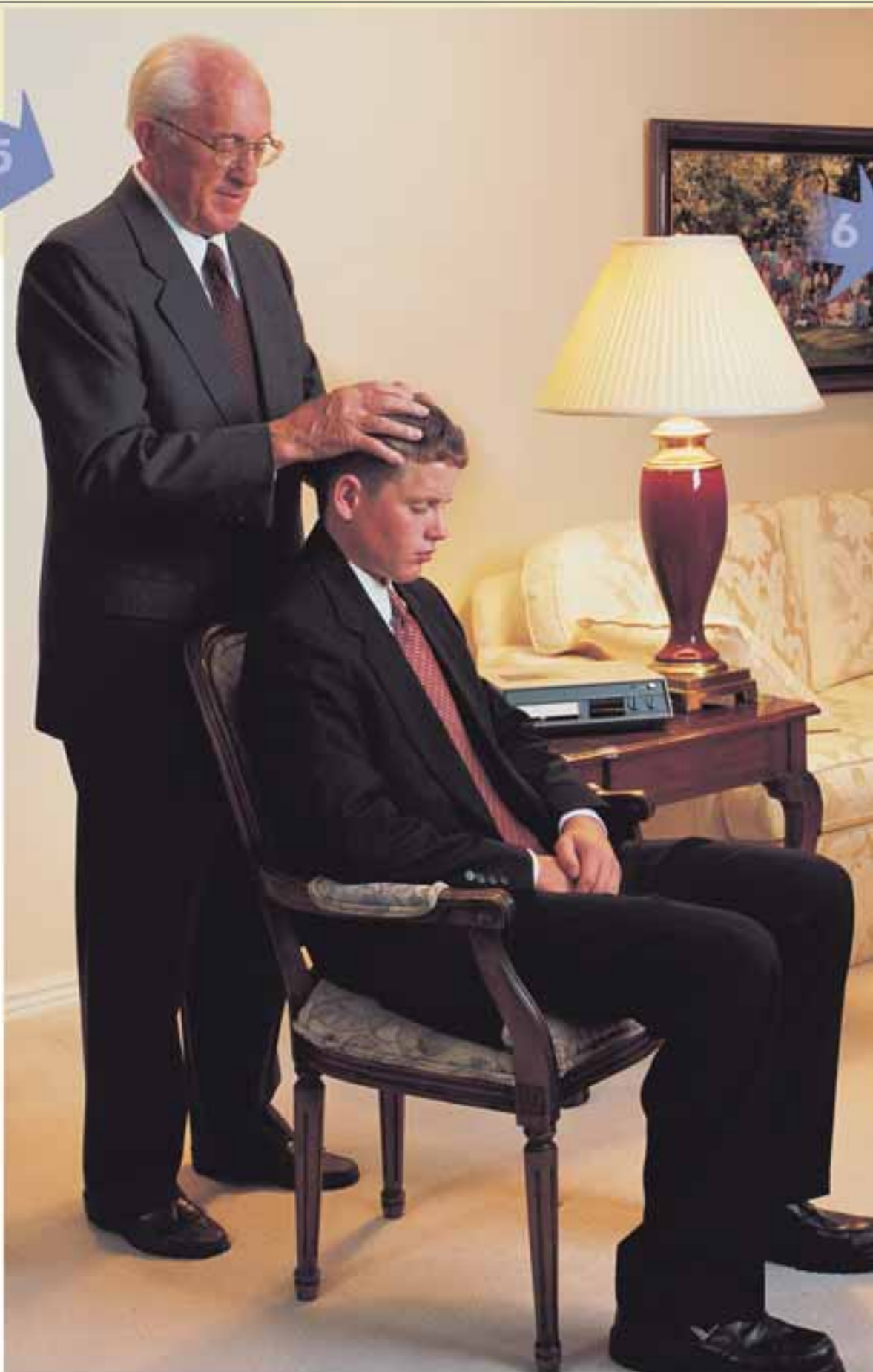
Avtala tid för intervju med din biskop. Han avgör om du är redo och värdig och ger dig en rekommendation, eller hjälper dig förbereda dig att få en. Efter att ha fått din rekommendation, kan du kontakta patriarken för att avtala tid med honom. Fråga biskopen eller patriarken vem som kan följa dig till välsignelsen, till exempel dina föräldrar.

EN VÄLSIGNELSE UPPFYLLS

"Ibland oroar sig någon över att ett löfte i den patriarkaliska välsignelsen inte har uppfyllts ... Det betyder inte att välsignelsen kommer att förbli ouppfylld. Det är gott att veta att saker och ting sker i Herrens tid och inte alltid i vår. Ting av evig natur har inga gränser. Från det förjordiska livet till vår tillvaro bortom dödens förlåt – är vårt liv ett evigt liv."

Se president Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, "Stavspatriarken", *Liahona*, nov 2002, s 45.

Och ta med rekommendationen till mötet med patriarken.

Hur vet jag om jag är redo?

Önskan att få en patriarkalisk välsignelse bör komma från en önskan hos dig att lära känna och efterleva Guds vilja. Nyfikenhet eller andras påtryckningar är inte rätt orsak att skaffa en välsignelse. Biskopen hjälper dig avgöra om du är redo för välsignelsen.

Hur kan jag förbereda mig?

Du bör göra allt du kan för att komma närmare Herren. Bön, fasta, skriftstudier, meditation och omvändelse är till hjälp. Bekymmer om världsliga saker bör lämnas utanför vid detta heliga tillfälle.

Vad ska jag ha på mig?

Du bör vara söndagsklädd.

När uppfylls löftena i min välsignelse?

Ibland avslöjar en patriarkalisk välsignelse saker från förut tillvaron. Men oftast är den en ledning för ditt nutida och framtida liv.

Eftersom välsignelserna är eviga till sin natur, kan de innefatta sådant som rör livet efter jordelivet.

Kommer alla löftena i min välsignelse att uppfyllas?

Alla välsignelser grundas på din trofasthet och på Herrens tidsplan. Välsignelser kan också förverkligas på olika sätt i ditt liv beroende på din tillväxt, förmåga och omständigheter.

Bör jag låta andra läsa min välsignelse?

Din välsignelse är personlig, en sak mellan dig och din himmelske Fader. Men du kan visa din välsignelse för din familj eller för andra som står dig nära. Men välsignelser bör förvaras väl och aldrig jämföras med andras.

En patriarkalisk välsignelse kan vara av stort värde under hela ditt liv. Om du bereder dig för och lever värdig löftena i din välsignelse, kan detta föra dig närmare din himmelske Fader i detta liv och hjälpa dig återvända till honom i nästa. ■

Efter att ha fått din rekommendation bör du (4) kontakta patriarken för att bestämma en tid och (5) ta emot välsignelsen. Den inspelade välsignelsen (6) skrivs ut och kopia (7) sänds till (8) kyrkans huvudkontor för arkivering och (9) till dig som hjälp och ledning i ditt liv.

Värdig

MIN VÄLSIGNELSE?

Medan jag gick längs korridoren från biskopens kontor, tyngde hans sista fråga mitt sinne.

Jag hade min välsignelse, men något bekymrade mig. Hade jag verkligen fått förlåtelse för det jag gjort för så länge sedan? Skulle min biskop tänka illa om mig?

RACHEL MURDOCK

Efter en brasafton med vår stavspatriark var jag ivrig att få min patriarkaliska välsignelse.

Jag fick reda på att för att få en patriarkalisk välsignelse behövde jag en intervju med min biskop. Jag ringde verkställande sekreteraren, och han satte upp en tid efter aktivitetsskvällen påföljande vecka.

Kyrkan var nästan tom när jag gick längs korridoren till biskopens kontor. Jag knackade på dörren, och han släppte in mig. Vi pratade om hur det gick i skolan, och sedan frågade han vad han kunde göra för mig. Han verkade glad över att jag ville ha en patriarkalisk välsignelse.

Vi pratade om vad en patriarkalisk välsignelse är, vad det innebär att få en och om jag trodde jag var redo. Sedan frågade han om min personliga värdighet. Höll jag Visdomsordet, gick jag på kyrkans möten och hade jag ett

vittnesbörd om evangeliet? Det kändes bra att ärligt och helhjärtat kunna svara ja på hans frågor, även om jag ansåg mig långt från fullkomlig.

Så ställde biskopen den sista frågan: "Finns det något i ditt förflutna som borde ha klarats upp med dina prästadömsledare, men som inte blivit uppkärlat?"

Jag sade nej, fick min rekommendation och gick – redo att bestämma tid med patriarken. Medan jag gick längs den mörka korridoren började den sista frågan tynga mitt sinne. Fanns det något i mitt förflutna?

Några tillfällen när jag varit hemma hos en vän när jag var mycket ung kom för mig. Jag hade känt mig besvärad av en del av de lekar vi lekt där. Jag hade aldrig gjort något liknande igen. Ändå hade jag flera gånger undrat om de här små oskyldiga förseelserna var något jag borde tala med biskopen om.

Min biskop sade att jag inte skulle oroa mig mer över det. Jag kände mig så glad när jag lämnade hans kontor för andra gången.

Eftersom jag inte begått något allvarligt fel, tänkte jag att jag skulle glömma bort det. Tydligen hade jag inte glömt.

Om jag nu skulle få bara en patriarkalisk välsignelse i livet, så ville jag inte att något skulle fördunkla den. Så jag vände och gick tillbaka mot biskopens kontor med hjärtat i halsgropen. Jag ville inte att han skulle skratta eller vifta bort min oro. Jag tvang mig att knacka på biskopens dörr igen.

Jag såg att han var förvånad över att se mig. Jag fick fram berättelsen, mycket för snabbt och inte särskilt tydligt. Han varken skrattade eller viftade bort min oro. I stället lyssnade han uppmärksamt, ställde några frågor om då och nu, och frågade om den omvändelse jag gjort enskilt inför Herren. Sedan sade han: "Jag anser att du kan gå och få din välsignelse och inte oroa dig mer över detta."

Jag kände mig ren och glad när jag lämnade hans kontor för andra gången. Det kändes som om jag kunde sväva, när jag studerade iväg längs korridoren. Jag visste att jag

var ren. Min prästadömsledare hade rensat undan en obehagskänsla som jag burit på i flera år.

Jag hade med mig den känslan av renhet till patriarkens hem den kväll när jag fick min välsignelse. När han sade sina första ord: "Herren har behag i att du valt att lyda hans bud för att visa din kärlek till honom", började jag gråta. Jag kände att Herren verkligen talade till mig och att mitt liv, ofullkomligt som det var, behagade honom.

Jag har lärt att jag alltid kan gå till mina prästadömsledare om jag skulle ha någon fråga om min värdighet. Jag har lärt mig hur angelägna de är om att vara till hjälp. De tänker inte illa om mig för att jag inte är fullkomlig, och de tycker inte det är slöseri med tiden att diskutera mina problem, stora eller små. De är nästan lika glada som vi när vi får den underbara känsla av glädje som kommer av att ha blivit förlåten. ■

Rachel Murdock är medlem i Janesville församling, Madison stav, Wisconsin.

Att känna Herrens kärlek genom lydnad

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftstäl-
len och lärdomar som tillgo-
doser behoven hos de systrar som ni
besöker. Berätta om era erfarenheter
och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni
undervisar att göra samma sak.

President Gordon B Hinckley:

"Varför är vi ett så lyckligt folk? Det är på grund av vår tro, den tysta förvissningen som förblir i vårt hjärta om att vår Fader i himlen, som har överblick över allting, vårdar sig om sina söner och döttrar som vandrar inför honom med kärlek, uppskattning och lydnad. Vi kommer alltid att vara ett lyckligt folk om vi lever på ett sådant sätt." (Se "Vad frågar människor oss om?" *Liabona*, jan 1999, s 85.)

Hur kan man finna styrka till att vara lydig?

President Spencer W Kimball (1895–1985): "Då vi är böjda att anse det förgäves att tjäna Herren borde vi stärka vår tro, tro på Guds löften, lyda – och vänta tålmodigt. Herren kommer att uppfylla alla sina rika löften ... Till de trofasta utlovas rika välsignelser. Välsignelser så stora att vi inte kan fatta dem kommer att ges ... De välsignelser i dödligheten som följer är

stora, men de blir nästan till intet i jämförelse med dem som väntar i den tillkommande världen." (*Förlåtelsens under*, s 260–261.)

Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kворum: "Du behöver himlens hjälp med att hålla buden. Du behöver den mer och mer allt eftersom tiden går ... Men du kan dra himlens beskyddande krafter till dig genom att helt enkelt närma dig Frälsaren och vänta på honom." (*To Draw Closer to God* [1997], s 98)

Hur har lydnad välsignat ditt liv?

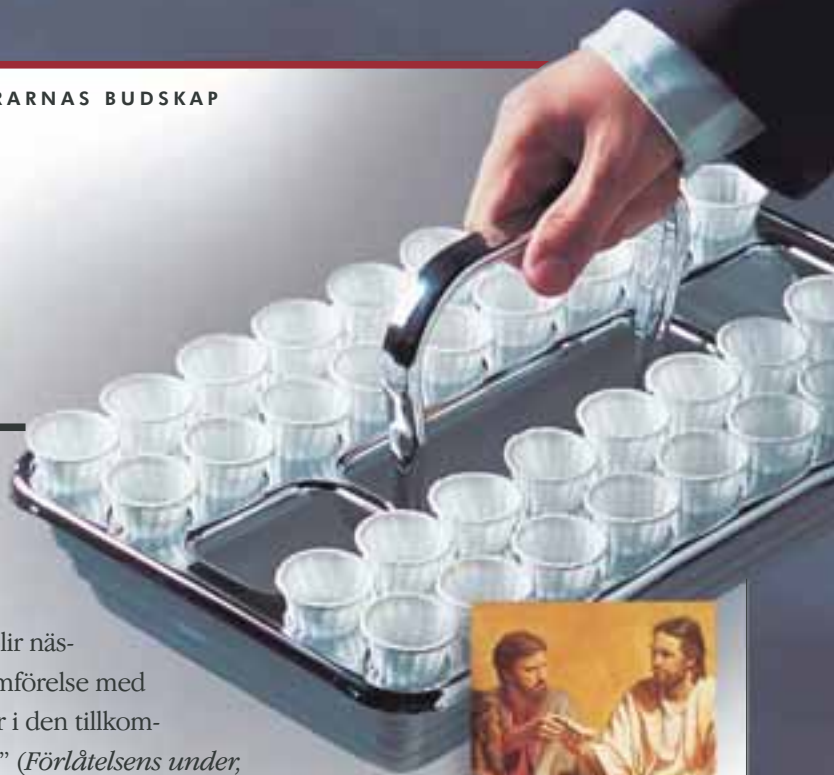
Mosiah 2:41: "I skolen betänka deras välsignade och lyckliga belägenhet, vilka hålla Guds bud ... de äro välsignade i allt, både timligt och andligt, och om de härda ut trofasta allt intill änden, mottagas de i himmelen, där de få bo hos Gud i ett tillstånd av oändlig lycksalighet."

Äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kворum: "Vi kan veta, genom lydnad, hur mycket Gud älskar oss som sina odödliga barn. Det går till precis så som president Brigham Young sade: 'Hur kan vi veta om vi lyder [Gud]? Det finns bara ett sätt att få veta det, och det är genom

inspiration från Herrens ande vilken vittnar till vår ande att vi är hans, att vi älskar honom och att han älskar oss. Det är genom uppenbarelsens ande som vi vet detta.' (*Deseret News Semi-Weekly*, 26 nov 1867) Om vi kan få det vittnesbördet för egen del ... så kan vi klara av och uthärda vad som än sker." ("The Pathway of Discipleship", *Ensign*, sept 1998, s 7)

Susan W Tanner, Unga kvinnors generalpresident: "Varje vecka förnyar vi våra dopförbund att ta på oss hans namn, att 'alltid minnas honom' och att 'hålla alla hans bud'. (Se L&F 20:77.) Vi är ståndaktiga i Kristus när vi gör detta, vår ande lyfts och våra hjärtan fylls med kärlek ... Förbund utvidgar våra hjärtan och låter oss känna 'kärlek till Gud och alla människor' (2 Nephi 31:20)." ("Ståndaktiga i våra förbund", *Liabona*, maj 2003, s 101–102.)

Johannes 15:10: "Om ni håller mina bud, förblir ni i min kärlek." ■

Vi behöver verkligen varandra!

*Vår himmelske Fader har
gett sina döttrar en fristad
undan världens hårdhet.*

BONNIE D PARKIN
Hjälpföreningens generalpresident

Den 17 mars 1842 organiserade profeten Joseph Smith Hjälpföreningen – Herrens organisation för kvinnor. Hjälpföreningen är viktig för Herren. Jag vet det. Han gav kvinnorna en fristad undan världens hårdhet när han gav oss Hjälpföreningen. Ända från början har vår samvaro och ledningen från prästadömsledarna hjälpt oss komma närmare Kristus. Det fanns inget större mål då, det finns inget större mål nu.

Hjälpföreningen skapades varken av man eller kvinna. Den är, som president Joseph F Smith (1838–1918)

förklarade, "gudomligt grundad, gudomligt bemyndigad, gudomligt instiftad, gudomligt förordnad av Gud, till att bidra till kvinnors och mäns frälsning"¹.

Det finns ingen annan organisation för kvinnor som har ett sådant värde i Herrens rike. Så frågan är:

Uppskattar vi denna gudomliga organisation? Uppskattar vi vårt medlemskap i Hjälpföreningen? Uppskattar vi Hjälpföreningen som enskilda systrar?

Vi behöver varandra

När en viss syster på över 80 ombads beskriva sina känslor för Hjälpföreningen, skrev hon: "Hjälpföreningen har varit och är ett gudomligt universitet för kvinnor. Trots min universitetsexamen ger jag Hjälpföreningen äran för att ha upplyst hela min varelse med värdefull och meningsfull utbildning. Den har verkligen välsignat mitt liv med ett evigt perspektiv."²

Ser vi oss själva, oavsett ålder, som delar av Hjälpföreningens systraskap? Systrar Marjorie Hinckley har sagt: "Vi behöver verkligen varandra. De av oss som är äldre behöver de yngre. Och förhoppningsvis behöver ni unga en del av oss som är äldre. Det är ett sociologiskt faktum att kvinnor behöver kvinnor. Vi behöver djup, tillfredsställande, lojal vänskap med varandra."³ Vi behöver varandra, och Hjälpföreningen behöver vara en trygg plats där kvinnor bryr sig om varandra, där de tar hand om varandra och lär sig förstå varandras

hjärtan, medan de lyssnar till varandras vittnesbörd om Kristus.

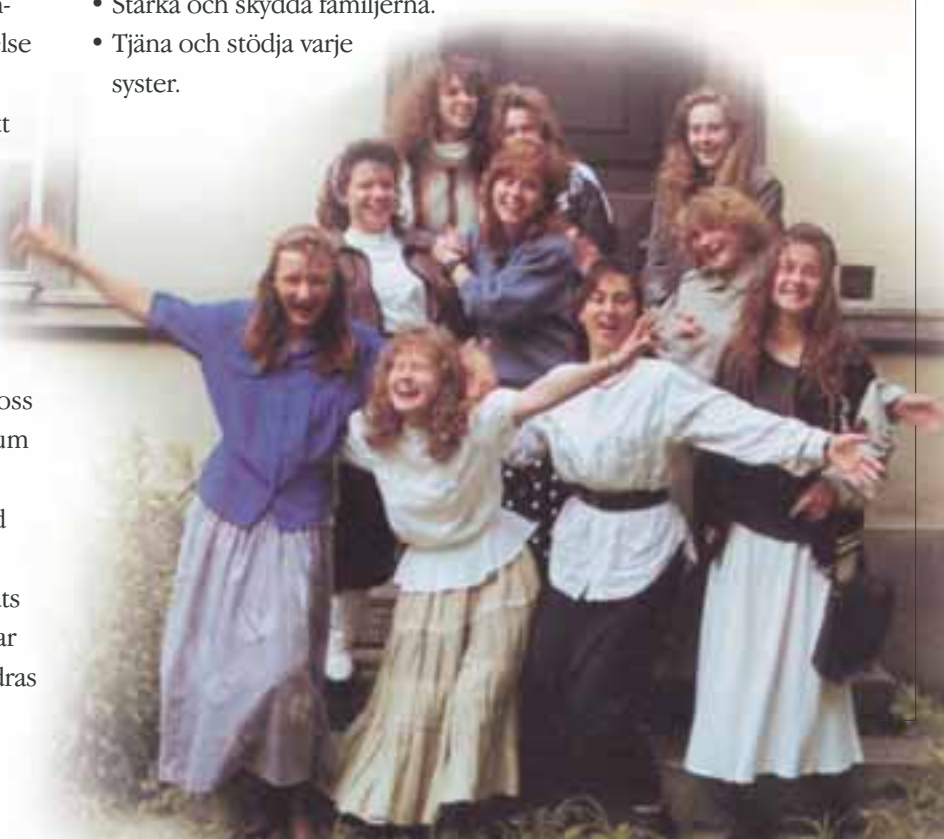
President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, har varnat oss för att glida bort från Hjälpföreningens mål: "Alltför många systrar ... ser Hjälpföreningen som bara en kurs de deltar i. Känslan av att *böra till* Hjälpföreningen och inte bara delta i dess lektioner måste stärkas i varje kvinnas hjärta." Därefter säger han följande allvarsord: "Systrar, ni måste gå vidare från *tanken* att ni bara *deltar* i Hjälpföreningen till *känslan* att ni *tillhör* den."⁴

Tillhörighet är mer än att finnas på en namnlista. Både enskilt och kollektivt som systrar i Hjälpföreningen kallas vi att göra en insats på dessa sex sätt:

- Bygga upp tron på Herren Jesus Kristus och undervisa om Guds rikes lära.
- Betona varje systers gudomliga värde.
- Visa kärlek och ta hand om behovande.
- Stärka och skydda familjerna.
- Tjäna och stödja varje syster.

Jag älskar Hjälpföreningen! Den har hjälpt till att definiera mig som kvinna. Jag är den jag är tack vare goda kvinnor som jag umgåtts med i Hjälpföreningen.

Genom Hjälpföreningen kan vi ta hand om varandra och komma närmare Kristus.

- Hjälpa systrarna till fullo få del av prästadömetts välsignelser.⁵

Detta är Hjälpföreningens mål. De visar omfattningen av våra mål och vidden av vårt uppdrag,⁶ och de definierar oss och skiljer oss från alla andra föreningar.

De unga vuxna systrarnas insatser

Jag vill berätta om en syster i Hjälpföreningen som gjorde en insats och är ett exempel på vår organisations ändamål.

Denna unga syster, som undervisade i engelska i Japan, befann sig på lekplatsen omgiven av en grupp japanska barn som hade massor med frågor. "Tycker du bäst om japanska eller amerikanska barn?" "Äter du sushi?" "Hur säger man *basketboll* på engelska?" Mitt i uppståndelsen kände den unga hjälpföreningssystemen någon peta henne på armen. Hon vände sig om och såg en liten flicka med rättsvansar och glasögon. "Jag böjde mig ner och såg henne i ögonen och

väntade på vad jag var säker på skulle bli någon enkel fråga", säger hon. "Det var som om allt tumultet upphörde när hon mjukt och nästan försagt frågade: 'Känner du Jesus?' Jag förstummades av denna djuplodande fråga. Jag log och kände mig överväldigad av kärlek när jag sade: 'Ja, jag känner Jesus.'"⁷

Kära unga vuxna systrar, ni känner Jesus. Och med den kunskapen medför ni en klarhet, en friskhet och en energi som vårt systraskap behöver. Vi uppskattar ert medlemskap i Hjälpföreningen, och ni välsignar oss med ert tro på Frälsaren och på hans arbete. En äldre syster beskrev er med dessa ord: "Vi får andlig näring då vi ser er yngre livfulla kvinnor som inte bara har så mycket energi och vitalitet utan även är andligt mogna med en oerhörd inre styrka i karaktär och vittnesbörd – så vackra att se på. Vi känner oss välsignade, för det är ni som ger oss tillförsikt och tro och 'ett fullkomligt klart hopp' för framtiden."⁸ (Se 2 Nephi 31:20.)

Vad kan vi ge?

På Hjälpföreningens 100-årsdag 1942 gav oss första presidentskapet ett budskap där det stod: "Vi ber våra systrar i Hjälpföreningen att aldrig glömma att den är en unik organisation i världen, för de är organiserade under inspiration från Herren." Och så påminde de oss: "Ingen annan kvinnoorganisation på hela jorden har fötts på ett sådant sätt."⁹

Jag undrar om vi på något sätt glömt hur unik och gudomlig vår organisation är. Jag undrar om vi inte börjar ta alltför lätt på vårt medlemskap. Systrar, det får inte bli så. Vi måste värdesätta vår hjälpförening och våra systrar. Herren sade till Emma Smith,

Hjälpföreningens första president, att "lägga de världsliga bestyren åsido och söka det som tillhör en bättre värld". (L&F 25:10) Visdomsord 1830, visdomsord för oss i dag.

President Gordon B Hinckley sade till oss som Hjälpföreningens generalpresidentskap att "våra kvinnor behöver gemenskap med varandra i en miljö som befrämjar deras tro. Det är Hjälpföreningens uppgift."

I många år ingick Hjälpföreningen i "National Council of Women" i Förenta staterna. Kort efter det att syster Belle Spafford kallats som Hjälpföreningens generalpresident, sade hon till president George Albert Smith (1870–1951) att resorna till mötena i New York var kostsamma och inte gav så mycket. "President Smith tillrättavisade milt [syster Spafford]: 'Tänker du alltid på vad du själv får? Tror du inte det är bra att tänka på vad du har att ge?'"¹⁰

Systrar, vad för ni med er till Hjälpföreningen? Vad är ni villiga att ge? Ser ni Hjälpföreningen som någonstans att gå till på söndagarna, för att ni inte har någon annanstans att gå? Ser ni det som någonstans att ge lika väl som få? Skulle vi uppskatta vårt medlemskap i vår kära förening mer om

vi ägnade oss åt att ge?

Med en sådan inställning skulle vi förbereda oss för söndagens lektioner för att kunna bidra med något. Vi skulle trofast besöka mötet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling därför att vi hade något att ge – kanske bara ett ord av uppmuntran till den syster som sitter bredvid oss. Vi skulle vid våra besök hos varandra vittna om Herrens sanning medan vi talar om Besökslärarnas budskap. Vår uppskattning av vårt medlemskap i Hjälpföreningen skulle visa sig i allt vi gjorde och sade.

En syster berättade om en upplevelse med sin mor under en sykurs som de deltog i tillsammans: "Medan vi arbetade, satt min mor bara där. En kvinna sade: 'Margaret, du gör ju ingenting.' Min mor satt tyst en kort stund och berättade sedan att vi varit i flera dagar hos doktorn och att hon hade en tumör i ryggen. Alla kvinnorna i gruppen lade sina arbeten åt sidan och tittade på henne. En i gruppen sade: 'Åh, Margaret, får vi fasta och be för dig? Vi kan göra det tillsammans', utan att ens tänka på att hälften av kvinnorna inte var medlemmar i kyrkan. Läraren tittade på mig och sade: 'Vad gör man när man fastar och ber?' Jag förklarade att vi lägger

Vår uppskattning av vårt medlemskap i Hjälpföreningen bör visa sig i allt vi gör och säger.

det som hör jordelivet till åt sidan och vänder oss till Herren och söker gudomlig hjälp. Läraren stod där ett ögonblick och sade sedan: 'Det kan jag göra.'"¹¹

En grupp av Guds döttrar samlades, de visade kärlek och hade omsorg om varandra. En hjälpföreningssyster, säker på vem hon var, visade sin tro på Frälsaren då hon inbjöd alla att fasta och be. De här kvinnorna gjorde en insats.

Ägna er åt Hjälpföreningen

Jag älskar Hjälpföreningen! Den har hjälpt till att definiera mig som kvinna. Jag är den jag är tack vare goda kvinnor som jag umgått med i Hjälpföreningen – kvinnor som uppmuntrat mig, som älskat mig och som trott på mig. Bland dessa kvinnor är min mor, min mormor och en kär syster som heter Pauline Tholmander. Pauline var i sextioårsåldern, själv

var jag strax över 30. Hon stärkte mig genom sin kärlek till Frälsaren. Det märktes på alla sätt att hon älskade Jesus Kristus. När jag bar vittnesbörd, berättade Pauline att hon berörts i anden. När jag verkade i någon kallelse, var hon på plats för att med mig dela framgångar och misslyckanden. Jag behövde detta i 30- och 40-årsåldern. Det finns inte tillräckligt många som Pauline här i världen. Om det fanns det, skulle vi alla känna oss accepterade, vänligt bemötta, involverade och älskade. Jag ville bli som hon, och det vill jag fortfarande.

Jag inbjuder er att ägna er åt Hjälpföreningen. Arbeta på det. Organisera och delta och stöd detta stora verk som vi har fått genom Gud. Lita på varandra. Upplyft varandra andligen i tanke, undervisning och diskussioner. Visa kärlek – inte på uppdrag utan av hjärtat.

Hjälpföreningen bör vara en trygg plats där vi känner Herrens kärlek i livet medan vi lär oss stärka familjerna, visa kärlek och värdera våra förbund. Och när vi värderar heliga förbund värderar vi vårt medlemskap i en organisation, i en kyrka, som leder oss till Kristus. Kära systrar, vi behöver verkligen varandra! ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith* (1998), s 185.
2. Personligt brev.
3. Ur Virginia H Pearce, red, *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley* (1999), s 254–255.
4. "Hjälpföreningen", *Nordstjärnan*, juli 1998, s 76.
5. Se *Kyrkans instruktionsbandbok, bok 2: Prästadömet och biorganisationernas ledare*, s 193.)
6. Se "Som systrar i Sion", *Psalmer*, nr 199.
7. Personligt brev.
8. Personligt brev.
9. Citerat i Boyd K Packer, "Systrars krets", *Nordstjärnan*, apr 1981, s 205.
10. Citerat i Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon och Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), s 336.
11. Personligt brev.

Tröst i bedrövelsen

Efter min skilsmässa fann barnen och jag tröst i enkla evangelievanor.

COLLEEN M PATE

Jag hade varit gift i 18 år när mitt tempeläktenskap slutade med separation och sedan skilsmässa. Hur kunde mina barn och jag överleva andligt och känslomässigt? Under den här svåra tiden blev grundstenarna till ett hem med centrum i Kristus vår fästning och vårt försvar. Så här gav användandet av dessa välbekanta, grundläggande evangelieprinciper oss stöd och tröst, stärkte banden mellan oss och hjälpte oss att bättre känna Frälsarens kärlek.

Familjens hemaftons kärleksfulla underverk

Då orons vågor slog mot vår dörr under och efter skilsmässan, blev vår beslutsamhet att hålla hemafton viktigare än någonsin. Oavsett om vi alla hade lust att vara med, kämpade vi och hade en "officiell" hemafton varje vecka. Ibland föregicks hemaftonen av

känslomässiga utbrott, men när inledningspsalmen började var Anden närvarande, och vanligtvis blev allt lugnt.

Även de som vägrade vara med i gruppen

Genom att
luta oss mot
Frälsaren
genom enkla evange-
lievanor kan vi fort-
sätta finna styrka
inför varje ögonblick,
varje timme och varje
dag av vårt liv.

lämnade sin sovrumsdörr
öppen så att psalmernas
sköna toner, böner och skriftläs-
ningen kunde utföra sitt heliga verk. När det
blev dags för avslutningspsalmen brukade jag
se mig om från pianostolen och ofta se alla
mina barn sitta tillsammans – ett kärlekens
under och ett vittnesbörd om den ande som
kommer endast när vi följer profetens råd.

Musikens tröstande makt

Under den här svåra tiden fick jag vanan
att sätta mig vid pianot i slutet av varje dag
och med en hand klinka fram älsklingspsal-
mer och primärsånger. Jag brukade spela
”Frälsare god”, ”När Jesus kommer hit”, ”Jag
vet han älskar mig”, ”Jag är Guds lilla barn”
och många andra, och jag slutade alltid med
”Bliv kvar hos mig, det afton är”. Den här
kvällsritualen blev en tröst för mina barn.
Hurdan dagen än varit – om mamma satt vid
pianot och spelade några psalmer, så verkade
allt stå rätt till i världen – eller åtminstone
mer uthärdligt.

En dag när jag kände att jag fått mer än jag
klarade av, skickade jag barnen in i huset och
satt kvar i bilen och grät ut ordentligt. När jag

lugnat mig och
bett, gick jag in. När jag
öppnade dörren hörde jag de mjuka
tonerna till en av mina älsklingspsalmer. Min
son satt vid tangenterna och spelade psalmer
för att lugna och trösta mig i min förtvivlan,
så som jag ofta gjorde för honom och hans
systar.

Skrifterna, ett fast ankare

Under denna prövande tid var skrifterna
ett fast ankare för vår andliga hälsa och
utveckling. Fastän vi inte läste dem tillsam-
mans varje dag, var de en del av vårt dagliga
liv och våra samtal. Vi vände oss till dem i
stridigheter eller konflikter, för att få våra val
bekräftade och för att få ledning i vårt liv.
Efter att ha diskuterat känslor eller bekym-
mer läste vi ofta upp en skriftställevers eller
någon del av ett konferenstal för att stärka,
bekräfta eller trösta varandra. Våra slitna
exemplar av standardverken blev nästan en
del av våra händer och hjärtan.

En kväll när jag kröp i säng sträckte jag
mig efter skrifterna och öppnade dem, men
fann att jag inte kunde se tydligt nog för
att läsa. Efter en hel dag av skola, två jobb,

läxor – och mina vanliga fyra timmars sömn – var jag bokstavligen tömd på energi. Jag ropade på min dotter som just gjort sina läxor klara och bad henne läsa ur skrifterna för mig. Vilken ljuvlig stund! Att bli vänligt betjänad av min älskade dotter. Jag minns inte vad hon läste, men jag ska aldrig glömma hennes kärlek och ömhet då hon stoppade om mig den kvällen – som jag så ofta stoppat om henne.

Enighet i bön

Att knäböja till morgon- och aftonbön förde inte bara familjen samman i ett rum, utan förde oss också samman andligen. Bönen blev ett sätt att lugna upprörda känslor, ge uttryck för kärlek, dela våra bördor och återförenas som grupp som stod emot världen. Bönen vände vår uppmärksamhet mot Herren, fokuserade vår energi som familj och befäste vår styrka. Vad vi än enskilt ställdes inför varje dag så visste vi alla, utan att tvivla, att vi älskade och stödde varandra och ville hjälpa varandra på alla sätt vi kunde.

Särskilt dyrbart för mig är minnet av de gånger när vi inte visste vad vi skulle göra, bara tyst räckte ut händerna, tog varandras händer och började be. Efter de här heliga bönerna kände vi oss alltid stärkta av hans kärlek inför vad vi än hade att möta – att stötas bort ur vänskretsen, ställas inför domstol eller problem med checkhäftet. Vi fortsatte alltid, bönen höll oss igång.

Styrka för varje ögonblick

Under prövningar eller i övergångsperioder blev ”att uthärda till änden” en fråga om att uthärda dag för dag, timme för timme, ögonblick för ögonblick. Jag vet inte vad nästa prövning eller övergång kommer att innebära. Men jag vet att vi genom att luta oss mot Frälsaren genom enkla – men djupgående – evangelievanor kan fortsätta finna styrka inför varje ögonblick, varje timme och varje dag av vårt liv. ■

Colleen M Pate är medlem i West Valley andra församling, West Valley stav, Utah.

Det var ingen uppoffring

Herren lärde: "Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn, men om det dör, bär det rik frukt."

CASSANDRA LIN TSAI

När jag var en ung kvinna, bestod min värld av min familj och mina vänner. Men när jag fann Jesu Kristi evangelium gick en stor del av den världen förlorad. Vänner retade mig för att jag lydde visdomsordet, helgade sabbaten och försökte hålla buden. Skolkamrater sade upp bekantskapen med mig. Mina föräldrar vägrade först låta mig döpas, och min far till och med slutade prata med mig. För en ung flicka kan sådana personliga förluster innebära en stor uppoffring. Men Gud vet att dessa "offer" för hans

kyrka och rike i verkligheten inte är förluster utan vinster.

Herren lärde: "Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn, men om det dör, bär det rik frukt. Den som älskar sitt liv förlorar det, och den som hatar sitt liv i den här världen, han skall bevara det och vinna evigt liv." (Joh 12:24–25) Vi är vana vid att se våra förluster som uppoffringar och våra vinster som tillväxt. Men ofta är våra förluster faktiskt början till något som senare visar sig ge en rik skörd.

En berömd läkare besökte en gång en nedslagen, förtvivlad kvinna. Han fann att hon var ensam och avskild från världen, men att hon även hade ett vackert växthus där hon odlade saintpaulior. Läkaren ordinerade botemedel åt kvinnan. Hon skulle prenumerera på sin kyrkas bulletin, och varje gång där nämndes dop, vigsel, sjukdom eller dödsfall skulle hon skicka en saintpaulia. Kvinnan följde läkarens ordination och gav bort hundratals krukväxter. Vid hennes död löd en tidningsrubrik: "Saintpauliornas drottning har gått bort och sörjs av tusenden." Vad

var det som förvandlade denna nedslagna gamla kvinna till en av många avhållen person? Det var att ge till andra och inte behålla det själv.

Ibland är det vi måste avstå från inte något materiellt utan en önskedröm. Jag växte upp i Taiwan och hade alltid drömt om att utbilda mig i England. Efter min universitetsexamen och studier i Förenta staterna återvände jag hem och ordnade med de fortsatta studierna i England. Samtidigt fick jag en kallelse i Hjälpföreningen. Först tänkte jag acceptera kallet på kort sikt – bara tills jag for till England. Men efter mycket eftertanke beslöt jag att skjuta upp utlandsstudierna i ett år.

Det var under det året, då jag ”uppoftade” mina studier i England som jag fick en förunderlig välsignelse. En dag när jag gick förbi en anslagstavla i kyrkan, såg jag ett anslag om att kyrkans översättningsavdelning sökte en kinesisk kontorschef. Jag kände den Helige Anden mana mig att söka, men jag tvekade. Året var nästan slut, och det var dags att fara till England. Men Anden uppmuntrade mig, jag ansökte och anställdes. För mig är arbetet som översättningschef i kyrkan inte bara ett jobb. Det är en stor förmån och välsignelse.

Men jag kunde aldrig ha fått den välsignelsen om jag inte varit villig att ge upp min dröm om studier i England.

Håller vi ibland fast vid vårt enda vetekorn, ovilliga att ge det ifrån oss, så att det till sist förblir bara ett enda korn? Eller litar vi på att kornet, om det planteras och vårdas, kan bära frukt? Att avstå från vänner, ägodelar eller drömmar kan verkligen vara en prövning. Men jag har förstått att vi, med tro på Guds plan för oss, med tillförsikt kan plantera vårt vetekorn och lita på att det blir en rik skörd. ■

Cassandra Lin Tsai är medlem i Taipeis andra församling, Taipeis centrala stav, Taiwan.

Jag kunde aldrig ha fått vissa välsignelser om jag inte varit villig att ge upp min dröm och lita på den kommande skörden.

"Hitta missionärerna åt mig"

Luis Roberto Ramos de Sá Filho

Ar 1998 led min far av en svår sjukdom. Ett år tidigare hade hans ena ben amputerats strax ovanför knät. Detta orsakade diverse cirkulationsproblem och mycket smärta och infektioner. Till sist beslöt läkaren att en del av hans femur – lårbenet – också

behövde amputeras. I många dagar var vi djupt bekymrade och ledsna.

Eftersom min hemstad är liten och inte hade resurser att behandla sådana sjukdomar, for min far till ett sjukhus i Marília i Brasilien, där mina systrar bor, för provtagning och offensiv behandling.

Inget verkade emellertid hjälpa, och många

dagar gick. Jag for till Marília för att vara hos mina föräldrar, och vi försökte alla styrka och trösta varandra.

Mina föräldrar var medlemmar i kyrkan, men inte jag. Ibland hade jag till och med motarbetat kyrkan och hade förnekat att Mormons bok är sann. Men varje gång jag kom och hälsade på min far på sjukhuset, sade han samma sak till mig: "Luisinho, få tag på missionärerna åt mig! Jag behöver en välsignelse."

Jag hade sökt efter missionärerna, men inte hittat dem. Nu började det bli bråttom.

Dagen innan han skulle opereras besökte jag honom igen. Den dagen var vi särskilt oroliga.

Vi visste att behandlingen inte varit verksam och att min far nästa morgon skulle röntgas för att avgöra hur högt läkaren skulle behöva amputera.

Den dagen sade min far något annat. Han satt på sängen och satte på sig sin protes så att han skulle kunna gå en promenad med min mor genom sjukhuskorridorerna och hälsa på de vänner som opererats på morgonen. När han ställde sig upp, sade han: "Luisinho, gå och köp lite vatten åt mig, är du snäll."

Jag gick genast nerför trapporna och ut för att leta efter en flaska

Medan jag gick såg jag en grupp missionärer. Jag började springa efter dem, och det enda ord jag fick fram var "Äldste!"

vatten. Medan jag gick såg jag en grupp missionärer neråt gatan. Jag glömde vattnet. Jag började springa efter dem, och det enda ord jag fick fram var "Äldste!". De stannade, och jag lyckades förklara min fars situation.

När min mor och jag lämnade sjukhuset senare samma dag, såg vi äldste Alves och hans kamrat på väg in för att besöka min far. Och den kvällen ringde min far upp oss. Han berättade att missionspresidenten också varit där och att min pappa till sist fått den välsignelse han önskade så mycket.

Hela kvällen undrade vi vad röntgenplåtarna skulle visa nästa morgon. Men vi kände oss på något vis tröstade.

Nästa morgon vaknade vi vid en ringsignal på telefonen. Det var min far. "Kom och hämta mig", sade han. "Jag är fri att åka." Glädje genomströmmade oss när han förklarade att sköterskan och läkaren som undersökte honom inte förstod vad som hänt. "Vad gjorde ni under natten som fick röntgenbilden att vara så ren och benet helt bra?" frågade de.

När jag minns den dagen, känner jag allt starkare att prästadömet är verkligt och att det finns på jorden igen. Inom tre månader hade jag fått ett vittnesbörd och var döpt. Senare verkade jag i Brasilienmissionen norra Rio de Janeiro och förmedlade mitt vittnesbörd och min kärlek om det som jag vet är sant. ■

Luis Roberto Ramos de Sá Filho är medlem i Avaré Gren, Botucatu distrikt, Brasilien.

Ett lån ur Ständiga utbildningsfond- en förändrade vårt liv

Kim Citlalpilli Sánchez Aldana
Camacho

Jag hade alltid drömt om att studera något som hade med medicin att göra. Och som missionär lärde jag att Herren alltid bereder en utväg för sina barn att uppnå det han önskar att de ska göra.

Kort efter min mission träffade jag en ung kvinna som hette Fabiola på institutet. Vi började gå ut tillsammans och blev mycket kära. Den Helige Anden bekräftade för mig att jag borde be henne bli min eviga livskamrat, så jag friade, och hon sade ja. När vi planerade vår framtid, insåg vi att min lön

inte skulle räcka till för att försörja oss. Fabiola sade att hon kunde fortsätta att arbeta en tid och försörja mig medan jag utbildade mig. Men det skulle ta ganska lång tid, och vi ville ha barn. Så vi bad till vår himmelske Fader om hjälp. Vi ville göra hans vilja.

Under min mission hade jag hört president Gordon B Hinckley tala om Ständiga utbildningsfonden. Som återvänd missionär hade jag gått på några möten på institutet om SUF-programmet. Mina ögon öppnades och hoppet steg. Jag visste att detta var ett program som kunde hjälpa min framtida familj. Så

Att hjälpa människor bli friskare och få bättre liv är ett nöje – och en dröm som blivit verklighet.

jag pratade med Fabiola, och vi satte upp mål för min utbildning.

Jag bestämde mig för att studera till sjukgymnast. Jag ville vänta lite med att fylla i min ansökan till SUF, men min fästmö ville att jag skulle göra det genast. Jag sände in min låneansökan i december 2001, och samma månad – den 22 december – beseglades Fabiola och jag i templet i Mexico City. Mitt lån godkändes i januari 2002, och jag började skolan strax därefter.

En dag när jag gjorde en inbetalning på min terminsavgift, mötte jag skolans rektor. Under samtalet nämnde jag att jag var medlem i kyrkan och förklarade SUF-programmet för honom. Han sade att han kände en del sista dagars heliga och att de var bra människor. Han sade också att han hade haft en del elever som var sista dagars heliga.

Sedan jag studerat i en månad inbjöd mig rektorn att ta min examen tidigare genom att ta dubbla lektioner och få examen på 14 månader i stället för 24. Jag förklarade att jag inte skulle kunna betala den extra avgiften förrän påföljande år när jag förnyade mitt lån, men han sade att mitt ord räckte eftersom jag var en sista dagars helig. Så återigen välsignades jag. Jag började gå på fler lektioner trots att detta krävde hårdare studier och fler skoltimmar per dag, medan jag fortsatte med mitt deltidsjobb.

Jag förundrades medan jag gick i skolan över hur Herren välsignade mig genom att öka min kunskap. Det

ingick i utbildningen att hjälpa människor med ryggproblem, skolios, stukningar, ischias och nacksmärtor. Att hjälpa människor bli friskare och få ett bättre liv genom sjukgymnastik är ett nöje – och en dröm som blivit verklighet.

Allt går bra. Jag är äldstekvorumets president i min församling. När jag tog examen i april 2003, hade jag gjort det som behövdes för att starta egen praktik, och Fabiola och jag väntade vårt första barn.

Jag vet att Herren upprättat SUF och att detta program hjälper oss till oberoende. Med mitt nya jobb kan jag försörja min familj bättre, tjäna i kyrkan, välsigna andras liv och studera vidare vid universitetet.

Vårt liv har förändrats tack vare kyrkan och SUF-programmet. Jag vet att många ungas liv kan förändras om de följer detta inspirerade program. ■

Kim Citlalpilli Sánchez Aldana Camacho är medlem i Las Rosas församling, Villa de las Flores stav, Mexico City, Mexico.

Ensam i mörkret

Trisa Martin

Ibland behöver vi någon svår upplevelse för att inse att om vi litar på Herren, så hjälper han oss i våra prövningar. (Se Alma 36:3.)

Denna princip inpräglades i mitt hjärta för några år sedan när vår lilla familj bodde i flera månader i det nordafrikanska landet Tunisien där

min man Keith forskade inför sin doktorsexamen. Som studerande på snålt tilltagen budget hade vi varken telefon eller teve. Vårt hem var en liten lägenhet på femte våningen i El Menzah, en förstad till huvudstaden Tunis, och våra dagsrutiner var enkla: Keith studerade vid nationalbiblioteket medan jag var hemma med vår lille pojke, David.

Vad beträffar kyrkan, så var det vi som *var* kyrkan i Tunis. Varje söndag välsignade Keith och delade ut sakramentet, och vi läste skrifterna. Vi sjöng våra älsklingspsalmer och lyssnade på konferensband. Därefter hade vi en lektion ur Keiths prästdömsbok.

Trots att vi mötte underbara människor och fick en del goda vänner, fanns det tillfällen när vi kände oss ensamma och till och med rädda. En av dessa gånger var när jag kom hem efter att ha handlat och fann att vi inte hade någon ström. Ett tunt blått kuvert hade stuckits in under dörren, och i kuvertet fanns ett brev på franska och arabiska. När Keith kom hem, översatte han brevet. Till vår förfäran fann vi att föregående hyresgäst inte hade betalat sin elräkning och att vi nu hölls ansvariga. Vi skulle inte få ljus förrän räkningen var betald.

Vi använde stearinljus över helgen, och på måndagen tog vi bussen till elbolaget. Sedan vi betalt räkningen försäkrade man oss att strömmen skulle slås på inom två dagar.

Men skulle det vara snart nog?

Plötsligt kom jag på att Keiths kvällskurs var på tisdagarna. Han måste gå för att få behålla sitt stipendium, vilket betydde att lille David och jag skulle vara ensamma i lägenheten. Ensamheten var svår även under normala förhållanden. Tänk om David och jag fick sitta där alldeles ensamma i mörkret med bara några stearinljus? Blotta tanken skrämde mig.

Måndagen gick, och vi hade ännu ingen ström. På tisdagseftermiddagen kom Keith hem från studierna och fann att folket från elbolaget ännu inte kommit. Vi diskuterade möjligheterna, och till sist sade Keith: "Jag tycker vi ska be."

Med ödmjuka hjärtan bad vi om

hjälp. Efter bönen gav Keith mig en kram och sade: "Det ska gå bra. Strömmen slås på i kväll."

Jag var fortfarande skeptisk, men lutade mig mot hans tro. Vid kvart i fem-tiden den eftermiddagen fylldes emellertid mitt sinne av tvivel. Efter en tyst bön kände jag åter frid och trygghet. Klockan 16.55 kom så männen från elbolaget för att koppla in strömmen.

Upplevelser som denna stärkte min tro och hjälpte mig veta att jag inte var ensam. Under månaderna i Tunisien förlitade jag mig ofta på bönenas makt. Jag tackar min himmelske Fader för hans vaksamma omsorg och kärlek, och jag är också tacksam för den trosstärkande upplevelse vår familj hade i

Tunisien – en upplevelse som än i dag är en

källa till styrka. ■

Trisa Martin är medlem i Bountifuls 30:e församling i Bountifuls östra stav, Utah.

Jag återvände hem och fann att vi var utan ström. Ett tunt blått kuvert hade stuckits in under dörren, och i kuvertet fanns ett brev på franska och arabiska.

ETT TEMPEL- MOTIVERAT FOLK

Det är Herren själv som, i sina uppenbarelser till oss, har gjort templet till den stora symbolen för vårt lärjungeskap hos honom.

**PRESIDENT HOWARD W HUNTER
(1907–1995)**

Kyrkans fjortonde president

Det evangelium som sista dagars heliga förkunnar för världen är Jesu Kristi evangelium som det återställdes till jorden i denna tidshushållning, och det är till frälsning för hela mänskligheten. Herren själv har uppenbarat vad som är väsentligt för att hans barn ska kunna bli frälsta och upphöjda. En sådan väsentlighet är att det uppförs tempel, där förordningar utförs som inte kan göras någon annanstans.

När detta förklaras för människor från hela världen som kommer och tittar på våra tempel, brukar de vanligen ställa frågan: "Vilka förordningar är det som utförs i tempel?"

Vi svarar ofta med att först förklara den förordning som är känd som dop för de döda. Vi märker att många kristna tror att vår ställning inför Herren för evigt avgörs i det ögonblick vi dör, för sade inte Kristus till Nikodemus: "Amen, amen säger jag dig: Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike"? (Joh 3:5) Ändå vet vi att många människor har dött utan

dopets förordning, och alltså skulle de, enligt vad Kristus sade till Nikodemus, inte få lov att komma in i Guds rike. Detta får människor att fråga sig: Är Gud rättvis?

Svaret är att naturligtvis är Gud rättvis. Det är uppenbart att Frälsarens ord till Nikodemus förutsätter att dop kan utföras för dem som avlidit utan att de blivit döpta. Nutida profeter har sagt att dop är en jordisk förordning, som endast kan utföras av levande personer. Hur kan då de döda bli döpta, om endast de levande kan utföra förordningen? Det var detta aposteln Paulus hade i åtanke, när han skrev till korintierna och ställde denna fråga:

"Vad uppnår annars de som döper sig för de dödas skull? Om döda inte alls uppstår, varför döper man sig då för deras skull?" (1 Kor 15:29)

Avbildade i en scen, troligen hösten 1835, ses profeten Joseph Smith (mitten) hjälpa Joseph och Brigham Young (överst) med fönsterinstallation i templet i Kirtland, det första av vår tids tempel. Oliver Cowdery (vänster) och Sidney Rigdon (höger) hjälpte till att färdigställa templet.

Arbetet för andra människor sker i två steg: för det första genom att vi släktforskar för att finna namnen på våra förfäder, och för det andra genom att vi utför tempelförordningarna, så att vi ger dem samma möjligheter som ges de levande.

Faktum är att när vi studerar kyrkohistorien finner vi att dop för de döda utfördes av de första kristna. Det pågick ett ställföreträdande arbete för de döda på den tiden, liksom i dag. Ja, ställföreträdande arbete är faktiskt varken nytt eller främmande. Vi minns att Frälsaren själv sonade hela mänsklighetens synder som vår ställföreträdare. I vår tid utför levande personer åter dop för de dödas skull, och även handpåläggning för den Helige Andens gåva för dessa avlidna personer. Dessa förordningar för de döda utförs emellertid endast i Herrens hus.

Begåvningen är en annan förordning som utförs i våra tempel. Den består av två delar. Den första utgörs av undervisning och instruktioner, och den andra av löften som ges eller förbund som ingås av den person som får begåvningen – löften om att leva rättfärdigt och enligt Jesu Kristi evangeliums krav. Begåvningen är en förordning som är till stor välsignelse för de heliga – både levande och döda. Det är alltså också en förordning som utförs av levande till förmån för avlidna personer. Den utförs för dem som redan fått dop utfört för sig.

En annan tempelförordning är det celestiaa äktenskapet, där hustrun beseglas till maken och

maken beseglas till hustrun för all evighet. Vi vet naturligtvis att andra äktenskap upphör då maken dör, men vigslar för evigheten, som utförs i templet, kan bestå för evigt. Barn, som föds i ett äktenskap efter det att makarna gift sig för evigt, är automatiskt beseglade till sina föräldrar för all evighet. Om barn föds innan hustrun beseglats till sin make, finns det en tempelförordning som kan besegla dessa barn till deras föräldrar för evigt. På samma sätt kan barn beseglas till avlidna föräldrar genom ställföreträdare.

I templets förordningar beseglas den eviga familjens grundvalar. Kyrkan har ansvaret – och myndigheten – att bevara och beskydda familjen som samhällets grundval.

Alla dessa förordningar, som utförs av prästadömet i templet, är nödvändiga för vår himmelske Faders barns frälsning och upphöjelse.

Kapitel 137 i Lära och förbunden återger en syn som gavs till profeten Joseph Smith i templet i Kirtland. I denna syn såg han sin bror Alvin, som var död, och sina föräldrar. Herrens röst kom till honom och sade att ”alla som hava dött utan kunskap om detta evangelium, vilka skulle hava mottagit det om de hade tillåtits att dröja kvar, skola bliva arvingar till Guds celestiaa rike”. (L&F 137:7)

Kapitel 138 innehåller en gudomlig manifestation som president Joseph F Smith [1838–1918] mottog, vilken också handlar om de dödas återlösning. President Smith hade begrundat vår Herres besök i andevärlden, medan han läste i Första Petrusbrevet och funderade över följande vers: ”Ty avsikten med att evangeliet predikades också för dem som nu är döda, var att de visserligen skulle dömas kroppsligen som människor döms, men leva andligen, liksom Gud lever.” (1 Petr 4:6)

En syn visades då för president Smith. Denna syn finns nedtecknad i kapitel 138. President Smith såg att "Herren icke personligen gick för att undervisa de ogudaktiga och olydiga som hade förkastat sanningen.

Men se, bland de rättfärdiga organiserade han sina styrkor och utvalde budbärare, beklädda med makt och myndighet. Sedan förordnade han dem att gå åstad och föra evangeliets ljus till dem som voro i mörker, ja, till alla människors andar, och så blev evangeliet predikat för de döda." (L&F 138:29–30)

Arbetet för andra människor sker i två steg: för det första genom att vi släktforskar för att finna namnen på våra förfäder, och för det andra genom att vi utför tempelförordningarna, så att vi ger dem samma möjligheter som ges de levande.

Dessutom väntar de döda ivrigt på att de sista dagars heliga ska söka efter deras namn och sedan besöka templet och utföra förordningarna som ställföreträdare åt dem, så att de kan befrias från sitt fängelse i andevärlden.

Så underbart att vi har förmånen att

Templens dopfunder är placerade på oxar, vilka symboliserar Israels stammar. Idag utförs dop i dessa dopfunder av levande till förmån för personer som har dött.

Begåvningen är en av de förordningar som utförs i templet. Den består av två delar. Den första utgörs av undervisning och instruktioner, och den andra av löften som ges eller förbund som ingås av den person som får begåvningen – löften om att leva rättfärdigt och enligt Jesu Kristi evangelium.

Vi på den här sidan förlåten har verkligen ett stort verk att utföra. Ty med kunskap om allt som nämnts ovan om tempelförordningar, förstår vi att uppförandet av tempel har djup innebörd för oss och hela mänskligheten, och våra ansvarsuppgifter framstår tydligt. Vi måste få det förordningsarbete utfört i templet som behövs för vår egen upphöjelse. Sedan måste vi utföra det nödvändiga arbetet för dem som dött utan att de haft möjlighet att acceptera evangeliet under sitt jordeliv.

komma till templet och få våra egna välsignelser. Och vilken underbar förmån det är att vi, sedan vi varit i templet och erhållit våra egna välsignelser, kan utföra arbetet för dem som gått före oss. Denna sida av tempelarbetet är ett osjälviskt arbete.

Men närhelst vi utför tempelarbete för andra människor, får vi i gengäld en välsignelse. Det borde alltså inte förvåna oss att Herren vill att hans folk ska vara ett tempelmotiverat folk.

Den stora symbolen för vårt medlemskap

Det är Herren själv som, i sina uppenbarelser till oss, har gjort templet till den stora symbolen för kyrkans medlemmar. Tänk på den inställning och det rättfärdiga beteende som Herren visade oss att vi bör utveckla i den uppmaning han gav till de heliga i Kirtland genom profeten Joseph Smith när de förberedde sig för att bygga ett tempel. Denna uppmaning gäller fortfarande:

”Orden eder, bereden allt som behöves och byggen ett hus, ja, ett hus för bön, för fasta, för tro, för lärdom, för härlighet, för ordning, ja, ett Guds hus.” (L&F 88:119) Är denna inställning och detta beteende en verklig beskrivning av vad var och en av oss önskar och försöker att vara?

Vi har inga uppgifter om att tempel skulle ha byggts i vare sig den gamla eller den nya världen under den långa perioden av avfall innan Jesu Kristi evangelium återställdes i vår tid. Prästadömet, som är nödvändigt för tempelförordningarna, fanns inte på jorden. Efter återställelsen av evangeliet genom en Herrens profet, upprest för just detta ändamål, och upprättandet av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, började tempel återigen uppföras enligt gudomlig befallning.

Äldste Bruce R McConkie [1915–1985] i de tolv apostlarnas kvorum sade:

”Inspirationen att bygga tempel och bruka dem på rätt sätt är ett av de stora bevisen på att detta är Herrens verk ... Där det finns tempel, med uppenbarelsens anda vilande på dem som tjänar däri, finner vi Herrens folk. Där dessa inte finns, finns inte kyrkan och riket och den himmelska sanningen.” (*Mormon Doctrine*, [1966], s 781)

Låt oss begrunda några av de löften med anknytning till templet som Herren har gett oss. Begrunda den livsstil vi måste följa för att kunna få dessa löften:

”Om mitt folk bygger mig ett hus i Herrens namn och icke tillåter något orent att inkomma däri, att det icke bliver befäckt, så skall min härlighet vila därpå,

ja, jag skall vara närvarande där, ty jag vill ingå däri, och alla de renhjärtade, som komma in där skola se Gud.

Men om det bliver befäckt, vill jag icke komma in där, och min härlighet skall icke vara där, ty jag vill icke ingå i oheliga tempel.

Se, om Sion gör detta skall det hava framgång och utvidgas och bliva mycket härligt, stort och fruktansvärt, och jordens nationer skola ära det och säga: Sion är sannerligen vår Guds stad, och Sion kan sannerligen icke falla, ej heller flyttas från sitt rum, ty Gud är där och Herrens hand är där,

och han har svurit vid sin makts kraft att vara dess frälsning och höga torn.

Därför, sannerligen så säger Herren: Låt Sion glädja sig, ty detta är Sion – DE RENHJÄRTADE. Därför, låt Sion glädja sig.” (L&F 97:15–21)

Vilka löften till oss som ett folk! Vilken symbol för oss – som individer, som familjer och som ett folk – att införa Herren kallas de renhjärtade!

Begrunda de majestätiska lärdomarna i den underbara invigningsbönen för templet i Kirtland, en bön som profeten Joseph Smith sade gavs honom genom uppenbarelse. Det är en bön som fortsätter att besvaras för oss som individer, för oss som familjer och för oss som ett folk på grund av den prästadömsmakt Herren har gett oss att använda i hans heliga tempel.

”Så bedja vi dig nu, helige Fader”, vädjade profeten Joseph Smith, ”att bistå oss, ditt folk, med din nåd ... att vi av dig må finnas värdiga att få de löften uppfyllda, vilka du lovat oss, ditt folk, i de uppenbarelser du givit oss, så att din härlighet må komma och vila över ditt folk ...

Vi bedja dig, helige Fader, att dina tjänare måtte komma ut ur detta hus beväpnade med din kraft och att ditt namn måtte vara med dem och din härlighet runt omkring dem samt dina änglar hava vård över dem;

att de från detta hus måtte i sanning bära övermåttan stora och härliga budskap, till jordens yttersta ändar, att dessa måtte få veta, att detta är ditt verk och att du har uträckt din hand för att uppfylla vad du talat genom profeternas mun om de yttersta dagarna ...

Vi bedja dig att utvälja andra stavar åt Sion ... på det ditt folks insamling måtte rulla fram med stor kraft och i stort majestät, så att ditt verk förkortas i rättfärdighet ...

Giv att alla Israels förskingrade kvarlevor, som fördrivits till världens ändar, måtte komma till kunskap om sanningen, tro på Messias, bliva frälsta från förtryck och kunna glädja sig för dig ...

Kom ihåg hela din kyrka, o Herre, med alla dess familjer och deras släktingar, alla sjuka och lidande, alla fattiga och ödmjuka på jorden, och låt det rike, som du upprättat utan händer, bliva ett stort berg och uppfylla hela jorden ...

att vi, när basunen ljuder för de döda, måtte upptagas i skyn och möta dig för att alltid vara hos Herren.” (L&F 109:10–12, 22–23, 59, 67, 72, 75)

Har det någonsin funnits ett folk med så härliga och underbara löften! Det är inte att

undra på att Herren vill att hans efterföljare ska inrikta sig på hans föredöme och hans tempel. Det är inte att undra på att han har sagt att i hans heliga hus ”skall jag uppenbara mig i barmhärtighet för mitt folk”. (L&F 110:7)

Alla våra ansträngningar att förkunna evangeliet, fullkomliggöra de heliga och återlösa de döda leder till det heliga templet. Detta beror på att tempelförordningarna är absolut avgörande. Vi kan inte återvända till Guds närhet utan dem.

Herren vill verkligen att hans folk ska vara motiverade att komma till templet. Det är min själs djupaste önskan att varje medlem i kyrkan ska vara värdig att besöka templet. Det är min förhoppning att varje vuxen medlem ska vara värdig – och inneha – en gällande tempelrekommendation, även om avståndet till ett tempel inte gör det möjligt att genast eller ofta använda den.

Låt oss bli ett tempelbesökande folk, ett folk som älskar templet. Låt oss skynda till templet så ofta som tid och medel och personliga

Låt oss bli ett tempelbesökande folk, ett folk som älskar templet. Låt oss skynda till templet så ofta som tid och medel och personliga omständigheter tillåter. Låt oss komma inte bara för våra döda släktingars skull, utan också för vår egen välsignelse att få tillbedja i templet, för den belighet och trygghet som finns inom dessa helgade och invigda väggar.

Låt oss berätta för våra barn om de andliga känslor vi har i templet. Låt oss också undervisa dem med större allvar och mer obesvärat om det som vi på lämpligt sätt kan säga om syftena med Herrens hus. Ha en bild av ett tempel i ert hem så att era barn kan se den.

omständigheter tillåter. Låt oss komma inte bara för våra döda släktingars skull, utan också för vår egen välsignelse att få tillbedja i templet, för den helighet och trygghet som finns inom dessa helgade och invigda väggar. Templet är en plats för skönhet, det är en plats för uppenbarelse, det är en plats för frid. Det är Herrens hus. Det är heligt för Herren. Det bör vara heligt för oss.

Låt oss berätta för våra barn om de andliga känslor vi har i templet. Låt oss också undervisa dem med större allvar och mer obesvärat om det som vi på lämpligt sätt kan säga om syftena med Herrens hus. Ha en bild av ett tempel i ert hem så att era barn kan se den. Undervisa dem om avsikterna med Herrens hus. Få dem att redan som små barn planera för att åka dit och förbli värdiga denna välsignelse.

Det behagar Herren att våra ungdomar värdigt kommer till templet och utför ställföreträdande dop för dem som inte fick möjligheten att döpas i det här livet. Det behagar Herren då vi värdigt kommer till templet för att ingå egna förbund med honom och för att beseglas som makar och som

familjer. Och det behagar Herren då vi värdigt kommer till templet för att utföra samma frälsande förordningar för dem som har dött, av vilka många ivrigt väntar på att dessa förordningar ska utföras för dem.

För att templet verkligen ska vara en symbol för oss, måste vi önska att det ska vara det. Vi måste leva värdiga att inträda i templet. Vi måste hålla vår Herres bud. Om vi kan forma vårt liv efter Mästarens och ta hans lärdomar och föredöme som den högsta förebilden för oss, kommer vi inte att finna det svårt att vara tempelvärdiga, att vara konsekventa och trofasta i allt vi gör, för att vi kommer att ha en enda, helig norm för vårt handlingssätt och vår tro. Oavsett om vi är hemma eller på torget, oavsett om vi går i skolan eller för länge sedan har slutat skolan, oavsett om vi handlar helt på egen hand eller tillsammans med många andra, kommer vår kurs att vara tydlig och våra normer att vara uppenbara.

Förmågan att stå för sina principer, att leva med redbarhet och enligt sin tro – det är det som räknas. Den hängivenheten för sanna principer – i våra egna liv, i våra hem och familjer, och på alla platser där vi träffar och påverkar andra människor – det är den hängivenheten som Gud ytterst fordrar av oss. Det krävs hängivenhet – fullständig, djup, ständigt brinnande hängivenhet för de principer vi känner till för att troget hålla de bud som Gud har gett oss. Om vi är trogna Herrens principer, då kommer vi alltid att vara värdiga att komma till templet, och Herren och hans heliga tempel kommer att vara de stora symbolerna för vårt lärjungeskap hos honom. ■

Originalartikeln infördd i Nordstjärnan, maj 1995, s 2-7.

Brev från första presidentskapet

*Första presidentskapet sände följande brev daterat 11 mars 2003
till prästadömsledare, att läsas upp på sakramentsmötet.*

"Vi är tacksamma för den ökande tillgången till tempel över hela världen och inbjuder vuxna medlemmar att inneha gällande tempelrekommendation och besöka templet oftare. I den mån tid och omständigheter

tillåter, uppmanar vi medlemmarna att ersätta vissa fritidsaktiviteter med tempeltjänst.

Miljoner av våra förfäder har levt på jorden utan förmånen att ta emot templets förordningar. Vi uppmuntrar särskilt nya medlemmar och ungdomar i kyrkan som är tolv år och äldre att leva värdiga att hjälpa till med detta stora verk genom att tjäna som ställföreträdare vid dop och konfirmerationer.

Vi ber lokala

prästadömsledare att uppmuntra tempelvärdiga medlemmar att tänka efter hur de ska kunna besöka templet oftare under dagtid. Hemlärare och besökslärare kanske kan ordna transport för dem som behöver hjälp, särskilt under dagtid.

Alla de förordningar som sker i Herrens hus är uttryck för vår tro på den fundamentala och grundläggande läran om den mänskliga själens odödlighet. Om vi fördubblar våra ansträngningar och vår trofasthet i att besöka templet, kommer Herren att välsigna oss." ■

Från distributionscentret

Visste du att *Tempel i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga* (art nr 35863 180) finns på många språk? Det här häftet har getts ut för att ge information om templet och deras betydelse till kyrkans medlemmar. Det kan hjälpa föräldrar att undervisa barnen om templet och hjälper medlemmar som tänker besöka templet för första gången att förbereda sig för heliga förbund och förordningar. Kontakta närmaste distributionscenter eller dina församlings- eller grensledare om du vill beställa eller få reda på priset.

Visste du det här?

Nutida profeters dop

Visste du att president Gordon B Hinckley var den förste av kyrkans presidenter som döpts i ett av vår kyrkas möteshus? Det är sant. Han döptes 28 april 1919 i Första församlingen, Salt Lake Liberty stav. Här är några intressanta fakta om de andra 14 presidenternas dop.

President	Dopdatum	Dopplats
Joseph Smith	15 maj 1829	Susquehannafloden nära Harmony, Pennsylvania
Brigham Young	14 april 1832	En kvarndamm nära Mendon, New York
John Taylor	9 maj 1836	En å nära Toronto, Ontario, Canada
Wilford Woodruff	31 december 1833	En isbelagd å nära Richland, New York
Lorenzo Snow	19 juni 1836	Chagrin River, Kirtland, Ohio
Joseph F Smith	21 maj 1852	City Creek i Salt Lake City, Utah
Heber J Grant	2 juni 1864	Ett vagnsflak i Salt Lake City, Utah
George Albert Smith	6 juni 1878	City Creek i Salt Lake City, Utah
David O McKay	8 september 1881	Spring Creek nära Huntsville, Utah
Joseph Fielding Smith	19 juli 1884	Troligen City Creek i Salt Lake City, Utah
Harold B Lee	9 juni 1907	Bybee-dammen nära Clifton, Idaho
Spencer W Kimball	28 mars 1903	Svinskällningskar i Thatcher, Arizona; han döptes senare i Union-kanalen i Thatcher, Arizona eftersom man var osäker på om dopet i karet varit rätt gjort
Ezra Taft Benson	4 augusti 1907	Logan River Canal i Whitney, Idaho
Howard W Hunter	4 april 1920	Natatoriums simbassäng i Boise, Idaho

Det hände i mars

Här följer några viktiga händelser i kyrkans historia som inträffade i mars månad.

26 mars 1830:

Mormons bok blev tillgänglig för allmänheten när de första exemplaren tryckts av E B Grandin i Palmyra, New York.

17 mars 1842: Profeten Joseph Smith organiserade Hjälpföreningen i Nauvoo, Illinois.

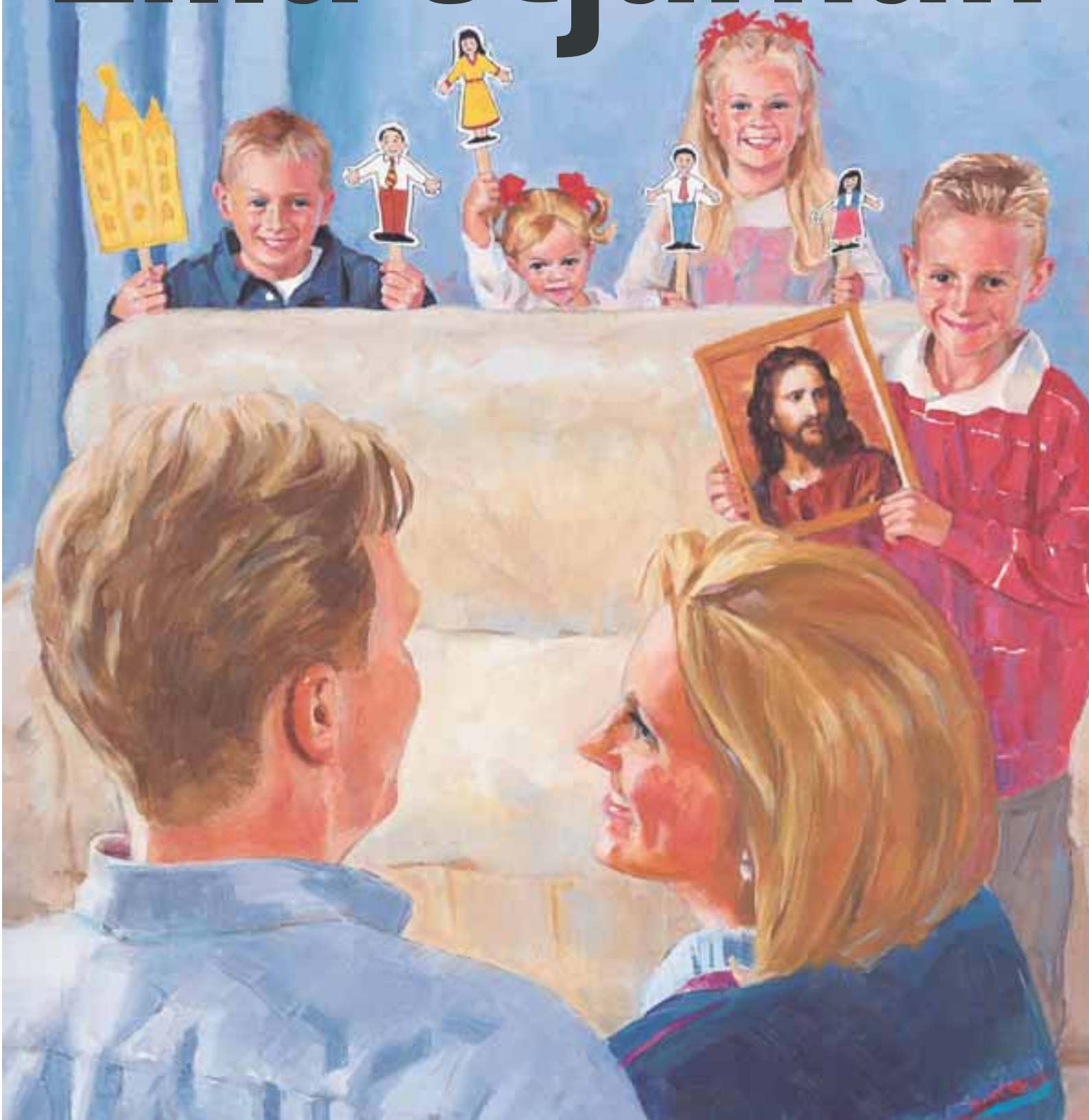

Förslag till ledare

President
Gordon B
Hinckley har
sagt: "Du kan bli

en ledare. Du måste bli en ledare, som medlem i denna kyrka, för det som denna kyrka står för. Låt inte fruktan hindra dig ... Frukthan kommer inte från Gud utan från den onde. Motståndaren till all sanning vill i ditt hjärta lägga en motvilja mot att anstränga dig. Driv bort denna fruktan och var modig, för sanningens och rättfärdighetens och trons sak." (Se "Den levande profetens ord", *Nordstjärnan*, juni 1998, s 26.)

Lilla stjärnan

KOM LYSSNA TILL
EN PROFETS RÖST

Vårrengöring

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

**President Hinckley
inbjuder oss att lära
känna glädjen i att
vara ren.**

När jag var pojke och bodde i Salt Lake City, värmdes de flesta hemmen med kolkaminer. Svart rök vällde fram ur nästan alla skorstenar. Då vintern närmade sig slutet fanns svart sot och smuts överallt, inomhus och utomhus.

Det fanns en ritual som vi genomgick varje år, inte särskilt behaglig som vi såg det. Den innefattade varje familjemedlem och kallades vårrengöring. När det blev varmare efter den långa vintern, avsattes en vecka eller så till rengöring. Det var vanligtvis när det fanns någon helgdag, och omfattade två lördagar.

Mor ledde det hela. Alla gardiner togs ner och tvättades. Sedan ströks de noggrant. Fönstren tvättades in- och utvändigt och åh, vilket jobb det var i det stora tvåvåningshuset.

Vi hade tapeter på väggarna och far tog hem många burkar tapetren-göring. Den liknade deg, men var vackert skär när man öppnade burken. Den hade en intressant lukt, behagligt uppfriskande. Alla

högg i. Vi knådade ut en del av tvätt-degen i händerna, klättrade upp på en stege och började i det höga taket, och sedan ner längs väggarna. Degen var snart svart av den smuts som togs från tapeten. Det var hemskt jobbigt, men resultatet var rena trolle-riet. Vi brukade ställa oss på avstånd och jämföra den smutsiga ytan med den rena ytan. Det var för oss förunderligt hur mycket bättre de rena väggarna såg ut.

Alla mattorna togs upp och släpades ut till bakgården där de hängdes över tvättlinan, en efter en. Var och en av oss pojkar hade vad vi kallade en mattpiskare, tunna stålpinnar med trähandtag. Då vi slog på mattan, flög dammet omkring, och vi fick fortsätta tills det inte var något damm kvar.

Vi avskydde det arbetet. Men när allt var klart och allt var tillbaka på plats, var resultatet underbart. Huset var rent. Vår ande förnyades. Hela världen såg bättre ut.

Detta är vad en del av oss behöver göra med våra liv. Jesaja sade: "Tvätta er och gör er rena. Tag bort era onda gärningar från mina ögon." (Jes 1:16)

Våra kroppar är heliga. De är skapade i Guds avbild. De är underbara, kronan på gudomens skapelse. Jag kan inte förstå varför någon medvetet vill skada sin kropp. Ändå händer detta varje dag omkring oss då [människor] dricker alkoholhaltiga drycker och använder illegala droger. Vilket gissel dessa är!

Håll er borta från alkoholen. Bli inte fångade av illegala droger. De kan förgöra er.

Var rena till sinnet, så har ni större kontroll över era kroppar. Orena tankar leder till orena handlingar.

Herren har sagt: "Pryd alltid dina tankar med dygd." Och med detta har han gett ett löfte: "Då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud." (L&F 121:45)

Ni kan inte, ni får inte ledas in i omoralens ondskefulla fälla.

Var rena i ert språk. Det förekommer så mycket orent, slipprigt tal i vår tid.

Var rena i klädsel och uppträdande.

Jag uppmanar er att vara hövliga, att vara respektfulla, att vara ärliga, att vara unga [människor] med redbarhet.

Gud välsigne oss att vandra med oskyldiga händer och rent hjärta och vara värdiga hans leende. ●

Ur ett tal vid generalkonferensen i april 1996.

"Jesus sade till honom: 'Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig.'" (Joh 14:6)

Jesus Kristus led i Getsemane och på korset för att betala priset för våra synder. Han led så att vi inte skulle behöva lida om vi omvänder oss. (Se L&F 19:16.) Eftersom Kristus betalade för våra synder med sitt lidande kan vi bli rena igen, om vi gör vår del genom att omvända oss och inte göra om misstaget.

4. Använd tråd för att binda ihop bitarna (se illustration). Gör en ögla överst och knyt sedan en knut längst ner.

2. Håll upp fem askar eller kuvert med följande skriftställen i: (1) Mosiah 3:16; (2) Matteus 9:35; (3) Johannes 13:15; (4) 2 Nephi 9:21; (5) MBJakob 4:11. Låt barnen låtsas att de råkat ha sönder något mycket värdefullt. Hur skulle det kännas? Tänk om de inte hade råd att betala det? Förklara att deras jordiska far och mor hjälper dem för att de älskar dem. De säger, att om man verkligen ångrar sig, är lydig och betalar vad man kan, så hjälper de till och betalar det som fattas. När vi bryter ett bud, behöver vi också någon som hjälper oss. Jesus Kristus betalade för våra synder och gjorde så att vi kan omvända oss och återvända till vår himmelske Fader. Skriv på tavlan: "Vad Jesus gjorde för oss och varför." Diskutera och skriv upp följande:

- (1) Han sonade Adams synd så att små barn kan bli frälsta.
- (2) Han gav oss evangeliet så att vi kan få bo hos honom.
- (3) Han visade oss hur vi ska leva så att vi kan vara lyckliga.
- (4) Han led för våra synder så att vi kan bli förlåtna.
- (5) Han dog och uppstod så att vi kan uppstå. Dela upp barnen i grupper. Låt varje grupp öppna en ask eller ett kuvert var och para ihop skriftstället med något av orden på listan. ●

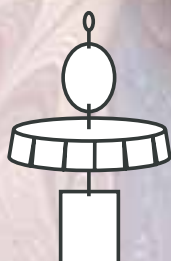
**"Jag är vägen."
(Johannes 14:6)**

**"Jag är vägen."
(Johannes 14:6)**

Illustration

En vildblomma och en bön

GAYLE M CLEGG

andra rådgivare i Primärföreningens
generalpresidentskap

Syster Clegg lär oss att även om man ibland känner sig ensam, är vår himmelske Fader alltid nära, fastän man inte kan se honom.

Har du någonsin känt dig ensam? När vår dotter Tina var sex flyttade vår familj till Brasilien. Ingen i familjen talade portugisiska, och det var särskilt svårt för Tina att lära sig språket. Vi beslöt att sätta henne i förskola med fyraåringar, trots att hon egentligen skulle ha börjat i första klass. Vi hoppades att hon skulle känna sig bättre till mods med yngre barn och att det skulle göra det lättare för henne att lära sig portugisiska.

Men Tina var lika främmande för de andra barnen som de för henne. Varje dag var kämpig för henne, och varje dag kom hon hem från skolan och var ledsen.

En dag var några av barnen särskilt dumma mot henne. På rasten var det till och med några som kastade sten på henne, knuffade henne och skrattade elakt. Tina var rädd och sårad. Hon bestämde sig för att inte gå tillbaka till klassen.

Där hon satt ensam medan skolgården tömdes, mindes hon vad vi hade lärt henne om ensamhet. Hon mindes att vår himmelske Fader alltid är nära sina barn och att hon kunde tala med honom när som helst. Han skulle förstå hennes hjärtas språk. I ett hörn av skolgården böjde hon huvudet och bad en bön. Tina visste inte

precis vad hon skulle säga, så hon bad att hennes far och mor skulle vara hos henne för att skydda henne.

Hon kom att tänka på en primärsång:

*Jag ofta är ute på ängar så gröna
och plockar buketter av blommor så små.
Jag plockar dem alla, båd' gula och röda,
till min lilla mamma, som alla skall få.
("Blommor till mamma", Barnens sångbok,
s 109)*

När Tina öppnade ögonen, lade hon märke till en liten blomma som växte i en spricka i betongen. Hon plockade den och lade den i fickan. Hennes bekymmer med de andra barnen försvann inte, men hon gick tillbaka till klassrummet med känslan av att hennes föräldrar var hos henne.

Du kanske ibland känner dig ensam. Det är kanske svårt att lära något nytt. Ibland kanske andra är ovänliga mot dig. Men din himmelske Fader är alltid nära dig, även om du inte kan se honom. Han älskar dig och han vill att du ska be till honom när du känner dig ensam eller rädd. Då kan han sända sin Ande att trösta dig, liksom han tröstade Tina den där ensamma dagen. ●

Omarbetning av ett tal vid generalkonferensen i april 2002.

Omvändelse och försoningen

Vår himmelske Fader visste att vi inte skulle vara fullkomliga på jorden, så han valde Jesus Kristus, som är fullkomlig, till att bli vår Frälsare.

För att hjälpa oss förstå vad Frälsaren har gjort för oss, berättade president Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, om en man som lånade en stor summa pengar. Han köpte något

han alltid velat ha. Men när räkningen skulle betalas, hade han inte råd. Han visste att den som lånat ut pengarna kunde ta allt han ägde som betalning och kasta honom i fängelse.

Då kom mannens vän för att rädda honom. Vennen frågade: "Om jag betalar din skuld, accepterar du då att du står i skuld till mig?" Mannen gick tacksamt med på det, och hans

vän sade till honom: "Du ska betala skulden till mig, och jag ställer villkoren. Det blir inte lätt, men det är möjligt."

Eftersom vennen hade både vilja och förmåga att betala, fick långivaren de pengar som han hade rätt att få. Samtidigt kunde mannen behålla det han ägde och slapp hamna i fängelse. (Se "Medlaren", *Nordstjärnan*, okt 1977, 52–53.)

Liksom vennen i berättelsen erbjuder sig Jesus att betala våra "skulder". Han övervann döden så att vi alla kan uppstå, och han led för våra synder så att vi inte behöver lida om vi omvänder oss. (Se L&F 19:16.) I gengäld ber han oss uppfylla vissa "villkor" eller regler – att omvända oss och hålla buden. När vi gör det, gör Jesus så att vi en dag kan återvända till vår himmelske Fader. ●

Förslag till familjens hemafton

1. Som påminnelse om att följa Jesus exempel kan du klippa ut de här två sidorna längs de heldragna linjerna. Vik så att det blir ett häfte. (Se illustrationerna.)

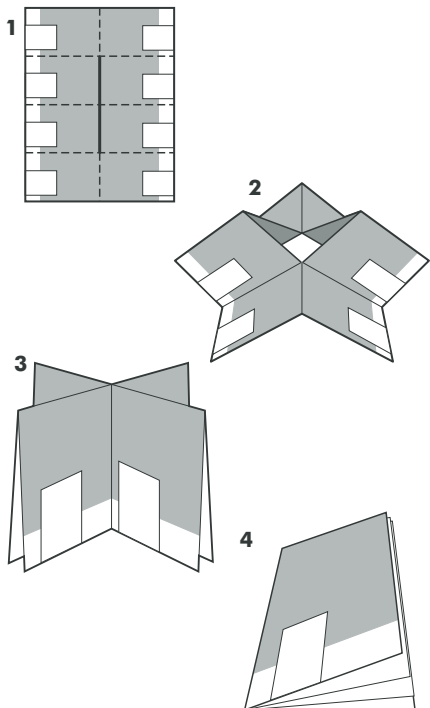
2. Vid familjens hemafton eller när du håller tal i Primär, så använd bilderna av Jesus för att berätta om hans liv. Använd bil-

berätta om hans liv. Använd bilderna av nutida barn för att beskriva hur vi kan följa Frälsarens exempel.

3. Som aktivitet på familjens hemafton kan ni diskutera de olika bilderna i häftet du gjort. Låt sedan varje familjemedlem klippa och vika ett papper till ett häfte så som visas nedan. Låt var och en i familjen skriva eller rita bilder på varje sida om hur han eller hon kan följa Frälsaren. (Till exempel studera skrifterna, gå i kyrkan eller hjälpa någon.)

ILLUSTRATIONER

ILLUSTRERAD AV PAUL MANN OCH ROBERT T BARRETT

Början till ett vittnesbörd

Från en intervju med äldste Steven E. Snow i de sjuttios kворum, för närvarande i presidentskapet för området Afrika Sydöst, av Hilary M Hendricks.

"Ingen kan säga 'Jesus är Herren' annat än i kraft av den helige Ande." (1 Kor 12:3)

Jag föddes i S:t George, Utah, där mina förfäder slog sig ner år 1861. Min farfars farfars far var Erastus Snow, som var apostel när Brigham Young var kyrkans president. Mina föräldrar och farföräldrar talade ofta om pionjärerna och deras uppoftningar. De uppmuntrade mig att hedra familjenamnet, att veta vem jag är och att välja det rätta.

Min pappa drev en kemptvätt, och jag började hjälpa honom när jag var omkring fem år gammal. Jag sopade golvet och gjorde i ordning klädhängare att hänga byxor på. Sommartemperaturen i S:t George går ofta över 38° C. Att få stå över en ångpress i augusti blev min motivation att studera juridik. Minnet av de dagarna höll mig kvar vid studierna. Mina syskon och jag hjälpte också våra farföräldrar med deras kor, hästar och möbelaffär. Jag lärde mig arbeta hårt och jag ägnade mig åt idrott – särskilt baseboll och amerikansk fotboll.

Dagen efter mitt dop konfirmerades jag som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista

Höger: Som tolvåring (till vänster) i Knatteligan i baseboll.

Vid fem års ålder.

Överst: Som missionär i nordtyska missionen. Ovan: Äldste Snow med hustru Phyllis och deras barn vid sonen Garretts bröllop.

Dagars Heliga. Det var faste- och vittnesbördsmöte och jag beslöt för första gången någonsin att bära mitt vittnesbörd. Medan jag talade fylldes hjärtat av en underbar, varm känsla. Det var Andens bekräftelse av att det varit rätt av mig att bli medlem i kyrkan. Den varma känslan var början till mitt lilla vittnesbörd, som växte allt eftersom jag blev äldre. Jag vet att barn kan få egna vittnesbörd och att också små vittnesbörd räcker till för att hjälpa oss välja det rätta.

Jag verkar nu i sydöstra Afrika. Många av medlemmarna i Afrika har döpts nyligen. De är pionjärer. Ett vittnesbörd brinner med klar låga i deras hjärtan. Det är vanligt att familjer går till kyrkan, upp till en och en halv timmes väg åt vardera hållet. Familjer som bor längre bort sparar pengar hela veckan för att kunna åka taxi.

Afrikanska barn är mycket vördnadsfulla under sakramentsmötet och Primär. De lyssnar gärna på sina lärares lektioner och tycker om att sjunga. En av älsklingspsalmerna är "Tack, Gud, att profeter du sänder". (*Psalmer*, nr 10) De heliga i Afrika känner stor kärlek till president Gordon B Hinckley. De bär brinnande vittnesbörd om

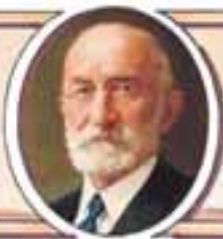
att han är en profet och att Joseph Smith återställt evangeliet till jorden.

De flesta församlingar och grenar har möten i byggnader som är lätt igenkännliga som sista dagars heligas möteshus. Men de heliga i Rustenburg i Sydafrika hade möten i en lagerlokal medan de väntade på att deras nya kapell skulle byggas färdigt. När jag besökte deras sakramentsmöte märkte jag att det i lagerlokalen fanns ett utrymme mellan taket och väggarna för att släppa in luft utifrån. När vi började sjunga flög fåglar in och slog sig ner på taksparrarna. De sjöng tillsammans med oss. Under sakramentspsalmen sjöng fåglarna igen.

I alla länder är det en förmån för er barn i kyrkan att ha Primär. Att komma till Primär varje vecka hjälper er lära om evangeliet så att ni kan få ett eget vittnesbörd. Genom att komma till kyrkan, lyssna till era föräldrar, be, läsa skrifterna och hålla vår himmelske Faders bud, blir ni värdiga att känna den Helige Anden. Han vittnar då för er, liksom han vittnat för mig och för de heliga i Afrika, att president Hinckley är en Guds profet och att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är sann. ●

Primärbarn i Afrika älskar president Hinckley och bär brinnande vittnesbörd om honom.

FRÅN PRESIDENT HEBER J GRANTS LIV

Att uppnå ett mål

Som pojke hjälpte Heber J Grant sin mor att sopa, diska och sköta hushållet. Han hade aldrig idrottat som andra pojkar i hans ålder.

Mor, jag vill vara med i ett basebollag.

Hit med bollen, din mes!

Först fick Heber spela med pojkar som var mycket yngre än han, eftersom han inte kastade så bra. Hans lagkamrater drev med honom.

Istället för att bli arg satte Heber upp mål.

En dag ska jag spela i ett mästarlag!

Heber putsade skor
för att tjäna ihop
pengar till en egen
baseboll.

Din son är den lataste pojken
i hela församlingen. Han slösar
sin tid med att kasta boll på
min lada i timtal.

Sedan övade han sig
att kasta mot biskop
Edwin Woolleys lada
varenda dag. Biskopen
var bekymrad.

Hebers hårda arbete
lönade sig. Han kom
med i ett lag som vann
mästerskapet för staterna
Kalifornien, Colorado
och Wyoming.

*Omarbetat från Bryant S
Hinckley: Heber J Grant:
Highlights in the Life of
a Great Leader (1951),
s 37-38.*

Mary Jane lyssnar

*"Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem,
och de följer mig." (Joh 10:27)*

MARY ANN SNOWBALL

Baserad på en sann berättelse

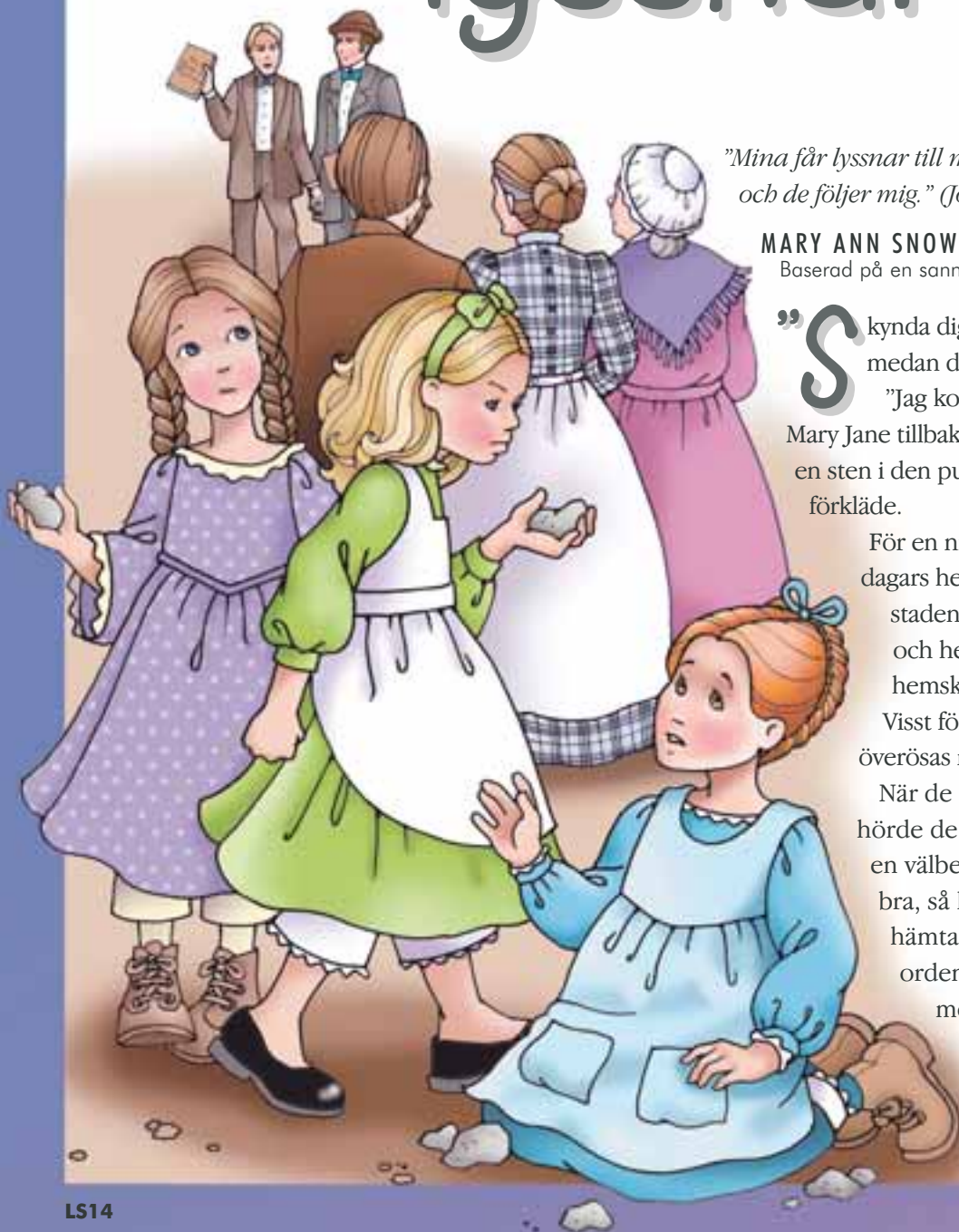
"Skynda dig!" ropade Mary Janes vänner medan de sprang nerför gatan.

"Jag kommer. Jag kommer", ropade Mary Jane tillbaka, böjde sig ner och lade ännu en sten i den putande fickan på sitt ljusblå förkläde.

För en nioårig flicka i Wales 1846 var sista dagars heligas missionärers ankomst till staden en spännande händelse. Hon och hennes vänner hade hört många hemska berättelser om "mormonerna". Visst förtjänade sådana människor att överösas med stenar.

När de tre flickorna kom runt hörnet, hörde de musik. En liten skara sjöng en välbekant psalm. Mary Jane sjöng bra, så hon sjöng med efter att ha hämtat andan. Hon kunde inte alla orden, men nynnade glatt med i melodierna.

När sången slutat följde Mary Jane äldsternas exempel och knäböjde i bön. En efter en ramlade stenarna ur hennes

förklädesficka. När bönen var slut plockade Mary Janes vän upp stenarna. "Nu ska dom få!" sade hon.

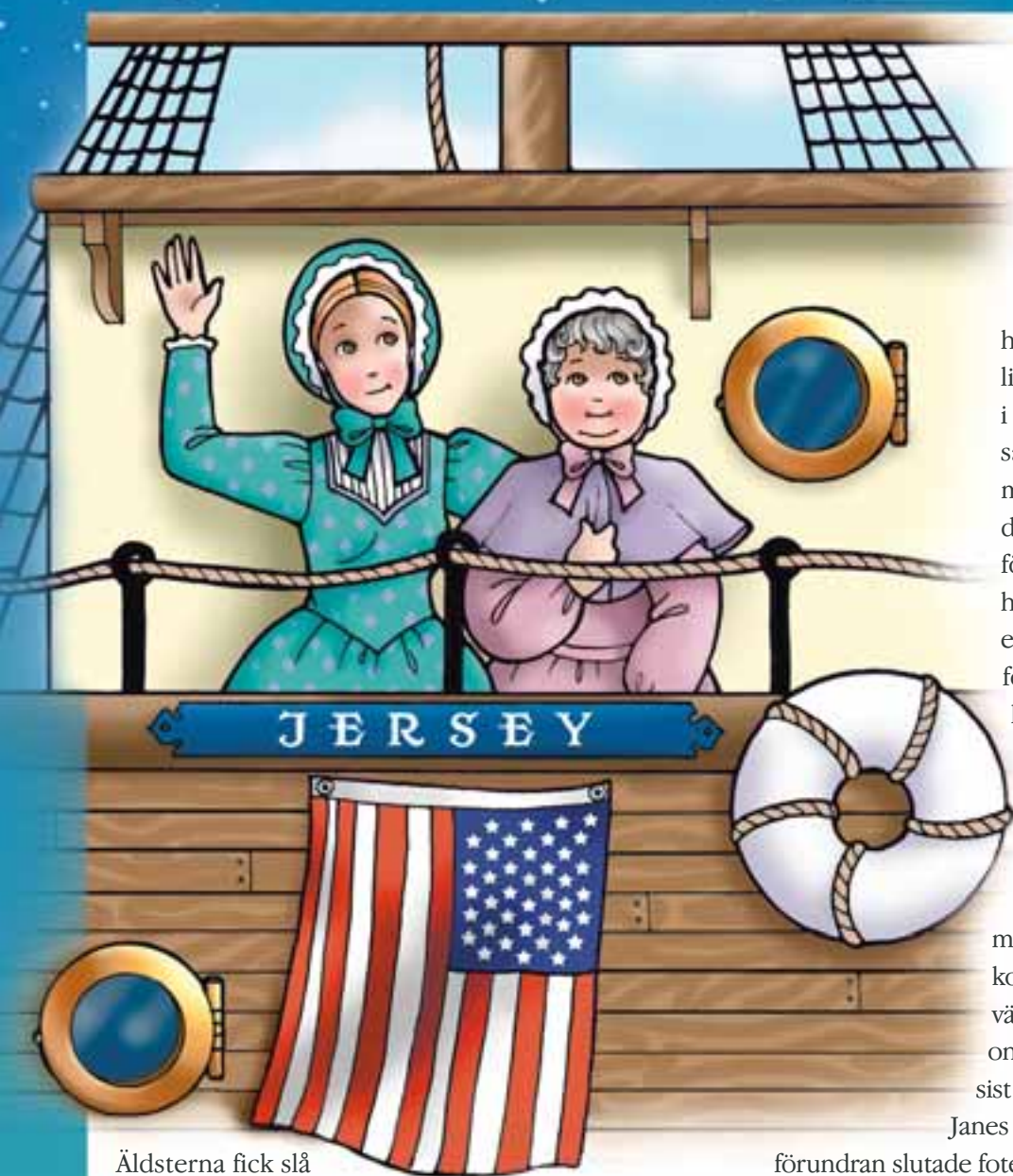
"Nej", sade Mary Jane stilla. "Jag vill höra vad de har att säga."

Hon vände blicken mot missionärerna och lyssnade noga. En av äldsterna sade att en profet som hette Joseph Smith hade sett vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus i en lund. En annan förklarade varför vi föds till jorden. Medan Mary Jane lyssnade, smög sig hennes vänner bort genom mängden och sprang iväg för att leka. När äldsterna slutat predika gick Mary Jane långsamt hem och tänkte på allt hon hört.

Dag efter dag lyssnade Mary Jane på äldsterna. Hon tyckte om det hon fick lära sig om sin himmelske Fader. Det gjorde inte hennes mor. Hon var så starkt emot det som missionärerna lärde att hon ibland

gömde Mary Janes kläder eller lät henne gå hungrig, så att hon skulle sluta gå i kyrkan.

Men Mary Jane älskade evangeliet mer än någonsin. Hon hade lärt sig be, och hennes böner om ett vittnesbörd besvarades. Hon ville bli döpt. Slutligen, en kall decemberkväll, döptes hon i en tillfrusen flod.

Äldsterna fick slå upp ett hål i isen med en yxa. Trots att Mary Janes kropp var mycket kall den kvällen, kände hon sig varm i hjärtat. Hon visste att hon fattat det rätta beslutet.

"Herren förlitar sig på sina sanna lärjungar. Han sänder förberedda människor till sina förberedda tjänare. Ni har haft upplevelsen, liksom jag har, av att träffa människor som ni varit säkra på att ni inte träffat av en tillfällighet."

Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kvorum: "Ett barn och en lärjunge", *Liahona*, maj 2003, s 31.

Men hon var ledsen över att hennes mor inte förstod evangeliet. Varje dag knäböjde Mary Jane i bön. "Himmelske Fader, jag är så glad att vara medlem i kyrkan, men jag vill att min mor också ska döpas", sade hon. "Hjälp henne förstå budskapet. Låt någonting hända som hjälper henne ta emot evangeliet." I tre år bad Mary Jane för sin mor. Hon gav aldrig upp hoppet.

När Mary Jane var 13, blev hennes mor sjuk, och sjukdomen satte sig i ena foten. Det gjorde mycket ont.

En dag sade Mary Jane till sin mor: "Kan jag inte be äldsterna komma och ge dig en prästadörets välsignelse?" Eftersom det gjorde så ont i foten, gick Mary Janes mor till sist med på det. Äldsterna gav Mary Janes mor en välsignelse, och till hennes

förundran slutade foten genast göra ont. Mary Jane visste att hennes böner besvarats.

Strax därefter började hennes mor gå på kyrkans möten. Det dröjde inte länge förrän hon blev medlem i kyrkan. Mary Jane var gladare än hon någonsin varit.

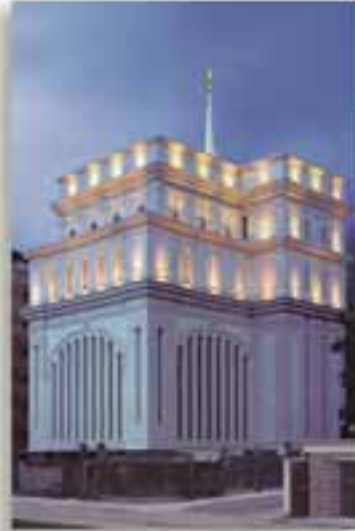
När Mary Jane var 17 år gammal for hon och hennes mor till Amerika på skeppet *Jersey* och reste sedan vidare till Utah. Resten av sitt liv följde Mary Jane Frälsaren så som hon undervisats i ett gathörn i Wales. Hon var alltid tacksam att hon lyssnat på äldsterna den där dagen. Hon var särskilt glad över att hon vid nio års ålder hade bestämt sig för att inte kasta de stenar som fallit ur fickan på hennes ljusblå förkläde. ●

Mary Ann Snowball är medlem i Little Valleys första församling, Washington Fields stav, S:t George, Utah.

Kom till Herrens hus, av Grant Romney Clawson

"Det berg där Herrens hus är skall stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Och alla folk skall strömma dit. Ja, många folk skall gå i väg och säga: 'Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus. Han skall undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar.'" (Mika 4:1–2)

"Alla de förordningar som sker i Herrens hus är uttryck för vår tro på den fundamentala och grundläggande läran om den mänskliga själens odödlighet. Om vi fördubblar våra ansträngningar och vår trofasthet i att besöka templet, kommer Herren att välsigna oss." Se "Brev från första presidentskapet", s 47; se även president Howard W Hunter: "Ett tempelmotiverat folk", s 40.

Kyrkonytt

FOTO MED TILLSTÄND AV POLYNESISKA KULTURCENTRET

President och syster Hinckley (mitten) hälsades av dem som framträdde vid Polynesiska kulturcentret och hjälpte centret fira sitt 40-årsjubileum i oktober.

President Hinckley deltar i festligheter och ett första spadtag på Hawaii

Taralyn Trost, kyrkans tidningar

President Gordon B Hinckley prisade Hawaiis folk, institutioner och byggnader under ett veckoslutsbesök den 24–26 oktober 2003. Rundturen innefattade festligheter för polynesiska kulturcentrets 40-årsjubileum, första spadtaget till försköningsprojektet i området omkring templet i Laie, Hawaii samt ett tal till öarnas medlemmar vid en särskild konferens som hölls på Brigham Young-universitetet – Hawaii.

”Vi har här något som vi inte har

någon annanstans i hela kyrkan: vi har det vackra templet och dess omgivning, vi har Brigham Young-universitetet – Hawaii ... och vi har kulturcentret, och allt detta samverkar”, sade president Hinckley till 2000 besökare, studerande och före detta elever som samlats till första spadtaget till ett projekt som ska förnya Hale La’a Boulevard från Stilla havet till templet och innefattar en ny entré för BYU – Hawaii.

President Hinckley bad Herren

välsigna projektet och bad samtidigt att de som kör längs Kamehameha landsväg skulle inspireras att ”sakta ner och se på Herrens hus och i sitt hjärta manas att komma och gå omkring på området och besöka dessa vackra platser. Vi ber att detta projekt ska skapa större respekt för din kyrka, för dess folk, för dess avsikter och dess önskningar.”

Projektet innefattar en kringbyggd meditationsträdgård nära stranden, med två meter höga murar i blå sten längs boulevarden, en ny rondell framför templet och omfattande förnyelse av parkanläggningarna.

”Projektet öppnar för vackra vyer kring templet”, sade John Hoag, informationstjänstens chef för Honolulu. ”Det kommer att inspirera kommunen att förbättra och försköna templets omgivning.”

Samhällsledare, däribland statens senator Melodie Aduja och representanhusets företrädare Michael Magaoay, deltog också i invigningen.

Efter första spadtags-ceremonin var president Hinckley och hans hustru Marjorie stormarskalkar vid Polynesiska kulturcentrets parad för dess 40-årsjubileum. Profetens besök var kulmen på ett årslångt firande av centrets 40-årsjubileum, som inträffade den 12 oktober 2003.

Klädda i matchande Hawaii-utstyrs-lar och vackra blomsterkransar deltog president och syster Hinckley i en traditionell Alii Luau (kunglig grillfest) med folklig polynesisksk underhållning vid kulturcentret på fredagen

Elever hjälper till med förberedelser inför profetens besök

S Rick Crump

Sista dagars heliga tänker sig vanligtvis att profeten betjänar kyrkans medlemmar, men ibland får medlemmarna tillfälle att betjäna honom. Den 19 oktober 2003 kom omkring 500 unga ensamstående vuxna från BYU – Hawaii första stav till Polynesiska kulturcentret för att hjälpa till med förberedelserna inför president Gordon B Hinckleys besök.

I oktober 2003 fyllde kulturcentret 40 år, och president Hinckley skulle delta i jubileumsfirandet. Under förberedelsen inför profetens besök samordnade stavspresidenten Keit Pierce med rådgivare en städaktion tillsammans med centrets personal.

Datum sattes till lördagen före

president Hinckleys ankomst. Fredagen innan hade BYU – Hawaii sin årliga höstbal i Honolulu, vilket innebär att många studenter kom hem ganska sent. Men de uppoffrade sig och var redo att börja jobba 06:45 för att snygga upp centrets byar, parkeringar och lagun. Under skämt och skratt gick de fram genom området, plockade skräp och vissna löv, rensade rabatter och fick centret gnistrande rent.

Efter städningen serverade biskoparna i stavens 12 församlingar frukost åt sina trötta och hungriga medlemmar. Efter att ha ätit sig mätta hade studenterna energi kvar till spel och till att njuta av en väl använd morgon.

När president Hinckley kom senare under veckan, hade medlemmarna i BYU – Hawaii första stav glädjen att veta att de hade gjort något för sin älskade profet. ■

FOTO MED TILLSTÅND AV S RICK CRUMP

Unga ensamstående vuxna från BYU – Hawaii första stav gör i ordning omgivningen till Polynesiska kulturcentret inför president Hinckleys besök i oktober.

tillsammans med före detta studerande och lokala sista dagars heliga.

På söndagen talade president Hinckley till medlemmarna i ett tal som sändes från BYU – Hawaii Cannon Activities Center till alla Hawaiiöarna. I sitt tal mindes president Hinckley hur han sändes till Hawaii av president David O McKay för att utse tomten för kulturcentret. Under vandringen genom tarofälten bestämde sig äldste Hinckley och äldste Delbert L Stapley i de tolv råden för en plats belägen vid Kamehameha landsväg.

”Jag har sett Polynesiska kulturcentret växa genom åren, och det har varit fenomenalt och underbart”, sade president Hinckley. ”Vilken

betydelsefull och underbar inrättning det har blivit. Det har haft en djupgående inverkan på människor.”

Vid sitt andra besök i Hawaii i år uppmanade president Hinckley också de heliga på öarna att vara ljus och föredömen för sina vänner, släktingar och grannar.

”Låt människor hos oss se egenskaper som de vill efterlikna i sina egna liv”, sade president Hinckley till de 7000 medlemmar som samlats till konferensen.

”För många medlemmar var detta en historisk och hisnande upplevelse”, sade broder Hoag om president Hinckleys besök. ”Det var en betydelsefull upplevelse för både de heliga och andra medborgare.” ■

President Hinckley hedras

Salt Lake Citys handelskammare och Big Brothers Big Sisters of Utah (hjälporganisation för utsatta barn) hedrade president Gordon B Hinckley i oktober 2003 vid två skilda tillfällen för hans enträgna och hängivna arbete för Salt Lake City och dess invånare.

President Hinckley utsågs enhälligt till ”En hjälte i vår stad” av Salt Lake Citys handelskammare den 29 oktober. Det är handelskammarens högsta utmärkelse.

President Hinckley hedrades för sin direkta påverkan på Salt Lake

Citys centrala delars ekonomiska och kulturella livskraft genom kyrkans fortlöpande arbete för att vitalisera stadens centrum.

Big Brothers Big Sisters of Utah överlämnade till president Hinckley sin utmärkelse "Gör en insats" för 2003. Inför organisationens 25-årsju-

bileum valde gruppen i år en mottagare som "under lång tid tjänat samhället".

Med vetskap om president Hinckleys kärlek till träd, planterade några av de pojkar och flickor som fått hjälp genom organisationen träd för att hedra profeten. ■

gränsen mellan USA och Mexico, förstörde över 300 000 hektar och 3600 hem samt dödade 22 människor.

Omkring 400 000 sista dagars heliga i området berördes, och bland dessa förlorade 67 familjer sina hem. Alla medlemmar och missionärer rapporterades vara i säkerhet, och inga av kyrkans byggnader skadades.

Den 2 november, sedan området härjats under en hel vecka, kom president Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, och äldste Lynn G Robbins i de sjuttios kvorum och besökte de heliga i San Diego. Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kvorum

Medlemmar ger hjälp efter skogsbränder

Lisa Ann Jackson, kyrkans tidningar

I Brigham Youngs anda avstod medlemmarna i Redlands första församlings äldstekvorum i Kalifornien från lektionen en söndag i oktober och organiserade sina styrkor. Från fönstren i Söndagsskolans klassrum såg de en skogsbrands lågor slicka kullarna inte långt från kapellet.

"De flesta av oss såg lågorna sprida sig nerför bergen och närma sig våra grannar, och vi ville bara göra något", säger Robert Elkins, äldstekvorumets president i Redlands första församling.

Under äldstekvorumets möte beslöt sig gruppen för att ordna mat åt trötta brandbekämpare och evakuerade. Efter kyrkan bad hemlärarna sina familjer göra i ordning mat, och "på 45 minuter eller en timma kunde vi fylla en lastbil och en skåpbil med det vi hade", säger broder Elkins.

Maten levererades till en kommandocentral i det näraliggande San Bernardino och till ett av Röda korsets lokala härbärgen.

Detta är bara ett av många exempel på hur sista dagars heliga organi-

serades officiellt och inofficiellt för att hjälpa till under de bränder som rasade i södra Kalifornien under slutet av oktober 2003. Bränderna som sträckte sig från Simi Valley till

FOTO CRAY CARLSON

Duane och Rillene Nielsen från San Bernardino letar igenom sitt nerbrända hem. De är bland de 67 sista dagars heliga familjer som mist sitt hem i skogsbränderna i Kalifornien.

FOTO CRAY CARLSON

Tusentals människor samlades i en tom hangar när de evakuerats från sina hem.

Sista dagars heliga som bor på platsen hjälpte till att få fram mat till dessa och andra som evakuerats på grund av skogsbränder i södra Kalifornien.

och äldste Ned B Roueché i de sjuttios kворum besökte de heliga i San Bernardino. Äldste Robbins är president för området Nordamerika väst och äldste Roueché är hans andre rådgivare. Ledarna talade tröstande och berömmande ord.

President Packer nämnde att medlemmarna må ha förlorat sina hus, men inte sina hem. Han sade att då de arbetar med att hålla familjerna samman under dessa prövningar, så skulle de finna en återhämtningsförmåga och styrka som de inte visste de hade.

I sitt tal till de heliga sade äldste Eyring: "Era barn kommer alltid att minnas hur ni agerat och hur ni handskats med dessa hemska upplevelser."

Kyrkan gjorde omfattande insatser

i samarbete med olika hjälporganisationer. Kyrkan donerade en stor summa i kontanter till amerikanska Röda korset och Frälsningsarmén och öppnade biskoparnas förrådshus i området för mat till brandmän och evakuerade familjer. Kyrkan lånade också ut bord och stolar från lokala möteshus som bidrag till arbetet i Qualcomm Stadium i San Diego som var samlingspunkt för 5000 evakuerade.

"Det är en svår situation, men många har arbetat hårt med att hjälpa till", säger Garry Flake, chef för kyrkans avdelning för humanitära nödsituationer.

I San Bernardino stav i Kalifornien, där nära 1000 medlemmar evakuerats och två familjer mist sina hem, gav medlemmarna mat till de evaku-

erade som samlats i en hangar på Norton Airbase, och missionärer och Hjälpföreningens systrar i Victor Valley-området (norr om San Bernardino) uppmärksammades i lokalpressen när de lagade och serverade varm mat flera kvällar i rad till evakuerade i en närliggande skola.

I El Cajon och Santee (nära San Diego) hade stavarna haft ett utbildningsmöte om katastrofhjälp dagen innan området eldhärjades. Kyrkans medlemmar använde de principer de fått lära sig bara 24 timmar tidigare och kontaktade 8000 medlemmar inom 90 minuter, vilket möjliggjorde en snabb och säker evakuering. Enligt preliminära beräkningar hade 44 sista dagars heliga familjer i San Diego-området mist sina hem.

Medlemmar öppnade också sina hem för evakuerade medlemmar i de egna stavarna och församlingarna, och missionärerna arbetade hårt med upprensningsarbetet.

"Det är otroligt hur bra kyrkan fungerar", sade Dale T Poulsen, president för San Bernardino stav, Kalifornien, vars eget hem hotats av elden. President Poulsen sade att han fått åtskilliga telefonsamtal från stavspresidenter i hela Los Angeles-området med frågor om hur deras stavar kunde hjälpa till. "Det är förunderligt att se med vilken kärlek och hängivenhet de heliga tas om hand – och inte bara de heliga, utan hela samhället." ■

*Sonja Eddings Brown och Cray Carlson
har bidragit till detta reportage.*

Samhällsledare hedras med utmärkelse för familjevårderingar

Genom ett program för utmärkelser som påbörjades av kyrkan i Perth, Australien, för nästan tio år sedan och som sedan utvidgats till andra länder, har nyligen utmärkel-

ser delats ut för 2003 till flera mottagare som befrämjat familjevårderingar i sina samhällen.

Den 14 september 2003 i Perth överlämnade äldste Lindsay T Dil,

Äldste Lindsay T Dil (vänster) med mottagarna av kyrkans Familjeutmärkelse i Perth, Australien: Pastor Peter Abetz, Colin Barnett och Kieran Ryan.

FOTO MED TILLSTÄND AV AUSTRALIENS/NTA ZEELANDS KOMMITTÉ FÖR LOKALA NYHETER

Unga kvinnors allmänna möte och 174:e årliga generalkonferensen

Här följer en påminnelse och information om de kommande utsändningarna över hela världen. Kontakta lokala ledare i kyrkan för att få exakt tid och plats för direktsända eller inspelade utsändningar i ert område. Besök även www.lds.org eller ert lands hemsida för att lyssna på direktutsändningar, inspelade videosändningar och arkivmaterial från tidigare konferenser. ■

Unga kvinnors allmänna möte

DATUM: 27 mars 2004

TID: 18:00 MST * (TILL SVERIGE
DEN 3 APRIL, E M)

174:e årliga generalkonferensen

DATUM: 3–4 april 2004

TIDER:

Lördagsmorgonens session:

10:00 MST (Sverige 18:00)

Lördagens eftermiddagssession:

14:00 MST

Prästadöms session: 18:00 MST

Söndagens förmiddagssession:

10:00 MDT

Söndagseftermiddagssession:

14:00 MDT

* Alla angivna tider gäller vintertid (MST) eller sommartid (MDT) i Utah.

SPRÅK:

Unga kvinnors allmänna möte görs tillgängligt på mer än 30 språk, och generalkonferensen på över 50 språk. Tider för utsändningar på svenska meddelas av lokala prästdömsledare. ■

områdesauktoritetssjuttio och andre rådgivare i presidentskapet för området Australien/Nya Zeeland utmärkelser för insatser för familjen till tre samhällsledare i västra Australien. De som hedrades var Colin Barnett, ledare för Västaustaliens oppositionsparti, för hans ställningstaganden för familjen och mot droger; pastor Peter Abetz i den kristna Reformerta kyrkan för hans outtröttliga arbete i samhället till förmån för familjen, samt Kieran Ryan, före detta ledare för National Civic Council i både Västaustalien och Victoria.

Vid ceremonin talade äldste Dil om mödrarnas betydelse i hemmet och gav exempel på sin fostran i ett kärleksfullt hem. Alla pristagarna berömde kyrkan för dess höga värderingar, och alla tre pristagarna uttryckte sin ödmjukhet inför att ha tilldelats dessa högt ansedda utmärkelser.

Vid en ceremoni för Familjeutmärkelsen som avhölls i oktober 2003 i Eight Mile Plains församlings kapell i Logan, Queensland, Australien, belönade äldste Robert M Cowan, områdesauktoritetssjuttio, tre framstående medborgare för deras värdefulla samhällsinsatser. Mottagarna var Susan Bambrick, vicekansler vid

Hola Taue med maken Luka Taue. Hola Taue belönades av kyrkan för sitt arbete med att stärka familjer i Nya Zeeland.

University of Southern Queensland; Yvonne Chapman, borgmästare i Pine Rivers Shire (norr om Brisbane), samt Lawrence Springborg, parlamentsledamot för Southern Downs och oppositionsledare i Queensland.

I en värld där idrottshjältar hedras, filmstjärnor blir idoler och samhällets värderingar förändras, sade äldste Cowan, är det uppfriskande att finna människor i samhällets tjänst som fortfarande upprätthåller traditionella värderingar.

I Wellington, Nya Zeeland, överlämnade president George Harvey i Wellington stav Familjeutmärkelserna för 2003 till Hola Taue som är fredsdömare. Hola Taue, som är den första tonganska som utsetts till fredsdömare i Wellington, arbetade i många år inom områdena immigration, bostäder och rättvisa åt befolkningen från Tonga och Söderhavsoarna.

President Harvey sade att familjevärderingar utövar ett stärkande och stabiliserande inflytande på samhäl-

let, och han framhöll Hola Taues familjeliv och frivilliga arbete som ett föredöme för andra.

För första gången någonsin delade kyrkans ledare i London ut två Familjeutmärkelser. I oktober hedrade äldste Harold G Hillam i de sjuttios kvorum och president för området Europa Väst, Paul Boateng, parlamentsledamot och finansminister, och Mary Crowley, verkställande direktör i Forum för föräldrautbildning och föräldrastöd. Både Boateng och Crowley har aktivt verkat för att inom respektive område främja familjen.

"Familjen är under attack", sade äldste Hillam vid ceremonin. "Över hela världen sönderfaller familjerna. Men ändå är hemmet den plats där samhället kan förbättras. Vi försöker göra världen till en bättre plats genom att göra familjerna starkare." ■

John A Grincer, före detta områdesauktoritetssjuttio, Tiopiro Hape Rauna och kyrkans informationstjänst i London har bidragit till detta reportage.

Kyrkan fortsätter bistå Etiopien

Sarah Jane Weaver

Marta Gabre-Tsadick, verkställande direktör för och grundare av Project Mercy, besökte Salt Lake City den 24 oktober 2003 i det enda syftet att uttrycka tacksamhet till kyrkan, vars produktion av en gröt som kallas Atmit hjälper barn och gamla i Etiopien.

I produktionslinjen vid kyrkans mejeri vid Welfare Square hjälpte Gabre-Tsadick till med att förpacka en del av de 145 ton Atmit som framställts av kyrkan och som så småningom kommer att distribueras bland de svältande barnen i hennes land. I samarbete med Project Mercy har kyrkan redan distribuerat 360 ton av gröten till Etiopien, ett land som av en del experter betecknas ha

FOTO JASON OLSON, CHURCH NEWS

Grundaren av Project Mercy, Marta Gabre-Tsadick, och hennes make, Demeke Tekle-Wold, studerar framställningsprocessen för Atmit, en specialiserad livsmedelsprodukt som kyrkan framställer och donerar för att bekämpa svälten i Etiopien.

haft den värsta svältkatastrofen i historien på grund av en ihållande torka.

Kyrkan är för närvarande den enda organisation som framställer Atmit. Gröten som består av mjöl, socker, torrmjöl och en blandning av mineraler och vitaminer hjälper dem som är så undernärda att de inte förmår smälta föda som framställts av grovt spannmål. Donationen möjliggörs delvis av att kyrkans mejerier vid Welfare Square är idealiskt lämpade för framställning av Atmit, förklarar biskop H David Burton.

"De här barnens behov är stort", sade han. "Vi har vissa unika möjlig-

heter att framställa Atmit för att sätta igång hela programmet för att ge mat till dessa undernärda barn."

Under sitt korta besök i Salt Lake City, talade Gabre-Tsadick med biskop Burton och med reportrar, och höll tal till de frivilliga arbetarna vid Welfare Square.

"Hon var väldigt uppskattande och röd över den hjälp kyrkan kunde ge tack vare medlemmars givmildhet över hela världen", sade biskop Burton.

Förutom Atmit har kyrkan också bidragit med Unimix, en blandning av majs och soja. Kyrkan har i samar-

bete med Katolska kyrkans hjälpororganisation skrivit kontrakt med en etiopisk distributör om framställning av blandningen. Totalt har kyrkan bidragit med över 5200 ton livsmedel till Etiopien sedan i mars.

Tusentals har räddats genom kyrkans arbete. Vi har hållit i och matat dessa svältande barn och sedan fått glädjen av att se dem le. Jag vill säga detta på de överlevandes vägnar. Det något storslaget som kyrkan utträttat", sade Marta Gabre-Tsadick till *Deseret News*. ■

Omarbetning av artikel i Church News, 1 nov 2003

Nyheter

President Ezra Taft Benson hedras

President Ezra Taft Benson (1899–1994), kyrkans trettonde president, samt det arv han efterlämnade, hedrades vid en ceremoni i Washington D C i november. Ceremonin hölls med anledning av att det var 50 år sedan han utnämndes till Förenta staternas jordbruksminister.

"Ezra Taft Benson stod fast grundad på sina principers berggrund. Han kämpade för det han ansåg vara rätt", sade nuvarande jordbruksminister Ann M Veneman.

President Benson, som var apostel vid sitt tillträde, verkade under president Dwight D Eisenhower från 1953 till 1961. Han tillskrivs flera viktiga åtgärder inom jordbruksdepartementet som är i kraft än i dag.

Senator Gordon H Smith från Oregon, en medlem av kyrkan vars far

President Ezra Taft Benson

arbetade tillsammans med president Benson vid jordbruksdepartementet, sade: "Jag lärde mig mycket som pojke och som man av president Benson. Men jag tror att det viktigaste jag lärde av honom är att sista dagars heliga kan vara trogna sina principer även då de umgås med världens stora."

Första spadtaget för det nya templet i Samoa

Nära 1000 människor var närvarande vid första spadtaget den 19 oktober 2003 till återuppbyggnaden av templet i Apia, Samoa. Första spadtaget ägde rum bara tre månader efter det att det ursprungliga templet brunnit ner till grunden.

"I och med förlusten av templet upplevde medlemmarna i Samoa en känsla av stor tomhet", sade äldste Dennis E Simmons i de sjuttios kворum, förste rådgivare i presidentskapet för Stillahavsområdet. "Vi kan nu glädjas med er än en gång. På denna plats kommer ett hus att uppföras åt Herren."

Kyrkoledare, statliga ämbetsmän och samhällsledare var närvarande vid ceremonin, däribland biskop Richard C Edgley, förste rådgivare i

Ledare från kyrka och samhälle tar första spadtaget till det nya templet i Apia i Samoa. Nära 1000 personer var närvarande vid ceremonin.

presiderande biskopsrådet, äldste Beaver T Ho Ching, områdesauktoretssjuttio, Daniel A Betham, nyligen avlöst som tempelpresident i Apia samt Samoas premiärminister, hans excellens Tuilaepa Aiono Sailele Malielegaio.

"Herren älskar det samoanska folket. President Hinckley älskar det samoanska folket. Inom mindre än en vecka efter det att templet brunnit ner, sade president Hinckley att vi ska bygga upp templet i Samoa", berättade biskop Edgley för de församlade. "De heliga orden 'Helgat åt Herren' ska återigen pryda denna välsignade mark."

Byggandet av det nya templet väntas ta 18 till 24 månader.

Kör erhåller nationens högsta utmärkelse

Förenta staternas president George W Bush delade ut National Medal of Arts till Tabernakelkören under en särskild ceremoni som hölls i Vita huset den 12 november 2003. Mac Christensen, körens administrativa chef, tog emot utmärkelsen i Vita huset på Tabernakelkörens vägnar. Craig Jessop, dirigent, Mack Wilberg, meddirigent, John Longhurst, organist, Stan Parrish, administrativ chefsassistent och Lloyd Newell,

programledare för "Music and the Spoken Word" var också närvarande vid ceremonin.

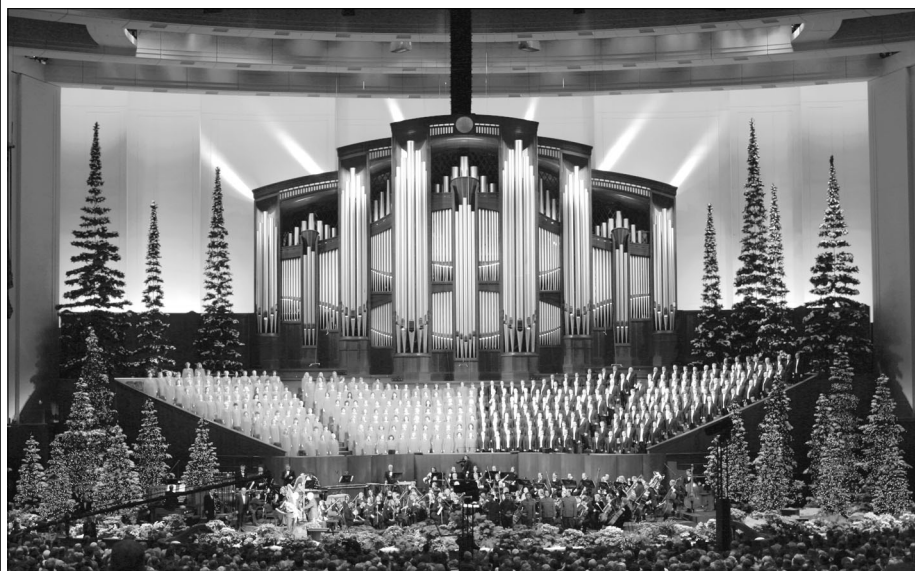
"Vi gratulerar kören till denna stora hedersbetygelse. Hemligheten med Tabernakelkören är att dess 360 medlemmar sjunger av hjärtat ... Vi tackar för detta välförtjänta erkännande av deras oerhörda arbete", sade president Gordon B Hinckley.

National Medal of Arts är landets högsta utmärkelse för framstående insatser inom konsten. Medaljen utdelas årligen av Förenta staternas president till enskilda och organisationer som har gjort utomordentliga insatser för att skapa, stödja och utveckla konstarterna i Förenta staterna.

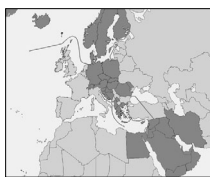
Systrar i Sierra Leone "fångar visionen"

Omkring 220 hjälpföreningssystrar från distrikten Freetown och Wellington samlades i Freetown, Sierra Leone, den 4 oktober till sin första kvinnokonferens. Tvådistriktskonferensen med temat "Älska varandra – fånga visionen av Hjälpföreningen" omfattade workshops, lästeater och lunch som serverades av prästadömetts medlemmar.

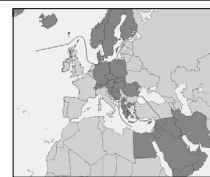
Avsikten var från början att även Bo distrikt skulle delta, men på grund av resekostnaderna hade medlemmarna i Bo distrikt, 30 mil från Freetown, en egen kvinnokonferens den 13 september 2003. Ungefär 200 systrar kom. ■

Tabernakelkören mottog nyligen Förenta staternas finaste konstutmärkelse. Priset delades ut i Vita huset av president George W Bush.

Lokala nyheter

Äldste Robert Koch

Äldste Hans Mattsson

Äldste Holger Rakow

Äldste Gerold Roth

Äldste Johann Wondra

Områdesauktoritetssjuttio · Området Centrala Europa

”Områdesauktoritetssjuttio”

De fem goda män vars foton syns här ovan verkar för närvarande som områdesauktoritetssjuttio i området Centrala Europa. För att förstå deras roll måste man förstå de sjuttios roll. Kort sagt är det att handla under ledning av de tolv apostlarnas kvorum för att utveckla och styra kyrkans angelägenheter i alla länder. De tolv kallar de sjuttio att hjälpa till att predika och administrera evangeliet. (L&F 107:25, 34, 38, 93–97) En sjuttio är ordinerad och har fått särskild myndighet att vittna om att Jesus är Kristus. (L&F 107:25)

Kyrkans tillväxt och de sjuttios kvorum

Under årens lopp har de sjuttios organisation ändrats för att fylla behoven hos en växande, världsomfattande kyrka. År 1975 organiserades de sjuttios första kvorum, som består av generalauktoriteter som tjänar på heltid tills de fyller sjuttio år. Det finns nu 45 män som verkar i detta kvorum, bland annat äldsterna Mar-

lin K Jensen och Bruce C Hafen i det nuvarande presidentskapet för området Centrala Europa. År 1989 organiserades de sjuttios andra kvorum, som består av män som verkar som sjuttio och generalauktoriteter i cirka fem år. Fyrtioen män verkar för närvarande i detta kvorum.

År 1997 organiserades ytterligare tre kvorum för de sjuttio. De män som kallades och blev tilldelade dessa kvorum, för närvarande 187 till antalet, benämndes områdesauktoritetssjuttio. Dessa män har samma myndighet och kan utföra de flesta uppgifter, när de blir kallade till det, som de sjuttio i första och andra kvorumet utför. Det finns dock några skillnader mellan generalauktoritetssjuttio och områdesauktoritetssjuttio.

För det första behåller områdesauktoritetssjuttio sina arbeten och verkar på Church-service-basis i det område där de bor. Medlemmarna i första och andra kvorumet slutar sina arbeten för att resa och verka på heltid varhelst de kallas att vara under sin verksamhetstid.

För det andra tilldelas områdesauktoritetssjuttio kvorum enligt geo-

grafiskt område. De som bor i Europa, Afrika, Asien, Australien, Nya Zeeland, Filippinerna och på Stilla havets öar tilldelas tredje kvorumet. De som bor i Mexico, Centralamerika och Sydamerika tilldelas fjärde kvorumet och de som bor i Förenta staterna och Canada är i femte kvorumet.

För det tredje benämns medlemmarna i första och andra kvorumet generalauktoriteter. Medlemmarna i tredje, fjärde och femte kvorumet benämns områdesauktoritetssjuttio.

Vad områdesauktoritetssjuttio gör

När president Hinckley tillkännagav att områdesauktoritetssjuttio skulle kallas 1997, nämnde han några av deras huvuduppgifter:

- Presidera vid stavskonferenser och undervisa stavspresidenter.
- Skapa eller omorganisera stavar och avskilja stavspresidentskap.
- Sitta som ordförande i planeringskommittéer för regionala konferenser.
- Delta i områdesråd.
- Presidera vid samordnande

rådsmöten för stavs/distrikts- och missionspresidenter.

- Åka runt i missioner och undervisa missionspresidenter.
- Verka i områdespresidentskap.

Områdespresidentskap

En av de sjuttios viktiga uppgifter är att vara med i områdespresidentskap i vart och ett av kyrkans tjugonio områdeskontor runtom i världen. I denna egenskap övervakar de sjuttio stavarna, missionerna och templen inom varje område och utser ledare som verkar för kyrkans mission att "inbjuda alla att komma till Kristus". Äldste Holger Rakow är

en områdesauktoritetssjuttio som för närvarande verkar som andre rådgivare i presidentskapet för området Centrala Europa. Han och de övriga sjuttio i området, äldsterna Robert Koch från Schweiz, Hans Mattsson från Sverige och Gerold Roth och Johann Wondra från Österrike, är erfarna ledare i kyrkan som har verkat som biskopar och stavspresidenter och är hängivna Herrens verk. Vi uttrycker vår uppskattning för deras tjänande och vet att ni kommer att uppskatta samarbetet med dem och ha nytta av deras undervisning medan de verkar i området Centrala Europa. ■

Politiker, organisationer och kyrkor diskuterar temat familj

Familjen – Förhandlingsarena, fristad eller fängelse?" var temat när Göteborgs stavspatriark Erik Nilsson och president Strömbom i stavspresidentskapet deltog i ett symposium på Svenska Mässan i Göteborg måndagen den 13 oktober.

Symposiet anordnades av organisationen Global Forum som bildades av Västsveriges offentliga och privata sektor av bland annat Business Region Göteborg, Göteborg & Co, Näringslivsgruppen, LO, Sif/TCO, Svenskt Näringsliv och Västra Götalandsregionen. Global Forum behandlar framförallt frågor om hur omvärlden påverkar oss i våra var-

dagsliv och samhällets ekonomi i stort.

Inbjudna till symposiet var bland annat de olika politiska partierna, vissa frivilligorganisationer, Svenska kyrkan, Katolska kyrkan och Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Några av de mer kända deltagarna var Margareta Winberg, Lars Leijonborg, Ana Maria Narti och Andreas Carlgren.

"Vad är en familj och hur fungerar moderna familjer i det jämställda och mångkulturella Sverige?" var en av frågorna som diskuterades ur olika aspekter. Ulla Björnberg är professor i sociologi vid Göteborgs

Universitet där hon forskar om modernt familjeliv med särskild tonvikt på familjepolitikens och förvärvsarbets betydelse i familjens vardagsliv. Gruppen, där Ulf Strömbom deltog, diskuterade bland annat hur politikerna tänkt sig kombinationen av att pappan måste ta ut minst en månad av föräldraledigheten, och WHO:s rekommendation att barn skall ammas i minst ett år, svårigheten att kombinera familj och karriär, undvikande av så kallade hedersmord, fördelar och nackdelar med gemensam ekonomi, förslag till obligatorisk föräldrautbildning och mycket annat.

Åke Sanders, doktor i filosofi och docent i religionsvetenskap vid Göteborgs universitet, forskar i mångkulturer och religion, speciellt islam. Erik Nilsson deltog i hans grupp.

Goda möjligheter fanns att byta tankar och åsikter, "mingla" och lära känna de andra deltagarna.

Detta är ett värdefullt sätt att lyssna på olika åsikter hos andra organisationer. Att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga inbjöds som en av relativt få kyrkor är hedrande. ■

Henrik Fougelberg, Göteborgs stav

Andra skörden når Visby gren

Lördagen den 27 september 2003 var en historisk dag i Visby gren. För första gången sedan Torbern

FOTO: GÖRAN HUSSLER

Cecilia Hammarquist, omgiven av sina nya vänner i evangeliet, Daniella Ronström och Elisabeth Hussler.

Stålek blev grenspresident 1997 hade grenen dop. Vår nya medlem, Cecilia Hammarquist, döptes av Göran Hussler, Örebro.

Görans hustru Elisabeth och hennes brorsdotter Daniella Ronström, Hägerstens församling, mötte Cecilia på väg till Teneriffa sommaren 2002. Elisabeth bar sitt vittnesbörd och delade med sig av evangeliet, och vänskap uppstod. Sommaren 2003 kom Cecilia till Visby gren. Efter ett varmt mottagande, besök av missionärer och personligt vittnesbörd blev det

dop med tretton personer närvarande, både medlemmar och vänner. Personalen på Solbergabadet som välvilligt lånat ut simhallen för dopet (efter stängningsdags), fick Mormons bok i gåva. Högtiden efteråt i vår möteslokal inramades av tal och vacker sång. Söndagens konfirmation förrättades av grenspresident Torbern Stålek. Det var en underbar sabbatsdag i Visby gren som vi kommer att minnas med stor glädje. ■

Deborah Stålek, Visby gren

Broar byggs med framträdande personer i samhället

Den 20 oktober 2003 träffade president Bruce C Hafen i de sjuttios kворum samt Göteborgs stavspre-
sident Leif Mattsson och informationsansvarige Sture Nilsson landshövding Göte Bernhardsson och hans hustru samt Göteborgs Postens chefredaktör Jonathan Falck. Under mötet i landshövding Göte Bernhardssons residens berättade president Hafen om kyrkans syn på famil-

jens betydelse i samhället, att vi ser familjen som en evig enhet, och han uppmanade landshövdingen att försöka påverka grupper att värna om familjerna i västra Sverige. President Hafen gav honom sedan ett exemplar av FN:s generalsekreterare Kofi Annans uttalande om familjen, där Annan väddar till grupper att göra familjedagen till något speciellt på tioårsdagen den 15 maj år 2004. Presi-

dent Hafen överlämnade också ett inramat exemplar av kyrkans Familjeproklamation och inbjöd landshövdingen att närvara vid det öppna huset i Köpenhamns tempel.

President Hafen och Göte Bernhardsson fann ett gemensamt intresse – att hjälpa handikappade barn. President Hafen har ett handikappat barnbarn och Göte Bernhardsson är mycket engagerad i ett hem för handikappade barn i Göteborg.

President Hafen ville också att Göte Bernhardsson skulle se medlemmarna i staven som en god resurs för samhället där de kan göra en insats. Besöket slutade med att President Hafen överlämnade den välkända statyetten där ett barn går mellan sina föräldrar.

Jonathan Falck var mycket positiv och nyfiken på president Hafens roll och hur kyrkan leds. President Hafen talade om att kyrkan leds genom uppenbarelse. Han berättade om

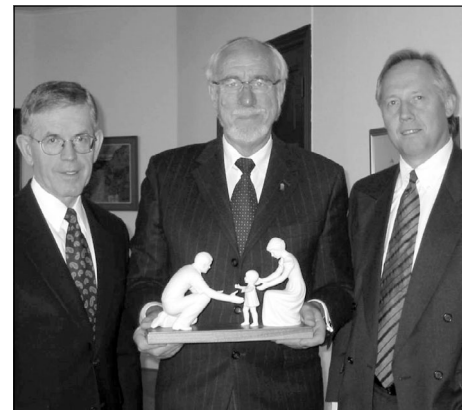

FOTO: STURE NILSSON

**Fr v: President Bruce C Hafen, landshövding Göte Bernhardsson och stavspre-
sident Leif Mattson.**

missionärsverksamheten och att det skickas ut många missionärer till olika delar av världen från just Västsverige. President Hafen nämnde också kyrkans humanitära hjälp till fattiga länder vilken vi ofta administrerar själva, men som ibland ock-

så görs med hjälp av Röda Korset eller katolska kyrkans Caritas.

President Hafen talade även här om vikten av familjer i samhället och inbjöd chefredaktören till det öppna huset i Köpenhamns tempel. Även Jonathan Falck fick Kofi Annans ut-

talande om familjen, en inramad familjeproklamation och en likadan statyett som landshövdingen.

President Hafen var mycket glad över tillfället att bygga broar med två viktiga personer i samhället. ■

Henrik Fougelberg

Ensamstående vuxna stärker sin tro

Hösten 2003 tillbringade ensamstående vuxna från Stockholm, Malmö, Karlskrona, Borås, Jönköping, Karlstad m.fl. en innehållsrik helg tillsammans i idylliska Alingsås. Inför natten hade medlemmar både inne i och utanför Alingsås upplåtit sina hem åt gruppen, bland annat små stugor ute på landet där naturen slösade med sin sensommarprakt.

Lördagen började med besök på Näs slott, beläget utanför Alingsås,

mitt i en betagande natur. Helgens höjdpunkt inträffade sedan i kapellet där stavens patriark, Erik Nilsson, talade om tro. Inte alla i gruppen hade varit medlemmar så länge, och några hade nyligen drabbats av olika tragedier, medan andra bar på tunga ansvar. Under patriarkens kärleksfulla undervisning och djupdykning i skrifterna inspirerades vi till förnyat hopp i vår egen situation.

Nästa dag bars många vittnesbörd

under faste- och vittnesbördsrådet. Fulla av tillförsikt och entusiasm över den upplyftande träff vi haft avlöste vi i rask takt varandra i talarstolen.

Efter ytterligare en middag tillsammans och allra sist en gruppkräm önskade vi varandra allt gott till nästa gång. ■

*Birgitta Nielsen,
Handens församling*

Stavsmästerskap i golf

Fjorton spelare, varav tre icke-medlemmar, från sex enheter i Stockholms stav, gjorde en solig septemberdag 2003 upp om den hedervärda titeln Stavsmästare i Golf på vackra Vassunda golfbana, belägen mellan Uppsala och Stockholm.

Segrare blev Thomas Möller, Täby, på 38 poäng, följt av Joakim Karlsson, Stockholm, på 32 poäng och på tredje plats K-G Jonsson, Borlänge, på 31 poäng. Övriga deltagare var stavspresident Gösta Körlof; Sven och David Luthman, Örebro; Christinan Nätt, Borlänge; Owe Rosen, Gävle; Guy Sjökvist och Rune Bengs, Täby; Ronald Spångberg, Stockholm,

Under patriarken i Göteborgs stav, Erik Nilssons kärleksfulla undervisning om tro inspirerades de ensamstående vuxna till förnyat hopp.

FOTO: ANITA FOGELGREN, HÅGERSTENS FÖRSAMLING

Fjölårets segrare Ove Rosen, Gävle, med årets segrare Thomas Möller, Täby.

samt från Uppsala Ingemar Nyman och Patrik Lundh. Samtliga spelare bidrog till det fina prisbordet, vilket innebar att alla fick pris.

Det är viktigt att under vardagliga förhållanden komma samman genom aktiviteter av olika slag för att glädjas och ha roligt.

Golftävlingen har kommit för att stanna. Den som vill veta mer är välkommen att kontakta Ingemar Nyman, Uppsala församling. ■

*Ingemar Nyman,
Uppsala församling*

Med siktet inställt på familjen

Medlemmar och missionärer i Umeå gren berättade om kyrkans syn på familjen under sin utställning den 6 september 2003 på Renmarkstorget i centrala Umeå. Även Haro informerade om sin verksamhet och sina insatser för att göra livet tryggare för barnen.

Många människor cirkulerade på torget eftersom valarbetet för eurons eventuella införande gick in i slutskedet och även andra aktiviteter fanns på torget. Vi delade ut broschyrer och en enkel informationsfolder om hemafton. På en dator

Kyrkans utställning om familjen på Renmarkstorget i Umeå.

kunde förbipasserande se en power point-presentation om familj och äktenskap.

Äldsterna Cummings och Zvirz-

dins sång uppskattades, liksom barnens teckningstävling med fina priser. ■

Maj-Britt Israelsson, Umeå distrikt

Höstkonferens i Umeå distrikt

Samtliga grenar i distriktet var representerade från nordligaste Norrland till den sydligaste grenen Örnsköldsvik när Umeå distrikts medlemmar samlades till höstens konferens 2003.

Under söndagens möte konfirmerades en ny medlem i Umeå gren, Augustin Koloka, och förlänades den helige Andens gåva. Hugo Näslund, Luleå, inröstades som äldste.

Flera ungdomar bar sina vittnesbörd om hur det är att vara ung i kyrkan. Mari Sofi Ulander, Luleå, Inga Ottosson, Örnsköldsvik, samt Per Anders Daerga, Skellefteå, talade om den glädje och frid de känner som medlemmar i kyrkan och att svårigheter går att övervinna tack vare evangeliet som vägleder och stöder.

Distriktspresident Torbjörn Jälmbrant underströk betydelsen av att vi hjälper varandra att tillsammans gå

mot andliga höjder genom att visa kärlek och stöd. Syster Baugh talade om hur betydelsefullt det är att vi ser den inre människan som är mycket viktigare än hur den yttre ser ut. Andre rådgivaren i missionspresidentskapet, Per Olof Petersson, berättade hur Nephi bad till Herren hela dagen och Herrens ord kom till honom. (3 Ne 19:15)

Missionspresident Gary E Baugh uppmanade kort och kraftfullt alla att dela med sig av evangeliet och ge bort Mormons bok till vänner och bekanta. Alla frågor om livets problem kan vi finna svar på i Mormons bok.

Distriktskören förhöjde andligheten med skön sång. Så gjorde även missionärer från de olika grenarna i distriktet som deltog med körsång under mötet. ■

Maj-Britt Israelsson, Umeå distrikt

Teater och släktforskning på servicehuset Väduren

Söndagen den 12 oktober 2003 gavs en minnesvärd föreställning för boende i servicehuset Väduren på Roslagsgatan 20 i Stockholm. Thea Hälleberg, 85 år, bördig från Sorsele och själv en av hyresgästerna, bjöd sina medboende samt vänner och supportere på teaterfarsen "Ett resande teatersällskap" i Vädurens samlingssal. Gruppen Berguvarna från Södertälje Teateramatörer roade publiken med August Blanchés 1800-talskomedi, härligt framförd av artister i den högre åldersklassen. Scenens äldsta var Emmy Engström, 97 år, i rollen som maskinist!

"Sorselevännerna", fr v: Berth Eriksson, Stig-Gunnar Johansson, Gerd Eriksson, Thea Hälleberg, Birgit och Alf Bengtsson, Anna-Lisa Forsberg.

Thea, som utsetts till årets förnämsta släktforskare och erhållit Victor Örnbergs hederspris från Sveriges Släktforskarförbund (se artikel i januari-numret av Liahona), ville med denna fest dela med sig av priset och sin glädje till boende i Väduren och andra vänner.

Några av de boende i Väduren hyllades för sina engagemang i olika ak-

tiviteter för hyresgästerna. Även Theas nätverk av vänner och supportere hyllades, från Sorsele, Släktforskarförbundet, föreningen för Datorhjälp i Släktforskningen DIS, och från övriga som hjälpt och bistått henne med datorteknik, bildbehandling och boktryckeri. ■

Hans Læstadius, Vällingby

Hawaiiifest

Aloha! 28 oktober 2003 kommer medlemmarna i Växjö gren och deras vänner att minnas. Äldste Steffen från Hawaii, men även med småländska rötter från Vetlandatrakten, ordnade tillsammans med sin kamrat äldste Porter en storslagen fest. Iklädd hawaiiiskjorta och kjol välkomnade han 48 personer, varav 15 inte medlemmar, till kapellet som var dekorerat med pappersblommor och kokospalmer gjorda i kartong.

Äldste Steffen visar hula-hulastegen för festdeltagarna i Växjö kapell.

Med pappersblommor och sugrör tillverkade vi "lei", ett hawaiianskt halsband, som gjorde alla vackra och färgglada. En videofilm visade hur man på det Polynesiska Centret på Hawaii lagar mat och utför elddanser med mera. Efter att ha sjungit Povel Ramels "Far, jag kan inte få upp min kokosnöt" och försökt öppna en kokosnöt, fick hugade spekulanter, mest de yngre generationerna, pröva hur kokosjuice och kokosmjölk smakar.

Till sången "Hukilau" gungade alla med i hula-hularytmerna, även om alla inte höll riktigt samma takt. Äldste Steffen visade själv hur det skulle gå till när han dansade "Ka uluwehi oke kai". Hawaiianska specialiteter som haupia, panipopo, ananas med lihingmui och malasada fyllde sedan de hungriga magarna. Sist sjöng vi den välkända hawaiianska avskeds-sången "Aloha oe". ■

Thomas Carlson

Att vara förälder är vår viktigaste uppgift

Föräldranormer är mycket viktiga. Barn blir sjuka av att leva i ett normlöst samhälle. Att ge normer är kärlek, att ge barnen en massa prylar är försummelse." Christina Fåhraeus, skolläkare i Jönköping, föreläste över ämnet Livsstil och ohälsa på en av

FOTO: EIVOR HAGMAN

Skolläkaren i Jönköping, Christina Fåhraeus, tillsammans med informationsansvariga i Jönköpings församling.

Jönköpings församlings temakvällar i oktober 2003.

Christina Fåhraeus som har lång erfarenhet som barnläkare i Sverige och utomlands, fick oss att förstå att det är lättare att förebygga sjukdomar än att bota dem.

Regelbundna, gemensamma måltider är viktiga. Rytmen vid måltiden påverkar tarmarna. Sömn får både vuxna och barn i genomsnitt två timmar för lite av varje natt. Frisk luft och motion är ett måste för en god hälsa. Sverige är det land där det säljs mest tvillingvagnar, inte för att här finns flest tvillingar, utan för att föräldrar inte har tid att låta barnen gå!

Föräldrar uppmanades att ge barnen tid och ta ansvar för alla barn, våga säga ifrån och sätta gränser. "Barnen gör det vi vuxna gör. Barnen är guld värda, de är det viktigaste vi har", avslutade Christina Fåhraeus denna mycket intressanta föreläsning.

Mycket av det som Christina Fåhraeus tog upp kände vi medlemmar igen från familjeproklamationen, som första presidentskapet och de tolv apostlarnas råd gav ut 1995.

Den överlämnades till Christina Fåhraeus som ett tack från församlingen. ■

*Eivor Hagman,
Jönköpings församling*

Musikafton hemma hos missionspresident och syster Baugh

Syster Baugh hade länge tänkt ha en musikafton hemma en gång i månaden. Tidigare har hon och president Baugh haft tempelträffar och andra samkväm. Till den första musikaftonen söndagen den 2 november 2003 kom cirka 85 personer, varav minst fem ännu inte medlemmar, samt en hund!

De smaskiga förfriskningarna och det trevliga musikprogrammet gjorde att ingen verkade vilja gå hem. På sitt föredömligt avspända och vänliga sätt ledde president Baugh kvällen då vi fick lyssna till följande:

- Ljuvligt det är min Herre Gud, med sång av Kristina Johansson,

Lisbeth Rydgren och Anna-Maria Nilsson samt ackompanjemang av Ann-Marie Vasquez

- Come Shout Fount of Every Blessing, sång av Thomas Olergård, Samuel Palm, Tobias Karlsson och David Würbler
- Min herde är Herren, pianosolo av Ann-Marie Vasquez
- When He Called My Name, sång av Carolina Österlund och ackompanjemang av Jennifer Bergquist
- Bred dina vida vingar, tvärflojt Louise Loskow, ackompanjemang av Maria Bruvik
- I Heard Him Come, sång av äldsterne Lewis och Fullmer, ackompanjemang av Ann-Marie Vasquez
- Potpurri av psalmer, Magdalena Nilsson piano
- Han lever min förlossare, sång äldste Lewis, ackompanjemang Ann-Marie Vasquez

Avslutningsbön gavs av äldste Jones som tjänat väl under lång tid på missionskontoret och kommer att saknas mycket av president och syster Baugh när han nu avslutat sin mission. ■

Per Nilsson,

Chef för Informationstjänsten

Ledarskapsutbildningsmöte

Två generalpresidenter, syster Bonnie D Parkin, Hjälpföreningen, och syster Coleen K Menlove, Primär, undervisade i Gubbängen,

FOTO: BIRGITTA KARLÉDIT

Två generalpresidenter, syster Coleen K Menlove t v och syster Bonnie D Parkin samt syster Jensen, talade under det allmänna ledarskapsmötet.

Stockholm, torsdagen den 13 november 2003 tillsammans med presiderande områdespresident Marlin K Jensen och hans hustru biorganisationernas presidentskap i stockholmsstavarna och distrikten. Närvarande var även biskopsråd och grenspresidentskap.

"Varje tisdagsmorgon knäböjer vi i generalpresidentskapet och ber för er. Vi tackar vår himmelske Fader för allt, studerar skrifterna tillsammans, läser handboken, studerar lite om Hjälpföreningens historia och går igenom talen på generalkonferensen", sade syster Parkin med hänvisning till hur presidentskapets möten kan se ut.

Under det efterföljande allmänna ledarskapsmötet betonade syster Menlove betydelsen av andligt ledarskap i både kyrkan och hemmet. "Herren litar på att vi gör hans arbete", sade hon. "Andliga ledare älskar dem de tjänar på samma sätt som Kristus älskar oss."

Syster Parkin berättade om sin mormor som vid elva års ålder av sin familj sändes ensam från Sverige till

Amerika för att tjäna pengar och hjälpa familjen över. Hennes mor hade lärt henne att knäfalla och be Herren om hjälp, så när ingen mötte henne vid framkomsten till Salt Lake City, gjorde hon det. En dam kom då springande och verkade leta efter någon. Det var flickans söndagsskollärare som lämnat Sverige ett år tidigare! Hon hade väckts tre gånger under natten och känt att hon skulle gå till stationen. Hon tog flickan med hem.

Syster Parkin berättade också att hennes man gjort sin heltidsmission här. "Han talar om er, hur mycket ni gjort för honom. Sverige är vårt trosarv", sade hon.

"Kyrkans kvinnliga ledare är lika inspirerande, dugliga och hängivna som någon manlig ledare", sade president Marlin K Jensen. Han bad oss fundera på om vårt vittnesbörd någonsin betytt något för någon annan. "Den största gåva vi kan ge är att ge någon annan ett vittnesbörd genom vårt, som kan bestå bara av ett enkelt uttalande i ett samtal." ■

BIK

24783 180 EUROPE CENTRAL AREA (SWEDISH)

